DEN NY VERDENS

impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 2 - JUNI 2005

- Lysets hemmelighed
- Da Vinci mysteriet - fup eller fakta?
- Findes det onde i os alle?

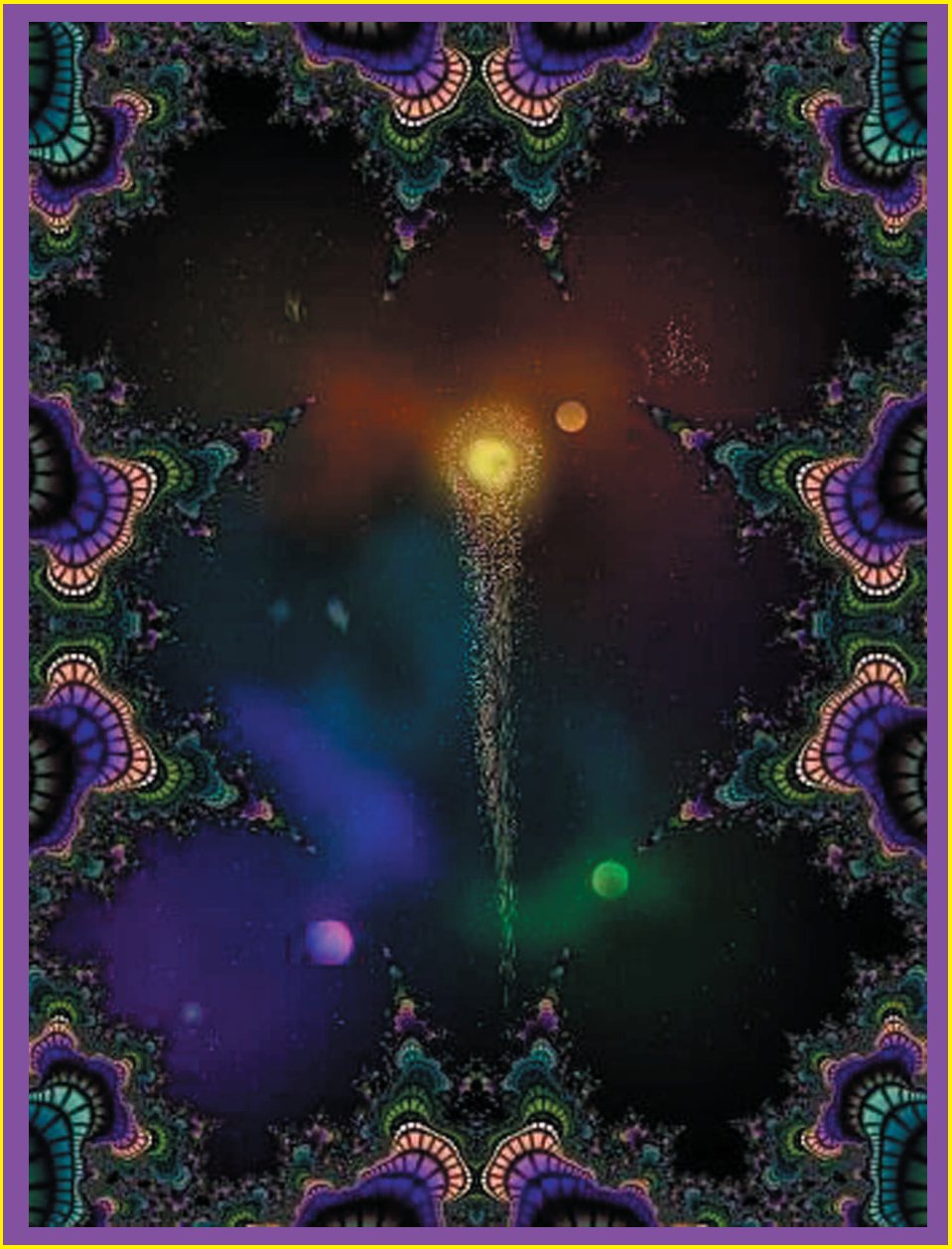

Tidsskrift for åndsvidenskab

På vej mod indvielsen

Den overgangstilstand, hvori den jordiske menneskehed befinder sig, er den sidste fase af forvandlingen fra dyr til menneske, og den vil bibringe de enkelte individer sådanne erfaringer, at de bliver modtagelige for en ny verdensimpuls, som allerede nu stråler ind over jorden.

Mange mennesker er begyndt at blive modtagelige for dens indflydelse og arbejder mere eller mindre ubevidst for den, men det er af stor betydning, at flere og flere får kendskab til, hvad det egentlig er, der foregår med jorden og menneskeheden i øjeblikket.

Det er blevet min opgave igennem mine kosmiske analyser og symboler at redegøre for universets evige love på en sådan måde, at de jordiske mennesker, som er modne dertil, og det vil i fremtiden blive flere og flere, derigennem kan se verdenssituationen i evighedens perspektiv og samtidig i et så aktuelt perspektiv, at de forstår, hvad der i øjeblikket er det væsentligste at gøre, samt at hvert eneste menneske har en opgave og en mission, når det gælder om at skabe fred på jorden.

(fra et foredrag d.11/4-1960)

Indhold

3 *Martinus*:
Et Martinus-brev

6 *Ruth Olsen:*
Da Vinci mysteriet - fup eller fakta

10 *Gunder Frederiksen:*
Mona Lisa og den hæsblæsende jagt efter Da Vinci mysteriet

12 *Gunder Frederiksen:*
Findes det såkaldt onde i os alle?

16 *Søren Jensen og Jan Langekær:*
"Der må ikke ændres et komma..."

21 *Ruth Olsen:*
Lysets hemmelighed

25 Dialog mellem Harry Rasmussen og Per Bruus-Jensen

29 *Birthe Thau:*
Sjælskontakt

31 *Svend Åge Rossen:*
Bevidsthedsproblemet

33 *Carl V. Hansen:*
Staten Israels horoskop

35 *Ruth Olsen:*
Vor tids korstog

36 *Flemming Martinussen:*
Guds billede under fremkaldelse

37 Om bøger

37 *Gunder Frederiksen:* Rosens råb

38 *Ruth Olsen: Profeten som ukendt geni*

39 *Ruth Olsen:*
Martinus og hans livsværk
Det Tredie Testamente - en biografi

40 *Mensa:*
Om reinkarnation

41 *Stig Boye Petersen:*
Armageddon

42 *Gunder Frederiksen:*
Djævelen er blevet arbejdsløs!

43 *Gunder Frederiksen:*
Le dig rask!

44 Kort fortalt

52 *Martinus:*

Den Ny VerdensImpuls nr. 2/2005

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage
Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS
impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. august 2005**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

↑

BEMÆRK DEN NYE E-MAIL ADRESSE

Forside:
Fraktal fundet på internettet

Med glædelig sommerhilsen

Med dette nummer følger en opdateret bogliste, dels fordi der er kommet en del bøger til siden listen fra 1999, dels fordi der er sket prisstigninger på Martinus-bøgerne. Men der er også nogle bøger, der er sat ned i pris.

Når dette blad er udkommet skulle første bind (430 sider) af Kurt Christiansens store Martinus-biografi være færdig, men andet bind (over 600 sider) er først færdig ca. 10 juli. De sælges som samlet værk, så det varer altså en måneds tid endnu, før det officielt udkommer.

Jeg er pr mail blevet spurgt, om vi ikke følger op på noget af det, vi har skrevet om før - f.eks. det eksperiment med tankekraft, der blev kaldt "Trapholt-forsøget". Det viste sig ikke at give, hvad videnskaben kalder et "signifikant" resultat, derfor er der ikke blevet skrevet om det i medierne. Også de spådomme af Islands "vølve", vi har bragt, ønsker man vi følger op på.

Det vil jeg gøre fremover, men det er med det som med andre spådomme - noget passer og noget passer ikke. I sidste blad blev det spået, at valget i Irak nok ikke ville blive gennemført - men det blev det. Men at de kaotiske tilstande fortsætter, er jo rigtignok - det kunne de fleste af os nok også spå om! Hun spåede et attentatforsøg på Bush - det kan jo ske endnu. Men lad os se, når året er omme.

Vi får ikke bare artikler, men også en del inspiration, ideer og gode tips fra læserne - TAK for det! Det er vi glade for - så bliv endelig ved med det.

Kærlig hilsen
Ruth

ET MARTINUS-BREV

Følgende er et brev, Martinus sendte sine endnu få "proselytter" d. 9/1- 1931, dvs før han endnu havde udgivet noget på skrift men blot havde fortalt udfra sine symboler. Blandt hans tilhørere var dengang en del teosoffer og Steiner-folk, som var meget skeptiske, ja nogle udtrykte sig endda med negativ kritik. (Som det ses, har han her endnu ikke fået styr på sin hang til at skrive i alt for lange sætninger!)

Orienterende oplysninger angående mit åndelige arbejde.

Da den form for åndelig viden, som det er faldet i min lod at skulle manifestere, er udtryk for en helt igennem ny åndelig verdensimpuls, hvilket i dette tilfælde vil sige: EN HELT NY KÆRLIGHEDS- OG VISDOMSLÆRE, og som således altså ikke i nogen som helst måde vil være at identificere som udgørende et plagiat af nogen anden til dato her på Jorden eksisterende opfattelse eller forestilling om livets højeste problemer, men derimod fremkommer som et isoleret resultat af mit eget i renkultur udviklede åndelige eller kosmiske sansesæt, bistået af de overordentlige mægtige KRISTUSKRÆFTER, som det er givet mig at være modtagelig for, kan det have sine vanskeligheder for den sandhedssøgende straks at forstå min manifestationsmåde eller blive fortrolig med denne ny kristusimpuls, og i særdeleshed fordi mit materiale først om et par måneder vil begynde at foreligge på tryk. Jeg har derfor ment det gavnligt her at give nogle orienterende oplysninger.

Min samlede mission, og som altså er udtryk for en helt ny åndelig impuls, går ud på, uden at danne sekt eller anden form for isoleret sammenslutning, at lede alle sådanne væsener, der ikke mere kan føle sig inspireret eller oplivet ved de gældende religions- eller trosformer, og derfor helt eller delvis har tabt troen på livets guddommelighed, frem til en for deres intelligens og følelse virkelig sand og realistisk erkendelse af tilværelsens absolutte retfærdige, alkærlige og ophøjede styrelse, således at loven for tilværelse eller livets største bud: ELSKER HVERANDRE mere som viden end som tro, og derfor ligeså praktisk som teoretisk, fremtidigt kan blive samtlige væseners højeste livsbasis, og derved stabilisere eller opbygge EN VARIG FRED indenfor hvis område sorg, krig og lemlæstelse er en umulighed, og det rige, som før ikke var af denne verden, også kan komme til at udstrække sig på jordiske kontinenter.

Min mission går således i virkeligheden ud på at bane en vej, ad hvilken alle førende åndelige realiteter kan blive til virkelig viden for menneskene. Men for at en ting kan blive til viden, må den opleves. Det er således ikke nok, at de nævnte realiteter er blevet til viden for mig, og at jeg kan klarlægge dem for andre væsener. Disse andre væsener må naturligvis selv gøre et omfattende arbejde ved at sætte sig ind i denne klarlæggelse. Denne klarlæggelse er en vejviser, men vejen må tilbagelægges, hvis målet skal nås.

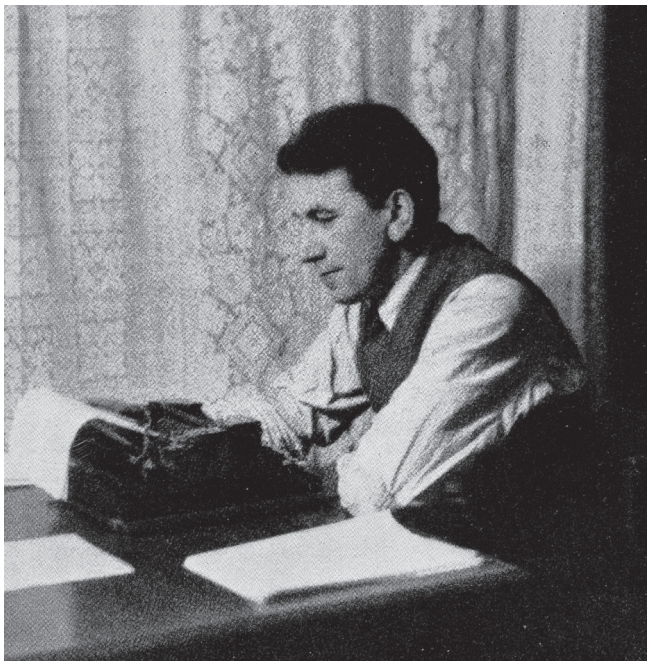

Da mit arbejde således udgør en åndelig vejviser, vil individets interesse for denne være desto mere fremragende i samme grad, som det erkender sig ukendt med vejen, det skal vandre, medens det modsatte jo er tilfældet i samme grad, som det erkender sig tilfreds med sin egen viden, eller i forvejen mener at kende den omtalte vej, eller får den anvist fra en anden for sig mere passende bevidsthedszone. Og dette er jo en ganske naturlig sag.

Der er ikke andet hertil at sige end dette, at enhver naturligvis skal søge sine åndelige oplysninger der, hvor disse er af en sådan natur, at de har den største inspirationsmagt over vedkommende, og derfor kun kan være den for ham eller hende højeste stimulerende basis for udviklingen af det gode og ophøjede i samme væsens indre. Der alene er ethvert væsens rette plads i tilværelsen.

Om de nævnte oplysninger af andre væsener bliver erkendt for at være naive, overtroiske eller fantastiske, om

individet er buddhist, muhamedaner, jøde eller kristen osv. er ganske underordnet. Hovedsagen er kun, at det netop slutter sig til der, hvor de åndelige oplysninger er af en sådan natur, at de har den førnævnte indflydelse på dets daglige liv og bevidsthed.

Som jeg nævnte før, er mit arbejde tilrettelagt for væsener, der ikke har noget åndeligt holdepunkt, eller for virkeligt søgende væsener, hvilket vil sige individer, for hvem åndelig oplysning er af en så vigtig natur, at de har lyst, mod og energi nok til at kunne overvinde de eventuelle anstrengelser, det koster at blive fortrolig med en højere form for viden og den deraf følgende udvidelse af sit daglige livs horisont og bevidsthed.

Da den form for oplysning, som ud fra den ny verdensimpuls bliver afsløret, i større grad gør livets højeste forskrifter og idealer til viden end til tro, hvilket altså vil være ensbetydende med, at den viser livets største love, principper og grundrealiteter i detaljer, vil man kunne forstå, at denne impuls er noget, man ikke bliver fortrolig med ved at høre et enkelt foredrag, ja kan måske endog ved et sådant misforstå sagen helt.

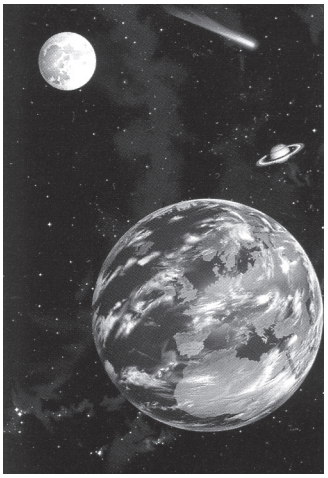

Ligesom man for at blive ekspert i sprog, musik eller kunst må gøre indgående studier og daglige øvelser, således må man også for at få udviklet de evner og anlæg, der skal gøre alle de usynlige realiteter og årsager bag den synlige fysiske verden til virkelig viden og oplevelse, gøre et indgående arbejde i sin daglige tilværelse i form af studie, øvelser og træning, og som i omfang absolut ikke er mindre end netop i udviklingen af de førnævnte realiteter, og i særdeleshed fordi udviklingen af den åndelige eller kosmiske bevidsthed kræver opøvelse i at tænke uafhængigt af tiden og rummet.

Man må således vænne sig til at arbejde med helt nye bevidsthedsfelter. Felter, der måske i øjeblikket synes at være den mest yderliggående fantasi eller uvirkelighed. Ligesom man kan have medfødt talent eller begavelse i musik, sprog osv., således kan man også have medfødt særlige anlæg for udviklingen af den åndelige bevidsthed. Her kommer i første række en fremragende udviklet kærlighedsevne, hvilket igen vil sige en fremragende evne til at elske alle levende væsener, eller til at tage afstand fra enhver form for smerte- eller lidelsesfuld indgreb i sine omgivelsers tilværelse.

Hvis man så yderligere i forbindelse hermed har en tilsvarende fremragende udviklet intelligens, da ejer man det højeste fordelagtige talent for udviklingen af den nu gryende guddommelige åndelige eller kosmiske bevidsthed, en bevidsthed der er ligeså højt hævet over det almindelige jordiske menneskes bevidsthedsniveau, som dette er hævet over de væsener, vi kalder "dyr".

Man kan naturligvis også på andre måder mærke, om man har anlæg for at kunne forstå den ny udvidede guddommelige impuls. Hvis man f.eks. ikke føler nogen som helst uvilje mod anderledes tænkende væsener, hvilket vil sige, at man føler en udstrakt tolerance mod væsener med en helt anden opfattelse af tilværelsen, med et helt andet livssyn, da vil det være udtryk for, at man befinder sig på et udviklingsstadie, hvor man i nogen grad også vil forstå den ny impuls.

Da man indenfor samme impuls vil møde afsløringen af væsenernes identitet som evige realiteter, hvilket vil sige erkendelsen af, at deres nuværende fysiske liv ikke er det eneste liv, som er blevet samtlige væsener til del, men at dette kun udgør et enkelt nuværende led i en fra fortiden fortsat kæde af fysiske liv, som de nævnte væsener har oplevet, og yderligere vil man også blive stillet overfor den erkendelse, at kloder, sole og mæleveje hver især udgør LEVENDE VÆSENER, og mange andre sådanne uvante opfattelser, kan man også føle om man har anlæg for den ny åndelige viden, idet man i så fald vil harmonere med de nævnte opfattelser, medens man i modsat fald kun vil være i stand til at erkende disse som fantastiske eller unaturlige, og den omtalte ny åndelige impuls vil da kun kunne udgøre en absolut lukket bog og ikke en inspirationskilde, som det ellers ville være tilfældet.

Men der findes jo guddommelige kilder nok i tilværelsen, og man må da søge sin Gud og åndelige førelse ad andre for sig mere tilpassede veje.

Når jeg har følt mig tilskyndet til at meddele Dem disse oplysninger, da er det for på forhånd at give Dem et lille indblik i den alvorlige og mægtige sags natur, jeg arbejder med, og for at De kan være indforstået med, at mine foredrag ikke udgør nogen letfattelig aftenunderholdning, men er derimod EN ARBEJDSMARK, hvor man har brug for hele sin koncentrationsevne, tankeindstilling og uhildede holdning for i det hele taget at få nogle enkelte glimt af det mægtige guddommelige visdomsprincip, som i en højere verdensstyrelse nu er bestemt også at skulle kunne erkendes i Jordens zoner.

Hvis man yderligere har den fornødne lyst og energi til at tage kampen op med sine medfødte og tilvante lavere tendenser og lidenskaber, og af hvilke man bliver holdt bunden til de mørke zoner med deres sygdom, sorg og

lidelse, og samtidigt udøver et indgående studium af mit værk LIVETS BOG, hvis første hæfte snart vil komme til at foreligge, da kan jeg love Dem, at De vil blive ført frem til oplevelsen af den åndelige indvielse, som jeg i Livets Bog kalder DEN STORE FØDSEL, og som i realiteten udgør en udløsning af individets nuværende latente kosmiske organer, hvorved samme væsens evne til at sanse åndeligt eller kosmisk derved bliver permanent.

Individet oplever da ligesom at vågne op til at skue EN HELT NY VERDEN bag den vante fysiske verden. I denne ny verden eller dette ny horisontområde oplever individet at se Altets evige liv, og sig selv som ET UDØDELIGT VÆSEN. Alt hvad det før måtte nøjes med at få besked på gennem andre væsener, skuer det nu selv som realistiske kendsgerninger. Den fysiske verden udgør efter dette kun en enkelt lokalitet i det horisontområde, det nu har adgang til.

Det oplever således kort og godt den guddommelige bevidsthedsform: Midt i en timelig fysisk tilstand at være ophøjet i EN EVIG FORKLARET TILVÆRELSE, omstrålet af den almægtige Guddoms skønne herlighed i form af andre verdener, andre menneskeheder og andre former for oplevelse af liv, som alt sammen i detaljer uhindret nu vil være tilgængelig for den fra hadets og krigenes mørke zoner tilbagevendte GUDESØNs beskuende og undrende øjne.

(Uddrag fra Martinus-biografien af Kurt Christiansen, omtalt andetsteds i bladet)

Apropos pave-glamour ....

Uddrag af Martinus' foredrag 7/10-47

"Kristus indvarslede en ny kulturs fødsel på denne klode, hvori "hjertets dannelse" skal afløse "kødets dannelse". Der er mennesker, der tror, at kristendommen er ved at være forbi, at den har udspillet sin rolle som kulturfaktor. Men det er en stor fejltagelse. Det, man har kaldt kristendom, og som ganske rigtigt er ved at degenerere, er den ydre form, den camouflage af dogmatik, ceremonier, strålende klædebon, sakramenter osv, som gennem tiderne absolut har gjort deres gavn, selv om der bag dem har kunnet udfolde sig en ganske anden mentalitet end den, Kristus repræsenterede.

Har vi ikke set, at kirken blev en del af fyrstevældet? Har ikke paver, kardinaler, biskopper og andre såkaldte kirkefyrster velsignet våben og i visse situationer selv draget sværdet? Historien viser, at "kødets dannelse" hidtil har været den dominerende faktor i kristendommens udvikling. Det er ikke sagt som kritik, det har måttet gå således, "hjertets dannelse" udvikles ikke på én gang, men gennem mange liv, hvor mennesket lærer at se gennem al camouflage og lærer gennem lidelseserfaringer, hvordan man høster, når man sår hersker- eller overklassementalitet.

Gennem denne erfaringsdannelse vokser lidt efter lidt "en ny adel" frem blandt jordens mennesker. Thi ligesom "kødets dannelse" har sin "fornemme adel" har "hjertets dannelse" også sin. Men der er den store forskel, at denne sidstnævnte dannelse slet ikke har nogen underklasse. Her er alle lige.
Menneskene får alle lov til i skiftende inkarnationer at prøve, hvad det vil sige at være oppe og nede på samfundets sociale rangstige, og igennem denne erfaringsdannelse opstår lidt efter lidt trangen til et samfund, hvor der ikke er nogen over- og underklasse, men frihed, lighed og broderskab."

DA VINCI MYSTERIET - fup eller fakta?

v/Ruth Olsen

Jeg plejer ikke at læse kriminalromaner, for jeg synes virkeligheden er kriminel nok, men da bogen "Da Vinci-mysteriet" efterhånden er blevet noget, man taler om i vide kredse, og den siges at være tidens mest solgte bog, og da pavestaten endda har udtalt sit mishag, måtte jeg jo se, hvad den egentlig handlede om.

Den er bygget over den åbenbart uopslidelige gralslegende, men her kogt sammen med den fantasifulde myte om Maria Magdalenes ægteskab med Jesus, hendes flugt til Sydfrankrig efter korsfæstelsen sammen med deres fælles barn, der således skulle være opvokset dér. Jesus menes altså at have efterkommere i Europa, og disse skulle således sidde inde med nogle "hemmeligheder", der bevogtes af den hemmelige frimurerloge Priory of Sion, hvori Da Vinci engang har været stormester.

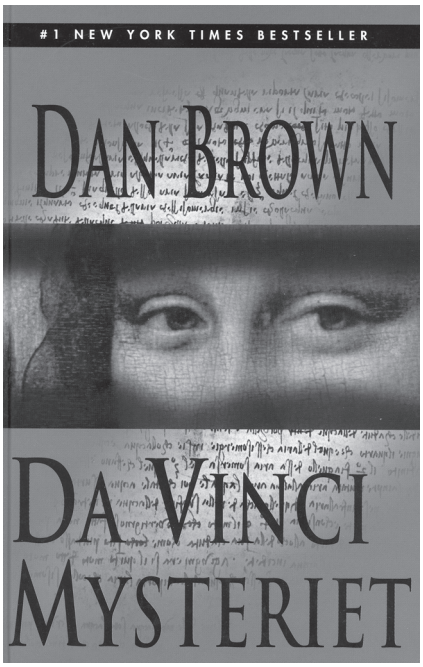

Den katolske kirke vil for alt i verden ikke have "hemmeligheden" frem i offentligheden. Via dens mere fanatiske aflægger, Opus Dei, går den ikke af vejen for mord for at få fat i "hemmeligheden". Det er mordet på den sidste stormester i Priory of Sion, Louvres museumsinspektør Sauniere, der sætter den hæsblæsende krimigyser i gang. Den er spændende nok, men det er ikke handlingen, jeg vil berette om. Den virker temmelig usandsynlig.

Det er de myter, den er bygget over, jeg vil kigge nærmere på. Vi har efterhånden mødt dem i mange bøger, men hvad er fup, og hvad er fakta? Lad os begynde med den om Maria Magdalene. Hende har Lars Muhl iøvrigt også spundet en ende over i en bog, anmeldt her i Impuls nr.3, 2004. Hun var een af Jesu disciple, men at de skulle have haft et seksuelt parforhold, kan vi ud fra Martinus' åndsvidenskab roligt tilbagevise. Med Jesu åndelige tilstand, dvs hans dobbeltpolethed, lå hans kærlighed ikke på det plan.

I de gnostiske evangelier, der blev fundet ved Nag Hammadi i 1945, fremgår det, at Maria Magdalene var een af de tre, som af mesteren var udvalgt til at modtage særlig undervisning, ja ført frem til en egentlig indvielse. I et af de gnostiske skrifter står der, at "hun talte som en kvinde, der kendte Altet". Og ifølge bl.a. Filipsevangeliet elskede Jesus hende særlig højt, ja han "kyssede hende på munden".

Hun har formodentlig været den af disciplene, der havde den højstudviklede kærlighedsevne , og som Jesus derfor har følt sig mest knyttet til. Og blandt åndeligt højtudviklede er mundkysset - ifølge Martinus - det højeste kærtegn. Så der har nok ikke ligget andet i det kys end udtryk for sympati. Men det gav anledning til jalousi og rivaliseringer blandt de øvrige disciple.

Især Peter var forarget. Og efter Jesu død gav han åbent udtryk for sin vrede. For ham var kvinder mindreværdige. Han spørger rasende: "Talte han virkelig hemmeligt med en kvinde og ikke åbent med os?" Han ville ikke anerkende, at hun havde større viden end han, og derfor nægtede han at give hende lov til at undervise, ifølge "Mariae Evangelium", hvori det også fremgår, at hun var bange for ham. Det var skam alvor, når han ifølge Thomasevangeliet udtalte, at hun "ikke fortjente at leve"!

I Markusevangeliet (14,9) fortælles, at Maria Magdalene salver Jesus, på hovedet. Ordet Kristus betyder iøvrigt "den salvede", dvs en konge. Og Jesus siger, da de øvrige disciple protesterer, at det vil hun blive husket for til evig tid. Dvs her foregår noget vigtigt, men hvad? I den gamle gudindekultur skulle ypperstepræstinden salve kongen for at give ham guddommelig kraft, og kun med dette ritual fik han legitimation som leder. Jesus anså altså Maria Magdalene for en næsten jævnbyrdig og skulle ifølge de gnostiske skrifter have udtalt, at hun ville komme til "at herske i det kommende lysets kongerige".

Men det blev som bekendt Peter, der vandt magtkampen efter Jesu død, og da tiden generelt blev mere og mere kvindeundertrykkende, er det ikke så mærkeligt, at vi i

den senere kristendom hører så lidt til den af Jesu disciple, der nok var den åndeligt højst udviklede. Ja, hun bliver endda tilsmudset og gjort til en skøge, sådan som det er en meget almindelig måde at nedgøre kvinder på blandt patriarkalske mænd.

Det er således ikke usandsynligt, at hun har måttet flygte ud af landet. Og i Sydfrankrig var der i forvejen en koloni af udvandrede jøder, hun kunne ty til. At hun dér har undervist i Kristi lære så meget, det lod sig gøre, virker meget sandsynligt. Der kan meget vel efter hende have dannet sig nogle kristne grupper, som først under romerrigets senere pavemagtens forfølgelse har måttet arbejde hemmeligt.

Der plejer gerne at være en eller anden lille kerne af sandhed i gamle legender. Hvis Maria Magdalene har skabt nogle grupper i Sydfrankrig som fik esoterisk viden gennem hende, så var det måske de "Jesus-børn", hun opfostrede? Og måske var det grunden til, at "kætteriet" var særlig udbredt netop i det område. Den særlige viden blev givet videre fra generation til generation, det var de "slægtninge", hun efterlod sig!

I Da Vinci-krimien antages det, at det var Maria Magdalene, der var "den hellige gral", for som der står, hun var "bægeret, der indeholdt Kristi blod" - "den kvindelige livmoder, der bar Jesu kongelige blod". Man tolker her ordet "san greal" som udledt af "sang real", der betyder "kongeligt blod". Men efter den tanke skulle man mene, det så rettere skulle være Jesu moder. Eftertidens fortolkere er ofte gået galt i byen, fordi de kendte for lidt til esoterisk symbolik og fortidens religiøse verdensbillede.

Den hellige gral

Legenden om "den hellige gral" er meget ældre end kristendommen, men på hvilket grundlag er den oprindeligt opstået? Ordet "gral" betyder skål, kar, fordybning. Hvad var det for et kar, der var så betydningsfuldt for den menneskelige eksistens, for liv og død, at det var "helligt"?

Overalt på Jorden har arkæologiske udgravninger af gamle helligsteder afsløret et utal af frodige kvindefigurer, de såkaldte Venus-statuetter. Europæiske klippemalerier og begravelsesskikke giver udtryk for vore forfædres og formødres ærefrygt for livets og dødens mysterium og for en udbredt overbevisning om, at man via genfødsel vender tilbage til livet på jorden. Og at det var kvinden, der sikrede genfødslen. I deres kultiske traditioner forbandt man naturens livgivende kræfter med kvinden, hun var giver og bevarer af liv. Derfor var Skaberen for dem naturligt nok en Gudinde.

For at sikre de dødes genfødsel placerede man omhyggeligt nogle vaginaformede kauriskaller på den dødes krop. Som religionshistorikeren E.O.James udtrykker det: "Disse snegleskaller, der ligner portalen, gennem hvilken det nyfødte barn gør sin entre i verden". For en sikkerheds skyld malede man ofte skallerne med rød okkerfarve for at symbolisere det livgivende blod.

Venus fra Willendorf er ca. 25.000 år gammel

Kvinden og hendes livgivende organer var altså uden tvivl "det hellige kar". De kvindelige skålsymboler optræder overalt i forhistorisk tid. De skulle sandsynligvis sikre frugtbarheden og dermed "det daglige brød". De kvindefigurer, der gives den døde med i graven, overmales ofte med kors, især på mave og bryster, for korset var symbol for liv, det levende liv. Apropos det kvindesymbol, vi bruger i dag, som består af en cirkel (universel helhed - det "kosmiske æg"?) med et kors nedenunder.

Man finder slangeagtige spiraldekorationer overalt i forbindelse med kultiske helligdomme, for Skaberen var en slangegudinde, idet hun brugte spiralkredsløbet som skabelsesmetode. Derfor blev slangen anset for at være et helligt dyr. Hun var også skæbnegudinden, en Ariadne, der spinder livets tråd. Hun er "søens frue" eller fruen fra havet, en Afrodite, for hun er herskerinden over det livgivende vand. Mare - Mater - Maria. Værdsættelsen af en modergudinde kunne den patriarkalske kirke ikke helt aflive, uanset man søgte at overtage (gen)fødslen v.hj. a. et dåbskar med vand (livmodersubstitut?) og iøvrigt dæmoniserede alt det, der før var helligt.

Ordet Maria står for det kvindelige princip. Hun forblev i form af Jomfru Maria som et symbolsk fokus for den folkelige længsel efter barmhjertighed og kærlighed i en

tid, der pga den tiltagende patriarkalske udvikling med krige og uro og dertilhørende store folkevandringer (flygtningestrømme) blev stadig mere hård og brutal. Måske repræsenterede hun også længslen efter en svunden tid, da man stadig havde en stærk instinktmæssig fornemmelse af en guddommelig styrelse.

Hvis man fra at forbinde blodet med den livgivende kraft går over til at forbinde det med "livgivende visdom", begynder vi at se betydningen af den evige søgen efter "den hellige gral" (og ideen i nadveren). Det var den gamle visdom, den åndelige indsigt, der var gået tabt og måtte genfindes. Ja, dybest set var det en søgen efter Gud, "den fortabte søn" længes "hjem". Men "gralens hemmelighed" åbenbares ikke for den urene sjæl, den der ikke har "hjertets renhed".

Gralshistorien er del af en esoterisk undergrundskultur i et af pavemagten undertrykkende samfund. Den er i lighed med mange andre eventyr beretningen om heltens mange genvordigheder på sin udviklingsrejse hen mod den store indvielse, dvs mod opnåelse af kosmisk bevidsthed. Det er dette der i alkymien kaldes "at finde de vises sten", og som først kan ske, når "kongen og dronningen er blevet forenet i det hellige bryllup". Med Martinus ved vi nu, det handler om polforvandlingens forening af den maskuline og feminine pol. Og som Jesus i Thomasevangeliet udtrykker med ordene (log 22): "Når I gør det mandlige og det kvindelige til et og det samme, så det mandlige ikke er mandligt eller det kvindelige kvindeligt - så vil I komme ind i riget".

Hellig sex

I Da Vinci-mysteriet oplever heltinden Sophia en seance i hendes bedstefars, Saunieres, hemmelige loge, som får hende til at afbryde forbindelsen med ham. Det skal forestille et "sakralt samleje". Med hvad er baggrunden for, at man har forbundet søgen efter åndelig visdom med sex?

For at finde den må vi igen en tur tilbage til den gamle gudindekultur. Den byggede på en frugtbarhedskult. Med forskellige årstidsbestemte ritualer ville man sikre sig at stå på god fod med naturens livgivende kræfter, dvs man skulle sørge for at opretholde en vis balance mellem de maskuline og feminine energier. Om foråret skulle det maskuline sædekorn lægges i den feminine jord, dvs "han" måtte dø for at sikre menneskenes overlevelse, altså "brød på bordet". Det gjorde "han" ved at "genopstå fra de døde", dvs ved at spire frem, gro og udvikles. Vi ser her, hvorfor Jesus (ligesom Osiris, Orfeus og Dionysos) skulle dø og stå op af graven netop om foråret!

For at sædekorn kan spire behøver det vand, livets vand. Det skulle gudinden sørge for, vand har jo altid været et feminint element. I naturen må de feminine og maskuline elementer således gå i forening for at sikre vækst og udvikling. Og derfor fejrede man om foråret naturens grundlæggende "seksualitet". Først sørgede man over "hans" død og nedgang til underverdenen, dernæst jublede man over den "genopstandelse", som gudinden atter havde udvirket og dermed skænket menneskene et fortsat liv.

Ringdansen var et almindeligt kultisk ritual. Ofte bestod det i, at kvinder dansede rundt om et maskulint symbol for således at overføre kraft og styrke til "sædens" spireevne. Nok havde man tillid til naturens kræfter, men menneskene kunne godt hjælpe lidt til. De folkelige traditioner ændres kun langsomt, men da de der fastholdt de gamle frugtbarhedsritualer risikerede at blive brændt som hekse, ebbede de dog ud. Kun dansen om majstangen eller juletræet eksisterer stadig.

Om disse kultiske danse udartede til sex-orgier, som pavekirken påstod, tvivler jeg på. Men det er ikke usandsynligt, at en ypperstepræstinde og en "konge" har udført symbolske seksuelle handlinger for derved at øge frugtbarheden. Man mener, at der i f.eks. Dionysos-kulten blev udfoldet seksuel aktivitet på markerne for at styrke naturens livgivende kræfter. Dengang så man jo anderledes på den del af livets udfoldelse, end kirken senere ville have os til.

Jeg kan nemt forestille mig, at menneskene også dengang forsøgte at blive "høje". Enten i stærke rytmiske danses trancetilstande eller i den eenpolede seksuelle oplevelse af "den højeste ild". Hvor mange der ad den vej opnåede den lyksalige enhedsoplevelse, dvs en forening med det guddommelige, er ikke til at vide. Men det havde ihvertfald ikke meget at gøre med åndelig visdom.

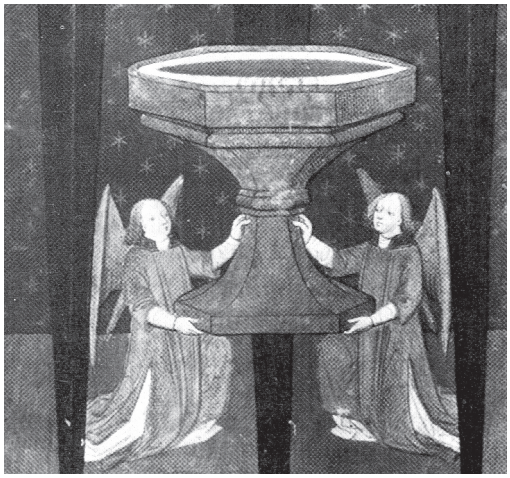

Det man i de seriøse hemmelige loger søgte var åndelig udvikling, dvs en højere bevidsthed. De vidste formodentligt, ligesom mange gnostikere, at det handlede om at udvikle deres feminine energi (pol). Derfor ser vi i disse grupper en vis dyrkelse af det kvindelige princip. Og de vidste nok også, at den vigtigste forudsætning for at nå frem til indvielsen og den kosmiske bevidsthed var, at man højnede sin moral og sin alkærlighedsevne.

Den såkaldte høviske kærlighed, som troubadurer og minnesangere drog rundt og agiterede for i 12-1300-tallet havde ikke meget at gøre med almindelig erotik, selv om de brugte seksuelle metaforer. Det har eftertiden oftest helt misforstået. På det tidspunkt havde kirken fået folk flest til nærmest at betragte seksualitet som "nødtørft". Og da børnebegrænsning var blevet forbudt af pavekirken (som det jo stadig er), var kvinders gamle viden på det felt næsten udslettet, hvorfor seksualitet for dem oftest betød en masse uønskede graviditeter og måske tidlig død i barselsseng.

Da de fleste mennesker med esoterisk viden var blevet udryddet som kættere, sænkede den store uvidenhed sig over den kristne verden. Næsten ingen forstod længere, at foreningen af det maskuline og det feminine var noget, der skulle ske i det enkelte menneske selv. Leonardo da Vinci var uden tvivl en af de få, der var kommet så langt i sin polforvandling, at han forstod en del af den dybere visdom. Han synes at have været uden interesse for et seksuelt forhold til det modsatte køn. Derfor har man ment, han var homoseksuel.

Tempelherrerne

I bogen har også den gamle ridderorden, der kaldes Tempelherrerne, fået en rolle. Efter i ni år at have rodet i ruinerne af templet i Jerusalem, der blev ødelagt i år 70, påstås det, at de fandt nogle hemmelige dokumenter, de kunne bruge til at afpresse pavekirken for både penge og privilegier. Dokumenterne skulle bestå i nogle gamle manuskripter om Jesu liv og lære, muligvis skrevet af Jesus selv.

Hvorfor skulle Jesus ikke kunne skrive som så mange andre på hans tid, spørger man. Der er bare det men, at Jesus var kommet i unåde hos templets magthavere - hvorfor skulle de ellers slå ham ihjel? - så de har nok ikke gemt noget af hans lære i deres tempel. Desuden skulle dokumenterne også bestå af Magdalenes dagbøger, bl.a. om hendes tid i Frankrig. Men hvorfor skulle de ligge i Jerusalem, hvis de er skrevet i Frankrig?

Det er rigtigt, at nogle Tempelherrer opholdt sig på templets ruiner i årene 1118-27. Vi ved også, at der under templet var gravet et net af gange, men om der efter 1100 år var noget af værdi, lyder ikke sandsynligt. Når denne ridderorden blev meget rige, kunne det måske skyldes, at deres leder Bernhard af Clairvaux var en meget smart og hård forretningsmand.

I den tids Europa kunne man presse penge af folk ved, at de kunne købe sig fri for at drage på korstog eller for andre sjælefreds-ydelser. Så længe de kørte et indbringende samarbejde med pavemagten, var de begunstigede, men da deres politiske magt blev for stor og paven så dem som konkurrenter, satte magtkampen ind - og paven vandt, ved hjælp af den verdslige militærmagt.

De dokumenter, bogen postulerer skulle være en del af "den hellige gral", menes til slut være havnet i en skotsk landsbykirke. Denne lille landsby er nu blevet offer for en turistvalfart uden lige. Mennesker har altid følt sig tiltrukket af hemmeligheder og skattejagt.

Hvorfor den store popularitet?

Hvorfor er en bog som Da Vinci Mysteriet blevet så umådelig populær? Ligger der i vor tid en særlig trang til mysticisme og konspirationsteorier? Eller er det fordi den sætter spørgsmålstegn ved, om kirkens gængse opfattelse af kristendommen er rigtig, og fordi dette vinder genklang? Er der en dybere mening med, at en bog, der især sætter spørgsmålstegn ved pavekirkens magt, kommer just nu?

Jeg har en fornemmelse af, at den er et led i en overordnet plan for at få opløst den dogmatiske kirkereligion. At den afdøde pave lige er blevet sendt hinsides under megen opmærksomhed og festivitas, skal nok ikke tages for andet end almindelig menneskelig hang til ceremonier og "events". Hans gammeldags holdninger og påbud er der ikke mange, der tager alvorligt længere. Hans autoritet undermineres stadig mere, jo mere folk kan tænke selv.

Vi lever i en tid, hvor flere og flere mennesker bliver alvorligt spirituelt søgende. De er begyndt at ane, at sandheden ligger et andet sted end i kirkens budskaber. De er begyndt på en jagt efter "gralens hemmelighed". De fandt den godt nok ikke i den bog, men det gamle skal jo først brydes ned, før det nye kan vokse frem. Er det en dybere åndelig visdom, en afsløring og forståelse af livets mysterium, de leder efter, så er "skatten" ikke svær at finde og ikke spor hemmelig. Man kan f.eks. læse Martinus.

Kilder:
Riane Eisler: Skålen og Sværdet, Gyldendal 1994
Elaine Pagels: Tabernes Evangelier, Hekla 1980
Lynn Picknett og Clive Prince: Tempelherrernes Indsigt, 2002

Mona Lisa og en hæsblæsende jagt efter Da Vinci Mysteriet

v/Gunder Frederiksen

Er Mona Lisa ikke verdens mest berømte maleri? Sikkert. – Sandsynligvis blandt de højest vurderede. Og sandsynligvis også det mest omtalte, ja, omdiskuterede, men også det mest kryptiske. Men i al fald det verdensberømte kunstmuseum Louvres største attraktion. – Hvorfor? Er det smukt? Åe ja, men ikke udpræget. Er der værdifuldt? – Ja, men det er der så mange, der er. Er det kunstneren, man vurderer så højt? Selvfølgeligt rangerer Leonardo da Vinci på absolut topplads blandt verdens kunstnere. Men det forklarer ikke alt. Se på maleriet og det er, som man bliver hængende – eller kan vende tilbage til det den ene gang efter den anden. Hvad er det, der drager?

Jeg tror, de fleste mænd vil give mig ret i, at det ikke kan være seksuel udstråling, der er forklaringen. Al mulig ære til Mona Lisa, men seksuel udstråling – Nej! Men hvad er det så, for der er noget særligt ved Mona Lisa. Hun er kryptisk – hemmelighedsfuld – en gåde – i verdensformat. Louvres største trækplaster. – Hvorfor? Hendes uudgrundelige smil betragtes som et mysterium. Hvad ligger der i dette gådefulde smil? Bærer hun på en skjult hemmelighed?

Leonardo da Vincis ærefrygt over for sit største kunstværk skulle være så dyb, at han tog maleriet med sig på sine rejser. "Når han blev spurgt hvorfor, svarede han, at det var alt for hårdt for ham at være væk fra sit mest sublime udtryk for kvindelig skønhed" (Dan Brown: Da Vincimysteriet s. 125). Leonardo da Vinci betragtede Mona Lisa som sin "fineste bedrift".

Og det er ganske givet ikke blot på grund af maleriet som maleri betragtet. Da Vincis ærefrygt over for Mona Lisa skyldes noget langt dybere. Den berømte kunstner og videnskabsmand, som jo på en lang række områder var milevidt forud for sin samtid, mente, at menneskets sjæl ikke kunne blive oplyst, med mindre den var i besiddelse af både maskuline og feminine aspekter. Bravo!

Kan det tænkes, at Leonardo under sin kunstneriske udførelse af det berømte maleri har indlagt sin egen personlighed som mere eller mindre dobbeltpolet. Og at det kan være forklaringen på det mystiske og bedrevidende antydning af et smil? – Lad det blot være mit bud!

Fakta

I bogens forord nævnes nogle fakta, hvorom bogen er forfattet. Det drejer sig om:
"Prior of Sion – en hemmelig europæisk loge etableret i 1099. På nationalbiblioteket i Paris fandt man i 1975 nogle dokumenter, kendt under navnet *Les Dossiers Secrets,* i hvilke en række medlemmer af Sion-logen nævnes ved navn, bl. a. Sir Isaac Newton, Botticelli, Victor Hugo og Leonardo da Vinci.
Det vatikanske prælatur kendt under Opus Dei er en yderliggående dybt religiøs katolsk bevægelse. Den har været genstand for store diskussioner inden for de senere år p. gr. a. rapporter om hjernevask, tvang og udøvelse af et farligt ritual kaldet "korporligt bodsudøvelse". Opus Dei har netop færdiggjort opførelsen deres amerikanske

hovedkvarter til 47 millioner Dollars på Lexington Avenue 243 i New York.

Alle beskrivelser af kunstværker, arkitektur, dokumenter og hemmelige ritualer i denne bog er korrekte".
Alt ud over dette er altså roman – eller lad os kalde det opdigtet – frugten af en blomstrende fantasi.

Den vilde jagt

At Dan Browns bog rangerer på bestsellerlisten er i høj grad forståeligt. Der er tale om nærmest hæsblæsende fart over feltet og spænding fra første til sidste side. Det er krimi, når de er bedst, men ikke blot krimi. På en vidunderlig inciterende måde drages man ind i et univers af mystik, kunst, kulturhistorie alt sammen vævet ind i en helhed af en endeløs jagt efter en morder, men også – og det er nok det væsentligste: efter hemmeligholdt viden.

Historiens hovedperson er kunsthistorikeren Robert Langdon, der sammen med den højt begavede Vittoria er på sporet af den hemmelige organisation Illuminati, som skulle være begravet i glemselens mørke, men nu atter søger at gøre sig gældende.
Det kan betegnes som et videnskabeligt broderskab, der er modstander af Pavedømmet, kristendom og trosreligion. Bogen bliver på en måde en strid mellem religion og videnskab. Det første repræsenteret ved pavedømmet og den katolske kirke, hvis tre vigtigste retningslinier er konservatisme, konservatisme og konservatisme. Det sidste – videnskab – er repræsenteret ved det hemmelige broderskab Illuminati.

Bogen starter med et skud i maven på museumsdirektør Jacques Sauniére i slottet og kunstmuseet Louvre, Paris. Dermed var der fare for, at en af de største og vigtigste hemmeligheder i verden kunne gå tabt. Museumsdirektøren, der lå på gulvet og vred sig i smerte, var klar over, at han højst havde et kvarters tid tilbage at leve i og dermed at få hemmeligheden bragt videre til de rette indforståede. Sådan slutter første kapitel – altså med spændingen på bristepunktet. Tilsvarende har den drevne forfatter formået at slutte de fleste kapitler. Læseren efterlades altså med uforløste spændinger fra kapitel til kapitel, hvilket gør bogen til et eneste stort spændingforløb – dygtigt designet af forfatteren.

Da Langdon via politiet bliver præsenteret for liget, kan han som den kyndige symbolforsker konstatere, at Sauniére med sine sidste krampetrækninger gjorde et desperat forsøg på at placere sin krop i en stilling, der indeholdt det budskab, han nu på den måde brugte sine sidste kræfter på at viderebringe. Ligets stilling aftegnede et pentagram. – Et symbol, som gav symbolforskeren Langdon noget at spekulere på.

Langdon, der er ekspert i tolkning af symboler, tager til Rom sammen med mordofferets adoptivdatter Vittoria, hvor de gennemlever en jagt, der fører spændingen på bristepunktet, og dermed gør bogen til en verdensberømt krimi flot garneret af mysticisme, kunst, arkitektur, Vatikan- og Illuminatiatmosfære. I sandhed et litterært mesterstykke. Ikke så underligt, at dagbladet Politiken sender en journalist til Rom for at samle stof til at bringe Vincimysteriet som forsidestof. Det forlyder også at turister nærmest valfarter til Rom for ved selvoplevelse at følge Langdon og Vittorias vilde jagt efter hemmeligheder. Ved læsning af såvel "Da Vinci- mysteriet" som "Engle og dæmoner" er man tabt for omverdenen, og tiden iler af sted. - Tager man bøgerne med i seng, kommer nattesøvnen let i farezonen!

Til eftertanke:

Vort DNA's digitale komponenter giver 10^{80} variationer, dvs. det kan indeholde mere information end tusind bind leksika. Alle DNA-molekyler er udskiftet indenfor to måneder.

Findes det såkaldt onde i os alle?

v/Gunder Frederiksen

Hvor ofte hører du nogen bruge ord som ”ond” eller ”ondskab”? – Sjældent ikke sandt? Det opleves næsten som var disse ord rent forsvundet af vort vokabularium.
Med et slag har dette magtfulde ord imidlertid oplevet en renæssance. Det skete for åbent tæppe fra ingen mindre end den globale militærmagts uomtvistelige centrum og stærkeste militære magts leder: den amerikanske præsident George Bush. I bedste gammeltestamentlige stil udnævnte han nogle mennesker, som han øjensynlig ikke bryder sig særlig meget om, til at udgøre en ”ondskabens akse” – Dermed delte han verden op i de onde og de gode. Bukkene og fårene. De onde er præsidentens fjender – de gode er ----- ja, gæt selv! Det skulle ikke være svært!

At bore mere i det er ikke mit ærinde, men derimod at se nærmere på, hvad man i det hele taget forstår ved et begreb, som vi nok har en vis tilbøjelighed til at feje ind under gulvtæppet. Det går bare ikke i længden, for gulvtæppet bugner, som er det ved at sprænges. Vi må gå analytisk til værks og prøve at forstå ondskabens natur.

Er ondskaben kommet tilbage?

I en stor opsat artikel i Politiken d. 20. marts 2005 hedder det, at ondskaben er kommet tilbage. Det skal forstås således, at ondskab faktisk er et begreb, der hidtil ikke er blevet talt om, men at det nu har oplevet en renæssance som verbalt begreb. I ovennævnte artikel kan man læse: ”Vi bliver invaderet af ondskab. I årevis har det været betragtet som både forsimplet og naivt at kalde folk onde. Men nu viser begrebet sig oftere og oftere i både politik, filosofi og kulturlivet. Flere forskere taler om, at ondskaben har fået en renæssance.”(Pol. s. 2) ”Vi er blevet hurtigere til at kalde folk onde end for bare få år siden”, hedder det.

Men hvad er ondskab?

Ondskab? – Kan den ikke defineres som *menneskers trang til bevidst at skade andre* – øve vold mod andre? Synonymordbogen sætter det at være ond lig med djævelsk, gemen, giftig, grusom, lavsindet eller som antipoden til kærlighed. ”Ordbog over det danske sprog” går grundigt til værks. Hele 10 tætskrevne sider drejer sig om det onde eller ondskab. Langt størsteparten beskriver, hvor og hvordan emnet behandles i litteraturen, og her er det onde absolut ikke sat i skammekrogen eller fejet under gulvtæppet. Det hører nærmest hjemme blandt en af de mest anvendte termer i skønlitteraturen. Ovenstående omtale af det ondes renæssance får ikke medhold i ”Ordbog over det danske sprog”. Det onde som verbalt fænomen har også i fortiden fået en righoldig repræsentation.

Men hvordan med det onde som konkret virkelighed?
Det er historisk kendsgerning, at kampen mellem det onde og det gode har stået på til alle tider. Vi kender det ikke blot fra bibelens sagn om Kain og Abel. I virkelighedens verden må vi langt tilbage i vor dyriske fortid for at finde oprindelsen til begrebet det onde. Ja, vi skal endog længere tilbage, nemlig til planteriget, hvor vi finder urformerne af behag og ubehag. Planterne åbner sig for lys og varme, men lukker sig for mørke og kulde. Her opstår skelnen mellem behag – det livgivende som tiltrækkes og ubehag som frastødes.

Martinus skelner mellem det livgivende princip og det dræbende princip. Og de er begge repræsenteret i os alle om end med forskelligt styrkeforhold. Spørger vi, hvilket af de to principper vor tilværelse kender mest til, kan der vel næppe herske tvivl om, at det nok er det dræbende princip, der desværre efter al sandsynlighed indtager en yderst afslørende førsteplads. Lige meget hvor vi kaster vort blik er det drab i forskellige afskygninger, vi får øje på. Det onde forekommer i mange grader. Lige fra det mest afskyelige drab under de mange krige, tortur, gaskamre osv. overalt i verden og til de lettere former,

hvor det f. eks. præsenteres som en ubetænksom bemærkning, der kan dræbe glæden i et andet menneskes sind eller endnu mildere, som blot giver anledning til et skuldertræk.

Det dræbende princip

Det onde i betydningen det dræbende princip er en kosmisk realitet, som har eksisteret til alle tider. Drab som udtryk for destruktion har altid været og er stadig i stor udstrækning livsbetingende for majoriteten af jordens levende organismer. Stenaldermennesket var henvist til drab af dyr for at få føde og skind til at dække kroppen med mod kulden. Langt op i historien har drab været livsbetingende – altså på sin vis et gode – altså for den part, der nyder godt af det. Med kulturens opståen begynder livsbetingelserne at ændre sig til det bedre. Men stadig udfolder drabsprincippet sig i fuldt flor. Alene i Danmark bliver millionvis af svin hvert år sat til verden med det ene formål at få stukket en kniv i halsen og bliver serveret som saftig steg på bordet for vellystne ganer, der savler af velbehag – vel bekomme!

Paradoksalt nok har vegetarismen trange kår i et land, der ellers på andre områder har ord for en vis grad af humanitet. ”Ubetænksomhed” er Martinus svar – ”har intet med ondskab at skaffe”. Et svar der ligger helt på linie med hans velkendte udtryk: *Hvor uvidenhed fjernes ophører det såkaldte onde med at* eksistere. Martinus’ tolerance har ingen grænser. Det er altså også blot uvidenhed, når Danmark sandsynligvis kan præstere en af verdens højeste drabsfrekvenser pr. indbygger – endog på væsener, der er så glade for livet, at de ligefrem slår krølle på halen til trods for, at de som regel kun tildeles en stærkt begrænset plads at boltre sig på, selv om de faktisk skulle have samme ret til livet som vi andre?

I den forbindelse er det interessant – og optimistisk – at det trods alt i nutiden er humanitet, der giver et land et godt ry i udlandet, hvor det længere tilbage var magt og sejre i krigene. – Ønsket om stigende menneskekærlighed er til stede, om end det skorter på evnerne..

Et ubehageligt gode

Spørger vi Martinus svarer han, at det onde er en nødvendig kontrast til det gode. Hvis det onde ikke fandtes, kunne det gode heller ikke eksistere, for i så fald var vi ikke udstyret med de fornødne sansebetingelser. Kontraster er betingelse for sansning. Af samme grund taler Martinus om det ”såkaldt onde” eller det ”ubehagelige gode”. Det sidste er begrundet med den omstændighed, at enhver form for lidelse eller smerte har en kosmisk mission, nemlig at skabe indfølings- eller medlidenhedsevne. Det skal forstås således, at den smerte, man har følt på sin egen krop eller i sit eget sind, vil man kunne forstå hos andre. Kort sagt en evne til at lide med andre – eller medlidenhedsevne – for det er en evne. Menneskets kosteligste ædelsten. Argumentationen får imidlertid kun logisk mening ud fra et evighedsperspektiv, idet den fulde høst af et smertefuldt liv langt fra altid kan være i hus inden for samme liv som oplevelsen af smerten og lidelsen.

For fuldstændighedens skyld skal her tilføjes, at der sikkert er mange, der har smertelige erfaringer, som ikke umiddelbart opleves som et mentalt gode. Selv har de måske oplevet, at deres sind fyldes med bitterhed eller i værste fald hævntørst evt. efter at være udsat for et voldeligt overfald.
For at forstå lidelsens kosmiske mission, skal dette imidlertid forstås i lyset af reinkarnationsprincippet. For i den aktuelle inkarnation vil påført smerte højst sandsynligt medføre de ovennævnte negative følelser. Det ser imidlertid anderledes ud i det kommende liv. Her er der sket en modning af de lidelser, man har været udsat for, således at en del biomstændigheder omkring lidelserne er bortvejret – glemt måske – således at kun kernen er tilbage – lidelsens essens. Som Martinus skriver: *når oplevelsen har udspillet sin rolle som erfaringsgivende, og den af erfaring efterladte erindring er blevet udrenset, således at den virkelige idé eller kerne, hvilket vil sige facittet i samme erindring, er blevet blottet, vil enhver guldkopi være identisk med facittet af den manifestations årsag eller idé, der affødte handlingen*. (L. B. stk. 216). Den kerne har gjort det pågældende individ til et større menneske derfor betegnelsen guldkopi. Martinus skriver herom: ”Når denne kopi fremtræder i sin modne eller færdige form fylder den væsenet med salighed. At denne kopi udtrykker kærlighed bliver til kendsgerning derigennem, at den er forherliget”. (L.B. stk 1130)

Hvor går grænsen?

I ovennævnte artikel i Politikken refereres nogle eksempler, hvor bladet spørger: Var det ondskab?
F. eks. en beretning om to 10-årige drenge fra hårdt belastede familier, der bortfører en to-årig dreng, som naturligvis skriger i vilden sky. For at få ham til at tie slår de ham med sten og en jernstang. Drengen forbløder, og liget findes senere afklædt med kropslige mærker efter voldsom mishandling. Begivenheden skabte en voldsom røre. Trusler om selvtægt over for drengene blev så voldsomme, at man for at beskytte dem var nødsaget til at give dem helt nye identiteter i ukendt lokalitet. Her kommer tilgivelsesevnen på en hård prøve. Men selv i dette tilfælde vil Martinus ikke tale om bevidst ondskab. Dels er de som alle vi andre kun på vej som mennesker, og dels er der tale om børn fra et hårdt belastet miljø. Dertil kommer, at de - deres unge alder taget i betragtning - repeterer tidligere og dermed mere primitive kulturtrin, hvor det må formodes, at man lettere regredierer til primitive handlinger, som man repeterer, hvad vi f. eks. kender fra børn, der kan more sig med at rive vinger af fluer, end tilfældet vil være, hvor der ikke er tale om repetition.

Kannibalisme

Med kontrastprincippet in mente giver det altså mening at udpege den mest ekstreme form for ondskab, al den stund den samtidig udgør det kosmiske grundlag for at kunne opleve den mest udprægede form for godhed – kærlighed, barmhjertighed, ”du skal elske din næste som dig selv” osv. Tanken falder på kannibalisme som eksempel på ekstrem ondskab. Dog tror jeg, at megen kannibalisme er af rituel karakter og derfor ikke rigtig hører hjemme i en sammenhæng, hvor vi prøver at analysere begrebet ondskab. Derimod finder jeg det mere relevant at nævne en aktuel særdeles blodig begivenhed:

Medens disse linier finder plads på computerens skærm præsenteres jeg via dagspressen for et bestialsk mord i København, hvor liget af en mand på ca. 30 – 40- år er fundet skåret i stykker med en motorsav. Det er så grusomt, at mange vil sige, at her findes ingen tilgivelse, og at han skal have lovens strengeste straf. Det er samfundets hævntørst, der her gives udtryk for. Men alt det mørke og primitive, der fylder morderens bevidsthed, forsvinder ikke ved indespærring – snarere tværtimod. Det er ikke straf, men kærlig belæring, der er brug for. Straf vil skabe bitterhed og modvilje over for samfundet. Måske er han en yngre broder i udviklingsforløbet; hvilket der bør tages behørigt hensyn til.

Ikke desto mindre må man med kosmologiske briller erkende, at dette udslag af den dybeste mørke mentalitet jo danner kosmisk betingelse for at kunne sanse den mest vidunderlige barmhjertighed og kærlighed. Kosmisk set er der derfor med Martinus tale om et yderst ubehageligt gode. Dette bl. a. også begrundet med, at selv den mest bestialske morder en anden dag i en fjernere fremtid sandsynligvis ville væmmes ved sin handling, hvis han var i stand til at se den i bakspejlet.

”Fri os fra det onde”

Som bekendt optræder det onde også i bønnen ”Fader vor”, men som et begreb vi beder om at blive fri for. Det forekommer i den ottende tankekonstruktion, der lyder således: ”Men fri os fra det onde” og skal, som selve sætningskonstruktionen antyder, ses i sammenhæng med eller rettere som et supplement til den forudgående tankekonstruktion, der hedder ”Led os ikke i fristelse”. Bønnen er interessant, idet den ganske naturligt giver stof til eftertanke. Men kan vi i det hele taget blive fri for det ”onde”?

Nej - for det onde eksisterer slet ikke!

Når vi ser os om i naturen og får øje på hensigtsmæssighed, kausalitet og orden som i al fald er til stede, hvis ikke menneskene bryder ind i systemerne, så er det ikke svært at komme til den slutning, at der må eksistere en regulerende og ordnende magt. Det er jo også, hvad menneskene til alle tider har omtalt som en gud eller guddom. Skal en sådan overordnet magt have mening, må selv samme magt udgøre det mægtigste, det mest vise og identisk med den største kærlighed. Uden disse egenskaber har en guddom ingen mening og slet ingen berettigelse. Det er derfor naturligt, at troen på eller overbevisningen om en sådan guddoms eksistens har været til stede til alle tider.

I den forbindelse kan det imidlertid undre, at man samtidig kan operere med begrebet "det onde". Det passer ikke rigtigt til Guddommens høje egenskaber – slet ikke til alkærlighed, men heller ikke til almagt. Med en så stor magt skulle det ikke være svært at forhindre eller ligefrem afskaffe det onde.

Løsningen på dette paradoks er imidlertid til stede. I kraft af en lysende klar kosmisk bevidsthed har Martinus udtalt, at det onde ikke eksisterer. Ikke blot påstår han det, han påviser det ved hjælp af klare kosmiske analyser.
Som Martinus skriver, tror menneskene, at "deres medmennesker er onde, når de påfører andre smerte. Og medens vi kan være tilbøjelige til at kalde det et onde, vil Martinus kalde det "det såkaldt onde" eller "det ubehagelige gode". Kosmisk set er det ikke ondt – blot ufærdigt. Menneskene er i samme situation som det umodne æble eller den ufærdige bygning. Vi er kun under skabelse – ufærdige mennesker. Selv om vi omgærder os med udtryk som homo sapiens (det vidende menneske) eller toppen af udviklingsstigen, skabningens herre o. lign. så er vi langt fra færdigskabte. Tvivler man så luk op for fjernsynet eller læs avisen. Måske man også kunne finde en smudsig plet i sin egen sjæl.. Intet kan skabes fiks og færdigt uden forudgående ufærdige tilstande. At kritisere det såkaldt onde er at gå imod selve udviklingen

Hvis det skræmmer nogen, kan jeg tilføje, at i mine øren lyder det som sød musik – nemlig fordi selve udtrykket "ikke færdigskabt" er indikation for, at det bliver færdigskabt – og dermed af en højere standard end den eksisterende. Altså at alle vi ufærdige skabninge kan se frem til en højere udviklingsstandard – og det gælder ikke blot det enkelte væsen, men simpelt hen alt levende.

Men ærlig talt: ville det ikke også være såvel ulogisk som ukærligt, hvis ikke det var tilfældet, for i modsat fald skulle man nærmest tro, at udviklingen var en sort og djævelsk magts skaberværk.

Skal vi præstere et ærligt svar på spørgsmålet, om det onde eksisterer i os alle, må vi nok indrømme, at der som et minimum nok eksisterer en lille gnist af det ufærdige i os alle. Som Martinus har udtalt: "I modsat fald ville vi ikke være født til denne jord". En jord som besidder alle de bedste muligheder for at befordre en udvikling frem mod det rigtige menneske – ikke blot vor fremtidsdrøm, men vor allesammens gyldne fremtid.
Som de gamle grækere priser vi alle det gode, det skønne og det sande.

TILGIVELSE OG FORSONING

Vi lever i en tid, hvor gamle historier om ondskab og overgreb mod mennesker og grupper af etniske minoriteter graves frem i lyset, hvor der gives undskyldninger og kræves det samme af andre. Måske behøver vi en global "sandhedskommission", en udsoning af gammel uret, så vi gennem tilgivelse kan komme af med erindringens fastfrosne nag og de ophobede bitre følelser?

Lad os da ihukomme, hvad *Desmond Tutu, ærkebiskop i Sydafrika, bl.a.skrev:*

Tilgivelse og forsoning handler ikke om at foregive, at tingene forholder sig anderledes, end de gør. Det handler ikke om at vende det blinde øje til uretten. Den sande forsoning åbenbarer det frygtelige, misbruget, smerten, sandheden. Den er et risikobetonet projekt, men i sidste ende er den risikoen værd, fordi det at forholde sig til sandheden, bidrager til heling. Overfladisk forsoning kan ikke føre til ægte heling.

Når gerningsmanden har indset og erkendt sin brøde, kan man håbe han vil angre, vise sin sorg og bede om tilgivelse. Hertil kræves en ikke ringe ydmyghed. Når folk tilgiver, er det ikke meningen de skal glemme. Tværtimod er det vigtigt at huske, så man ikke lader det samme gentage sig. Tilgivelse betyder ikke accept af det skete.

Tilgivelse betyder at tage det skete alvorligt og ikke forklejne dets betydning - at fjerne den brod, der har sat sig fast i erindringen og truer med at forgifte hele vort liv. Tilgivelse er at forsøge at forstå gerningsmændene, prøve at sætte sig i deres sted og forstå, hvilke kræfter der har gjort dem til det, de var. Tilgivelse er ikke at være sentimental. Nyere forskning har vist, at tilgivelse er godt for helbredet.

Tilgivelse vil sige at give afkald på sin ret til at betale gerningsmanden tilbage med samme mønt, men det er et afkald, der faktisk har en befriende virkning på offeret. Tankevækkende er følgende dialog mellem gamle soldaterkammerater: "Har du tilgivet dem, der holdt sig som krigsfange?" Den anden svarer: "Dem kan jeg aldrig tilgive." Hvortil hans kammerat bemærker: "Så er du jo sådan set stadig deres fange

"Der må ikke ændres et komma....."

- om at bevare Martinus' værker uforandrede

v/Søren Jensen og Jan Langekær

Guds egen tankesfære som nedskreven tekst

Vi formoder, at læserne er bekendt med Martinus værk; Det Tredie Testamente. Med værket følger årtusindets vigtigste påstand: Dette er Guds egen tankessfære direkte nedskrevet af Martinus via sin kosmiske bevidsthed, der gjorde ham ét med Gud – som Jesus før ham.
Denne selvoplevelse er det videnskabelige fundament for den i Biblen lovede "Talsmanden den hellige ånd", der skulle komme og forherlige Jesus, lede os til hele sandheden og forklare os det, vi ikke kunne tage imod dengang for 2000 år siden.". Dermed blev det muligt for os uindviede, at kunne vandre trin for trin via kosmiske analyser helt frem til Guds egen udsigt over evigheden.

Nedskrevet af den kosmisk bevidste selv

Hvis denne påstand holder, og det må læseren selv vurdere – det bliver jo først til videnskab og erfaring for os i den grad vi anvender det i praksis – så har vi for første gang i verdenshistorien et virkeligt kosmisk bevidst væsens egne nedskrevne beskrivelser af det alkærlige verdensalt. Martinus udsagn om, at hans bevidsthed er ét med Faderens, giver hans værk det højst tænkelige "kvalitetsstempel" en skreven tekst overhovedet kan opnå.

Spørgsmålstegn ved Biblens tekster

Teksterne i Det Nye Testamente, er blevet udvalgt og "kanoniseret" gennem tiderne. Selvom man mener, at der er fjernet tekster om reinkarnationen så er det svært at læse Biblen og være i tvivl om at dens kerne og budskab er alkærligheden, men i de mange diskussioner kan denne enkle kerne godt forsvinde i vrimlen af tolkninger og påstande. Fx påstande, der anfægter Jesu alkærlighedsnatur, som i verdens for tiden mest solgte skønlitterære bog: "Da Vinci-koden". Diskussioner og bøger er dog også tegn på en verden, der søger åndelig næring, millioner af mennesker begynder at være modtagelige for åndsvidenskaben.

Martinus mission var det skrevne udgivne værk

Men disse diskussioner skulle denne sag gerne slippe for. Her er analyserne af Jeg'et, Gud og evigheden, både oplevet og nedskrevet af den indviede selv. Vi kan alle skaffe en kopi af originalerne, og er således befriet for andres tolkninger. Vi har dermed selv adgang til Talsmanden den hellige ånd, der ifølge Biblen skulle komme og vejlede de kommende slægter frem til hele sandheden. Ifølge Kristus skulle vi ikke forvente en mand, der vandrer i ørkenen, eller sidder i kamrene, men ét lys, lig solen, der skulle skinne fra østen til vesten. "Ånd" betyder bevidsthed/tanker, "hellige" fordi det er tanker om Gud og evigheden i form af en "Talsmand" – et ord med hvilket jøderne omtaler deres hellige bøger. Kun ved at camouflere sin person kunne Martinus således efterlade sig en fuldkommen opfyldelse af Biblens profetier. (Note 1)

Den ordrette tekst

Det er disse originale tekster, der er lavet til at stå imod kommende årtusinders prøvelser. De udgør en stenfast bro for hele menneskeheden i overgangen fra den gamle til den nye verdensimpuls.
Vi kan diskutere indholdet i dette værk, men vi kan ikke diskutere hvad Martinus skrev, da det er udgivet med hans egen medvirken og skriftlige tilladelse. Det er vel også i dette lys, man skal forstå hans fasthed og punktlighed når det drejede sig om analyserne: Martinus ville citeres korrekt, oversættes præcist osv.

Martinus beslutninger:

Ved et rådsmøde d. 13. jan. 1976 fastslog Martinus som gengivet at Rådet for Martinus Institut: "som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelser, uden Martinus medvirken." (I Strukturbogen s. 95).
Martinus er ikke fysisk tilstede mere, og det forklarer hans ord: "der må ikke ændres et komma". Ifølge et ordret videregivet citat. Det må i øvrigt være en let opgave, man skal jo netop ikke gøre noget, i modsætning til dengang korrektur var en nødvendighed. Dengang under frembringelsen kunne der opstå fejl mange steder undervejs til trykkeriet. Men da Martinus ikke mere kan godkende

korrekturlister, viser der sig altså også på dette område at være forskel på perioden før og efter hans "bortgang". Dengang lå beskyttelsen i at læse grundigt korrektur – i dag ligger beskyttelsen i at bevare værket uændret. Hvis man ændrer det mindste komma, har man jo åbnet op for ændringer og faren for at danne præcedens. At rette i værket bliver jo derefter et skønsspørgsmål, og det ændrede komma kan få uanede konsekvenser i fremtiden.

Formålet for Martinus Instituts arbejde er nedfældet i lovene for MI af d. 25. maj 1982. Under § 3: "Formål" står ved Stk. 1, at man: "i hele sin virksomhed og med alle midler, der står til dens rådighed" skal tjene følgende formål:

- Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side.
- Oplyse om disse værker via et oplysningsarbejde, både igennem Kosmos og ved udgivelse eller medvirken til udgivelse af oplysningsmateriale.
- Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

Martinus står altså for værket. Han har færdiggjort det og dermed sin mission. Derimod forestår nu hele arbejdet omkring værkets møde med verden.

Ændringer i Det Tredie Testamente

Men der er jo alligevel fremkommet argumenter for og imod rettelser. Praksis viser altså, at det ikke er endeligt afgjort hvilken udgave af Martinus værk, der fremover skal publiceres: den originale, eller en rettet version. Spørgsmålet vedrører læserne, os alle, og derfor har vi analyseret argumenter for og imod rettelser her.

Fremkomne argumenter <u>for</u> rettelser

- Man skal rette i Martinus sprog, i takt med skik og brug, og sprogets udvikling gennem tiderne. Når man fx retter "radiofoni" til "radio" bliver det lettere at forstå for nutidens mennesker.
- Værket bliver mere populært, hvis det er lettere at læse.
- Værket bliver lettere at forstå hvis man ændrer fra en fortløbende sidenummerering i Livets Bogs 7 bind til nummerering i hver enkelt bog for sig. (Side 1 på første side osv.)
- Når værket indeholder gammel skik og brug, dvs. fraviger fra dagens retskrivning, kan det tilsløre værket og gøre det vanskeligt at læse. Og grammatiske rettelser mm ændrer ikke på forståelsen, men gør det lettere at læse.
- Sproget vil i løbet af få århundreder have forandret sig så meget, at man slet ikke vil kunne læse indholdet uden at være forsker.
- Martinus foredrag er nedskrevet og godkendt i flere faser. Derfor er der flere versioner i anvendelse i forskellige Kosmos. (Men her drejer det sig altså blot om at finde de originalt godkendte ord.)
- Ændringer er i øvrigt ikke farlige, da originalerne findes på Martinus Institut.

Fremkomne argumenter <u>mod</u> rettelser

- Dette er Martinus tekst. Det tilkommer ikke os at ændre i denne original. Alle der brænder for at forbedre Martinus originalværk kan derimod udgive deres egne bøger. Her kan de gøre rede for kommafejl, gammeldags sprog eller andre "svipsere". De kunne også udgive en folder med forklaringer til svære ord og løse deres problem uden at originalværket skades.
- Martinus værk udgør den højeste matematik, hvor alle ligningerne går op i alkærligheden. Hvis vi ændrer ved ligningerne, slører vi facit. Nogle vil gerne ændre det de ikke forstår. Fx var der engang nogle, der ikke forstod reinkarnationen og forsøgte at fjerne den del af Biblen.
- Små ændringer kan have stor betydning:

a. Ændringer af komma:
Jesus sagde, i dag skal du være med mig i himlen
Jesus sagde i dag, skal du være med mig i himlen
(Eksemplet er ikke fra Martinus værk.)

b. Ændringer af enkelte ord:
I de forskellige udgaver, af en artikel i Kosmos, havde man et sted ændret betegnelsen om Guddommen fra "han" til "den"/"denne". (Søren var fx med til at gennemse nogle artikler i processen med udgivelse af artikelsamlingen.) Vi ved ikke hvorfor man ville ændre det, måske fordi folk i dag har det svært med Gud, og især det med en personlig Gud som det gamle, eller måske synes de at udtrykket "han" virker partisk for mænd. (Selvom Gud jo er topolet og ifølge analyserne også er et individ).
Det er også lettere at samarbejde om værkerne, hvis der står det samme i forskellige udgivelser af værkerne. I en studiegruppe fandt man fx vidt forskellige sidetal for samme sted i teksten. Det hjalp ikke med stykoverskrifter, da det var lange stykker. I Jans studiegruppe har man fx fundet over 100 ændringer i 1989 udgaven af "Bisættelse", dvs. efter de af Martinus godkendte og korrekturrettede udgaver i 1951 og 1978. Fx er ordet "renæssance" blevet ændret til: "en midlertid genoplivelse" (kap. 178 S. 147 i

1989 udgaven). Risikoen er en glidebane, hvor man engang i fremtiden sidder hjemme med sin bog uden at vide hvad der er Martinus originale ord.

c. Ændring af sidetal:
Nummereringen i Livets Bog viser, at den er ment som én sammenhængende bog, ligesom de tidligere testamenter. Derfor skal man ikke ændre på det.

d. Ændringer af et bogstav:
I Mathæus evangeliet 5:18 forlyder det: "Sandelig siger jeg Eder, før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel af loven forgå, før alt er fuldbyrdet." Disse ord er skrevet på græsk, og dette alfabets mindste bogstav hedder "jofa", det der modsvarer i, (men også j) hos os. Da Martinus ved en privat sammenkomst for første gang fremviste forsiden til sit værk, der snart for første gang skulle ud på et offentligt forlag, var det med titlen: Det Tredie Testamente - stavet med i. Og da værket udkom på Borgens Forlag efteråret 1981, efter Martinus bortgang samme år, blev det offentliggjort med netop denne stavemåde.

Martinus "offentliggørelse" for en lille intim kreds hos Inge Sørensen i Vanløse d. 13 august 1978. Fra venstre er det: Inge Sørensen, Sysse Buch, Rachel Hopkins, Martinus, Kathrine Wooten, Mischa Lim og Tage Buch. ***Foto: Bill Wooten.***

I 1945 ændrede man dansk retskrivning så "tredie" skulle staves "tredje", men det var frivilligt frem til 1955, hvorefter man skulle anvende j. Alligevel vælger Martinus, 23 år efter at skrive med i. Det er også hans frie ret. Her er tale om et navn, en titel på sit eget værk. Det er med samme ret avisen "Politiken" staver sit navn kun med et k, uanset dagens retskrivning er med to.

• Modtagerne bliver ikke mere modtagelige af, at man ændrer i værkerne. Måske tværtimod. Martinus beskriver et sted den kommende ungdom således: "Denne opvoksende, videnskabeligt og dermed "sandhedskærligt" indstillede ungdom vil forlange virkelig videnskabelig begrundelse for absolut alt". (Omkring min skabelse af Livets Bog) Stk. 14.3 Mon ikke sådanne intellektuelle åndsforskere vil foretrække de eksakte ord og tekster, ligesom os. Alternativet beskrives i en af John Steinbecks romaner hvor en gruppe mennesker mødtes jævnligt gennem flere år for at diskutere et enkelt utydeligt skrevet ord i Biblen. Udfaldet af deres analyse ville få konsekvenser for liv eller død. (Se i øvrigt "Pinseglans over livet" kap.13.)

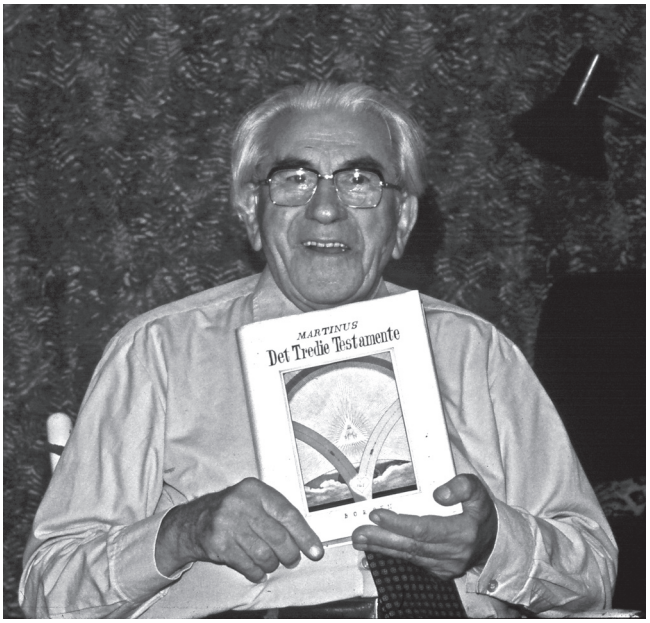

Martinus med forsiden ved "offentliggørelsen".

Før Martinus bortgang: Skabelse af værket

Hvis der ændres lige meget hvert tiende år, hvad sker der så på sigt? Hvis et skib ændrer kurs, ser man det ofte først lidt længere fremme. Faren for at danne "præcedens", illustreres af følgende eksempel: "kosmologi", der for nogle er blevet til selve navnet på denne sag. Martinus selv har blot anvendt ordet som begreb to gange i sit 8-9000 siders værk alt inkl. Hans udgivne tekster vidner om, at han holdt utvetydigt fast ved begrebet: "Åndsvidenskab" som beskrivelse af indholdet i Det Tredie Testamente. Han anvender det igen og igen, fx intet mindre end 7 gange på lidt over en halv spalte i en artikel (gengivet i Kosmos juni 2004) Artiklen hedder i øvrigt: "Frigørelse af flokbevidstheden". (Note 2)
Men hvorfor har ordet "kosmologi" så været vidt og bredt anvendt som et slags navn for denne sag? Er det en fejltagelse, at hans medarbejdere har anvendt dette navn, eller har de været med til – om end ubevidst – på genial vis at fjerne opmærksomheden fra Martinus person, således at

profetierne om Kristi genkomst kunne opfyldes? Hvad man end mener, så lykkedes "Camouflagen" i al fald. Den gjorde det muligt for Martinus at skabe sit værk, der ligesom andre testamenter, først for alvor skulle aktiveres efter ophavsmandens bortgang.

Efter Martinus bortgang: Frigivelse

Første fase – skabelsen af værket – gik altså godt, og vi er nu godt i gang med næste fase – mødet med offentligheden. Her går det jo ikke at tilsløre navnet på det værk man skal oplyse om. Her må man jo stå ved og gå ud fra værkets navn – det har Martinus valgt for os og placeret på forsiden. Anvendelsen af ordet "kosmologi" er i øvrigt et herligt eksempel på Martinus analyser af flokbevidstheden: "Og når en opfattelse accepteres af mange væsener, bliver den en kraft, ganske uafhængigt af, om den er logisk eller ulogisk, om den er virkelig eller uvirkelig, om den er sandhed eller usandhed." Ordene er fra Bisættelse s.106 (i min udgave altså…) Vi er ikke automatisk garderede mod fejltagelser – uanset hvor godt selskabet er. Åndelige forskere bliver vi kun i den grad vi selv ransager præmisserne. Ellers er vi vel "åndstroende".

Som hånd i handske

Martinus mission var ikke at skabe skønlitterære populære blomster. Som han siger: "Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst." (Samarbejdsudvalgsmøde 30.03.78) Vi er nok mange, der ikke rigtigt kan få øje på det primitive. Det virker mere som om indhold og sprog i dette værk passer som hånd i handske.)

Viden oppefra kontra viden nedefra

De kosmiske analyser er undervisning "oppefra", i modsætning til "illusionernes verden" med sine "lokale analyser nedefra". Indtil vi får kosmisk bevidsthed lever vi i denne "illusionernes verden" og det skaber lidelse for os selv. Det er altså en beskyttelse for os selv, at der findes information og undervisningssteder, der har udgangspunkt udelukkende i det kosmiske. Ellers kan det alt for let blive blandet sammen med de mange interessesfærer, der hersker i samfundet. Præster, psykologer, læger, lærere mfl. risikerer jo let deres job eller anseelse ved at tale om reinkarnation. Ved at holde os til Martinus egne analyser beskytter vi alle parter mod dette pres ude- og indefra.

Det Gamle, Det Nye og Det Tredie

Det er en gammel tradition, at man ikke ændrer i de vises værker. Hvis der fx var ændret så meget som et bogstav i en af jødernes torahruller, blev den ubrugelig. På denne måde kunne teksterne bevares uforandrede helt til i dag, tusinder af år efter, så vi nu kan overskue hele planen:
Det Gamle Testamente: Målet med udviklingen: "Det færdige menneske i Guds billede" (1. Mos 1:26)
Det Nye Testamente: Eksemplet på dette menneske i form af Jesus, han var modellen.
Det Tredie Testamente: Vores egen vej til denne tilstand. Som pædagogisk vink med en vognstang anbringer Martinus symbolet "Mørket" på bagsiden, (Det Gamle Testamentes hævnprincip: øje for øje, tand for tand; de mange overtrædelse af livsloven og dets konsekvenser), og symbolet "Lyset" på forsiden (tilgivelsesprincippet med Kristus figuren i midten), og derunder forklaringen i form af karma og reinkarnation: Det Tredie testamentes livssyn. Symbolerne beskriver, at lyset fødes i mørket i dommedagsperioden, og knytter de to begivenheder sammen. Med Martinus egne ord: "Dommedagens" fundamentale kendetegn er således Kristi "andet komme". (Citat fra Artikelsamling stk. 12.12. Artiklens navn: "Dommedag"). Processen er altså to sider af samme sag, hvilket ses tydeligt af næste citat, at: "Dommedagen" jo ikke kan fuldføres før Kristi "andet komme" hvilket, som tidligere berørt, er "den hellige ånds" synliggørelse på jorden." (stk.12.11)

Fredsrigets fundament

Kristendommens fosterperiode, de første to tusinde år, var ikke uden fraktioner, sekter, hykleri mm. Kun ved at gøre kristendommen til videnskab kan der nu skabes et urokkeligt fundament for fremtiden. Fundamentet garanteres af, at Martinus kunne overskue udviklingen 3000 år frem og tage hensyn til alle stene på vejen. Sproglige detaljer i dette kulturdokument, skal ses i lyset af dets storslåede opgave: at være det faste punkt for udviklingen af kærligheden til næsten og dannelsen af et fredsrige her på jorden.

Ordene bliver videnskab for den der efterlever dem

De sidste ord vil vi overlade til verdensgenløseren selv: ""Den guddommelige ånd" eller sandheden i nævnte ord og sætninger kommer udelukkende kun til læseren i samme grad, som han praktisk kan efterleve disse i sit daglige liv og forhold til næsten. Uden denne efterlevelse

vil nævnte videnskab ikke på nogen som helst måde blive til videnskab eller sandhed for nogen som helst læser. I stedet for "den guddommelige ånd", i stedet for det evige lys, de nævnte ord og sætninger rummer, vil disse for den umodne læser kun blive til noget, han stempler som overtro, naivitet, fantasi eller indbildning. Han vil kritisere disse ord og sætninger, deres opbygningsform og eventuelle stilistiske afvigelser fra de traditionelle eller moderne former for retskrivning. Han vil således i værste tilfælde føle antipati og gudløs forfølgelse imod de nævnte analyser og sætter dermed yderligere bom for sit eget møde med lyset." (Martinus i Småbog 3: "Hvad er sandhed" kap. 29)

Note 1: Om mig selv, min mission og dens betydning. Kosmos 3/91 s.51: "Jeg er i stand til her på det materielle plan at leve i en guddommelig forklaret tilværelse, selv om jeg er nødsaget til at have en camouflage." Det havde Jesus jo også, men disse to verdensgenløsere havde helt forskellige opgaver: "Jeg er klar over, at jeg her stiller mange menneskers skepsis på en meget hård prøve, ja så hård en prøve, at den måske kunne blive en vej til korsfæstelse af mig, hvis ikke Gud havde en anden plan med mig. Man må her forstå, at jeg er ikke kommet til verden for at være en ny kristusmodel for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Kristus kom blandt andet til verden for at vise "alkærlighedens kulmination". Var det ikke det, der blandt andet skete på korset?" Citat fra "Den intellektualiserede kristendom" Stk. 6. Fra samme stykke: "Denne af Kristus bebudede "talsmanden, den hellige ånd, som Faderen skulle sende" er altså en "livets" eller en "kundskabens bog", der ville blive manifesteret for menneskeheden."
Note 2: Jan Langekær har i øvrigt udsat en findeløn på kr. 1000 til den første, der kan pege på én eneste fremkomst af ordet: "kosmologi" i en samling af hele 50 Martinus båndforedrag. (Jans tlf.: 20157811)

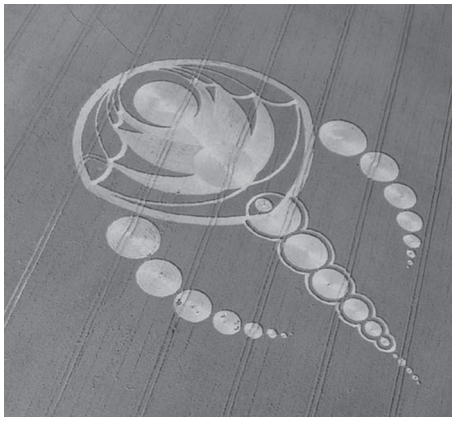

Korncirkel fra 2004

Martinus om sit Åndsarbejde:

Martinus skrev i en artikel til det første Kosmos i 1933 bl.a.:
"Når mit arbejde, hvilket vil sige det udkomne første bind af "Livets Bog", mine foredrag og de herpå baserede studiekredse landet over, er begyndt at vække interesse, er begyndt at skabe bevægelse, er det absolut nødvendigt, at denne bevægelse ikke bliver vildledt til at begrænse, indkapsle eller krystallisere sig i en forening, sekt eller et trossamfund og derved blive et ensidigt monopoliserende "eneste saliggørende".
Det er nemlig mit arbejdes mission at vise menneskene hen til Guds egen i form af de daglige erfaringer og oplevelser manifesterede "tale" og derigennem gøre dem til frie åndsforskere og ikke til en kunstig åndelig sammenslutnings "embedsmænd" og "undersåtter".

Desuden kan intet som helst åndeligt foretagende i absolut realistisk forstand holdes sammen uden på basis af kærlighed og den deraf følgende evne til praktisering af idealisme, tolerance og respekt for alt og alle. Enhver åndelig sammenslutning på andre former for basis såsom: aftaler, kontrakt eller medlemskort, vil derfor være uægte eller hykleriske i samme grad som "medlemmerne" mangler evne til at repræsentere eller praktisere disse sammenslutningers love, aftaler, læresætninger eller idealer.

Men en sammenslutning, der udelukkende er baseret på den medfødte kærlighedsevne hos individerne, er jo en ægte eller naturlig sammenslutning og kan kun eksistere under begrebet: "Hvad Gud har sammenføjet kan menneskene ikke adskille". Den behøver derfor ingen love, ingen aftaler, ingen forskrifter, ingen løfter for sit sammenhold. Hvert enkelt "medlem" er jo en "dråbe" af kærlighed.

Og ligesom vanddråben er prædestineret til at smelte sammen med andre vanddråber og derved er med til at skabe oceanet, således er "kærlighedsdråberne"også prædestinerede til at smelte sammen med andre "kærlighedsdråber", hvorved den naturlige sammenslutning eller et "kærlighedsocean" kommer til syne."

Martinus siger altså her, at hvorvidt man er "med" i "sagen" eller ej, beror ikke på, om man kan overholde love og forskrifter, men kun på "kærlighed til "sagen".

LYSETS HEMMELIGHED

v/Ruth Olsen

Jeg har læst en bemærkelsesværdig bog med ovennævnte titel (på tysk, den findes ikke på dansk), skrevet af Walter Russell, hvori han giver os megen troværdig spirituel viden, især en grundig forklaring om de fysiske skabelsesmekanismer. Noget af det vil jeg prøve at videregive her, men først lidt om, hvem han var.

Walter Russell blev født 1871 i Boston, USA. På grund af familiens fattigdom måtte han gå ud af skolen som 10-årig og begynde at arbejde på et tekstillager, hvortil han havde 6 miles at gå til og fra hver dag. Allerede som barn skabte han musik og fik som 13-årig et job som organist, hvorefter han flyttede hjemmefra og begyndte samtidig at gå på en kunstskole.

Han var altid tilfreds og glad og blev derfor meget vellidt overalt. På grund af sin uselviske adfærd og hjælpsomhed, manglede han aldrig noget. Han tegnede og malede i sin fritid, og fordi han gjorde det så godt, tjente han en del på det. Samtidig underviste han i musik, skrev kompositioner til andre musikere og havde skabt en trio, der underholdt på feriehoteller om sommeren.

Han tegnede og skrev til aviser og tidsskrifter, specialiserede sig på et tidspunkt i portrætmaleri, bl.a. til præsident Roosevelt, skrev bøger, holdt foredrag og begyndte også med held at gøre sig gældende som arkitekt. Efter at have vundet nogle fine indbringende konkurrencer, begyndte han at bygge gode billige andelsboliger til almindelige folk, en boligform han i USA først måtte opfinde det retlige grundlag for. Senere tog spekulanter systemet til sig og ødelagde det. Som Russell sagde, ødelagde de det med deres grådighed ved at bryde den universelle lov om, at der skal være ligevægt mellem at give og tage.

Som 56-årig begyndte han som billedhugger, fordi en bestilt kunstner brød en aftale og der derfor opstod et problem. Også på det felt var hans evner uovertrufne. Selv forklarede han sine evner som et spørgsmål om at ønske stærkt og styrke sin koncentration. Vi andre vil nok mene, at en del medbragte talentkerner fra tidligere liv også må have været på spil. Han holdt iøvrigt heste og vandt flere ridepræmier. Og som 69-årig vandt han flere konkurrencer - i isskøjteløb!

Som det ses var han en mand med utrolig megen energi og mange talenter. Hans opskrift var, at man skulle gøre alt med glæde. Hvis man gør noget med stor modvilje, udvikler det kropsskadelige gifte, der gør een hurtig træt, sagde han, og tilføjede: der er mange måder, hvorpå man kan gøre arbejde til leg.

Den store åbenbaring

I marts 1921 (!!) skete noget særligt i Russells liv, altså da han var 50 år. Selv beskriver han det således:
"Gud drog mig op på et inspirationens højdepunkt i intensiv ekstase. Et strålende lyshav skilte mine kropslige sanser fra min bevidsthed, og jeg oplevede mig fri af kroppen og fuldstændig i bevidsthedsuniversets lys, som er Gud.
Og Gud talte til mig og sagde: Se alle tings eenhed i mit lys og alle synlige tings adskilthed i de to lys, som min adskillende tanke skaber. Og se, jeg, den udelte uforanderlige, er i alle adskilte ting og er deres midte og forener dem.

Og universets hemmeligheder blev mig åbenbaret. På et øjeblik vidste jeg alt, hvad der er at vide om årsag og virkning. Jeg så universets ubegrænsede kompleksitet som et drejende kalejdoskop og blev vist, hvordan denne fantastiske illusion bliver til af elektriske oktavbølger, som havets bølger springer frem af dets rolige overflade. Jeg kender nu LOVEN - den lov der styrer alt."

Efter denne oplevelse begyndte han at skrive på det værk, der blev til "Lysets hemmelighed" (En guddommelig Illiade). Men han havde ingen hastværk med at få den færdig og udgivet, for han havde også fået at vide, at menneskene først skulle igennem en verdenskrigs lidelser og gru, før de var modne til at modtage og forstå den. Derfor udkom den først i 1946. Han forlod Jorden i 1963.

Skabelsens principper

Bogens budskaber ligger meget på linie med det, vi kender fra Martinus, dog selvfølgelig ikke nær så omfattende og også forklaret med lidt andre ord. Men han gør meget mere ud af at beskrive, hvordan den illusion bliver til, som vi oplever som den fysiske verden. Så den vil jeg fokusere på her, så kort det nu lader sig gøre i en artikel, og håber det dog giver en fornemmelse af, hvor fantastisk logisk og matematisk, universet er opbygget. Metoden er enkel, men resultatet er kompliceret.

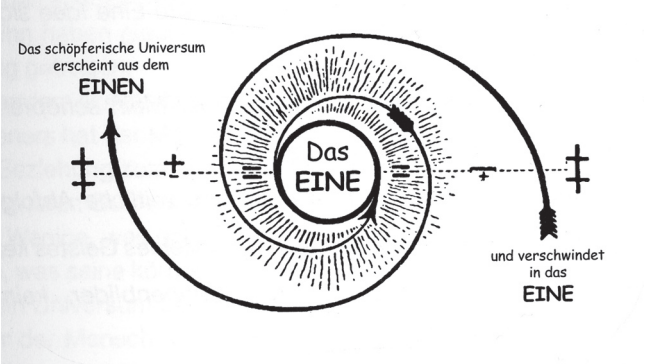

Den skabte verden udgår fra Den Ene og vender tilbage til Den Ene

Russells udgangspunkt er noget, han kalder Guds "ubevægelige lys", hvormed han mener Guds ånd, viden og tanker - altså bevidsthed. Gud tænker - dvs projicerer sit lys ud - i to modsatrettede (polare) kvaliteter/energier, hvis virkning skaber *bevægelse*, eller rettere illusionen af bevægelse. Det der således spaltes op i modsætninger kalder han også "det magnetiske lys", hvilket jeg regner med er det, Martinus kalder moderenergien.

Al bevægelse i universet kalder han *elektricitet*. Og pointerer iøvrigt at elektricitet ikke i sig selv er tanker, men er det der er *bærer* af tanker. Den elektriske energi bevæger sig spiralformigt, dvs den har en samtidig indadgående og en udadgående bevægelse, også kaldet en positiv og en negativ bevægelse. Fysisk materie beror på samspillet mellem disse to bevægelsesarter, som er i evig bevægelse søgende mod ligevægt. Fysisk skabelse er således en rytmisk vekslen mellem uligevægt og ligevægt i konstant gentagelse.

Når den ene bevægelse er på vej ind mod centrum, er den anden på vej mod omkredsen og omvendt. De vil altid være modsatrettede i enten ligevægt eller uligevægt, men de vil aldrig forenes. En forening ville betyde den fysiske materies ophør.

Bevægelsen indad skaber kompression dvs fortætning og energiens intensivering. Når den har opnået en høj intensitet begynder en udstråling, dvs en udadgående bevægelse, der atter spreder energien, nedsætter potentialet og øger dets volumen. Når energien er gået tabt, et nulpunkt er nået, begynder atter den indadgående bevægelse. Russell sammenligner det med bolden, vi kaster op i luften, og som vender tilbage når al den energi, vi gav den med på vejen, er gået tabt til omgivelserne.

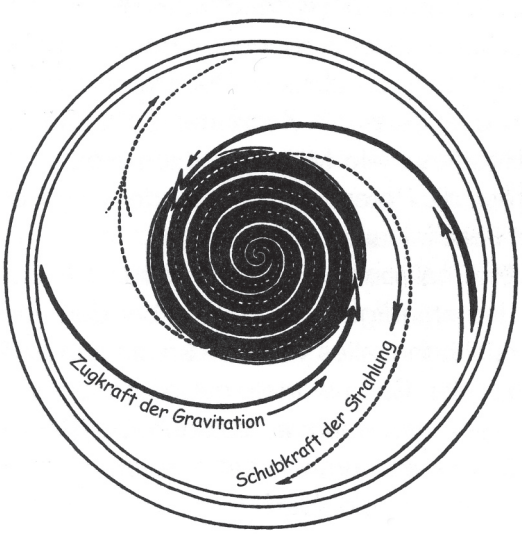

Indsugning og udstråling

Således foregår i universet en stadig indånding, der fortætter, og en udånding, der opløser. Den indadgående "føder" den udadgående og omvendt. Det universelle åndedrag er en cyklus i to halvdele. Fra kompressionspunktets ro hvor indåndingen hører op til ekspansionspunktets ro, hvor udåndingen hører op og indåndingen begynder igen. Indfoldelse og udfoldelse.

Den komprimerende bevægelse skaber varme, den spredende skaber kulde, sådan som vi ser det med vor sol. Er dette så omvendt af, hvad Martinus siger, når han kalder den spredende tyngdeenergi for varme og den sammentrækkende følelsesenergi for kulde? Nej, det er blot et spørgsmål om, på hvilken del af processen, man fokuserer. Den indadgående er kold, fordi den jo kommer ude fra kulden, og opvarmes først med megen høj kompression. Ligesom når vi med et brændglas komprimerer solens energi.

Den energi, der forlader solen, er spredende, dvs negativ og derfor afladende, men når den "fanges ind" af Jordens spiralbevægelses-linse, bliver den atter indadgående og altså positiv. Russell siger, at energi der går fra større volumen til mindre volumen vil altid komprimeres, dvs blive positiv. Af samme grund er den indadgående bevægelse i et atom positiv - og kaldes "protoner", mens den udadgående er negativ og kaldes "elektroner". Men der findes ikke partikler, kun bevægelse.

De modsatrettede bevægelser søger altid mod ligevægt. Som eksempel på dette foreslår Russell, at vi forestiller

os to kasser. I den ene skabes undertryk og i den anden overtryk. Hvis vi forbinder kasserne med et rør, vil der opstå en strømning, der vil udligne trykket og skabe ligevægt. Vi kender det også fra vejrmeldingernes højtryk og lavtryk, hvor strømmen derimellem skaber storm, hvorimod ligevægt er vindstille.

Faktisk er det det samme der sker, når vi forbinder pluspolen i et batteri med minuspolen. Der opstår en strøm, fordi spændingen søges udlignet. I batteriet sker blot det, at strømmen får minuspolen til at blive en ny pluspol, og således fortsætter strømmen frem og tilbage. Derfor hedder det vekselstrøm. I naturen, hvor alt er forbundet med alt, vil en opnået ligevægt hurtigt blive forstyrret og blive til ny uligevægt, og således er alt i konstant vekslende tilstand.

De kemiske stoffers dannelse

Kemiske stoffer er ikke *ting* men spænding*stilstande*. Hvis to stoffer med modsatrettet spænding mødes, vil de gå i forbindelse for at opnå ligevægt. Således bliver ilt og brint til vand, dvs en ny tilstand, og med den er de to tilstande ilt og brint ophævet.

Overalt findes de to modsatrettede bevægelser. Forholdet imellem dem kan måles som en spænding. Universet er fyldt med spændingsfelter af varierende intensitet. De mest intensive felter, dvs de mest komprimerede, udgør det vi kalder materie. Materien, dvs de kemiske stoffer, har forskellige kvaliteter alt efter mønsteret i de spændingsfelter, de består af. Martinus kalder stoffet for "organiserede reaktionskombinationer af bevægelse", og nærmere kommer han ikke på den konkrete fysiske stofdannelse - mig bekendt. Men det gør Russell.

Russell kalder modsætningen mellem materien og rummet udenom den for "det universelle batteri". Materien er pluspolen med høj energiintensitet, og rummet udenom er minuspolen med lav intensitet. Det er uligevægten herimellem der gør bevægelserne spiralformige. Spiralbevægelsen, som går fra et indre nulpunkt til et ydre nulpunkt og tilbage igen, kalder han universets hjerteslag.

Bevægelsen sker i fire sammenflettede par af modsatrettet aktion og reaktion, og således skabes de universale oktav-bølger, dvs de forskellige spændingstilstande (frekvenser) i stigende gentagelser (oktaver), som er grundlaget for hele det fysiske system af kemiske stoffer såvelsom for musikkens toner og farvernes nuancer. Hvert stof, hver tone eller farve, har sin særlige vibrationstilstand. Dette er et rytmisk, matematisk nøje fastlagt system af svingningsmønstre.

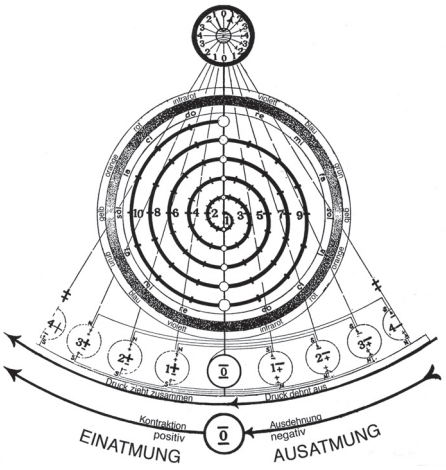

Det kosmiske pendul

Fra det yderste nulpunkt over +1 og +2 og +3 til den maksimale intensitet +4, som samtidig er -4 og et nulpunkt, da det er vendepunktet, tilbage via -3 og -2 og -1 til det ydre nulpunkt osv. Der er fire modsætningspar, men da det ene par udgør et ligevægtspunkt (=0), er der 7 forskellige grundtilstande i hver oktav, dvs 7 grundtoner, 7 grundfarver, 7 grundstoffer, hvorimellem der ligger halvtoner, diverse farvenuancer og kemiske isotoper. Der er 9 oktaver (spiralomløb), men videnskaben kender endnu kun 5½ (skønt Russell faktisk gav videnskaben sine oplysninger om stoffernes system allerede i 1926).

Lys - eller det vi oftest kalder elektromagnetisme - er det universale sprog. Ved at måle et stofs vibrationstilstand ved en såkaldt spektralanalyse, kan man aflæse dets "livshistorie", dvs dets "inkarnationer" i tidligere oktaver. Stoffets farvespektrum afslører det! Brint er f.eks. "ungt", det er kun i 3. oktav, så det er overvejende rødt, men med lysere røde linier fra yngre tilstande.

For hvert omløb opbygges stadig mere komplicerede stoffer eller "organismer". Russell sammenligner det med et menneskes livsforløb og påviser, hvordan kulstof står på livets modne højdepunkt (5.oktav), mens de sidste oktavers stoffer sammenlignes med alderdommens forfald - energien spredes og stoffet opløses langsomt. Ja, faktisk mener han, at det hele er forskellige stadier i kulstoffets livsforløb. Kulstoffet er livets ædle redskab.

I spiralkredsløbets inderste ligevægtspunkt finder stof såvel som mennesker en midlertidig ro og hvile. Hertil har "væsenet" tilbageført sin udviklings "sæd" (erfaringer) til opbevaring, klar til fornyet udfoldelse og udvikling i næste runde. For hvilen er kun en stakket stund, en ny cyklus skal til at begynde, hvor sæden og kernerne atter skal spire og gro.

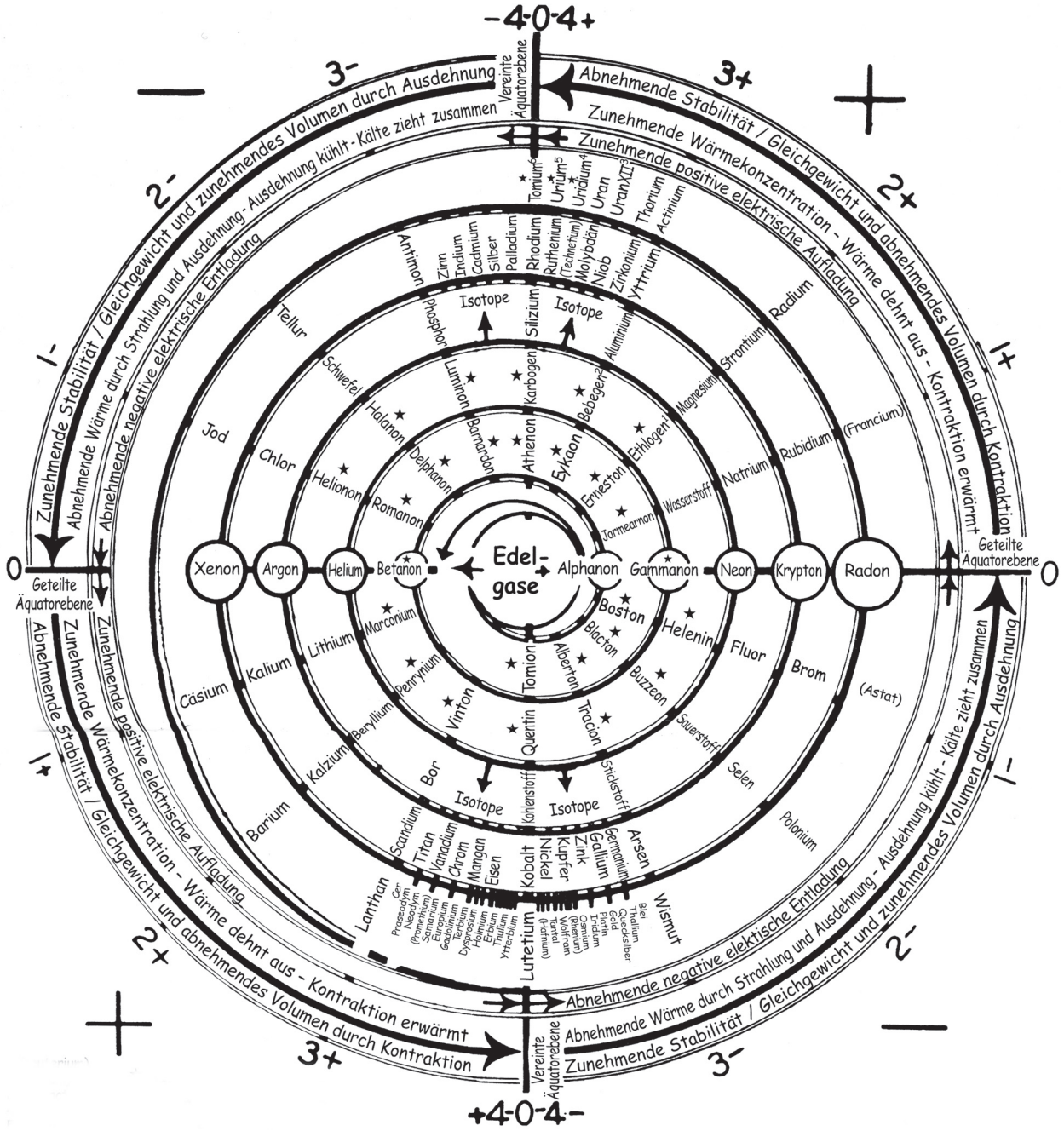

De kemiske stoffers opbygning

Denne illustration fra den tyske udgave af "Lysets hemmelighed" viser de 9 oktaver, dvs som 9 halve spiral-omløb. Russell har selv måttet opfinde navne på de stoffer, der endnu ikke var kendte på hans tid. Stofferne i de første oktaver, dvs før brint (wasserstoff), er stadig ukendte for naturvidenskaben. Kulstof (kohlenstoff) finder vi midtvejs i den nedre ved +4/0/4-, dvs det er i sin rene form i stabil ligevægt.

Brint finder vi ved +1, mens ilt (sauerstoff) ligger ved -2, dvs det er stoffer i uligevægt som hhv positivt ladet og negativt ladet. Derfor tiltrækker de hinanden for at søge ligevægt, sådan at der skal 2 brintatomer for at skabe ligevægt med 1 iltatom. Som Martinus også siger: alt søger mod ligevægt. Russell siger skabelsens lov er enkel: gentagende rytmisk vekslen mellem ligevægt og uligevægt.

For hver gang et spiralomløb gennemføres, vokser stoffets sammensætning, dvs der ophobes mere energi. Til sidst begynder en udstråling. Vi finder således kæmpeatomerne radium og uran i den yderste del af spiralen. Midtpunktet "edelgase" betyder iflg ordbogen "inaktiv luftart", men mon ikke det er det, Martinus kalder "moderenergien" - og som nogle forskere er begyndt at kalde "nulpunktsenergi"?

Bogen fås: The University of Science and Philosophy, Swannanoa, P.O. Box 520, Waynesboro, Virginia 22980, USA. Tlf. 001-800-882-5683 Email: Science@POBox.com (www.philosophy.org) eller: Genius Verlag. Email: contact@genius-verlag.de (www.genius-verlag.de)

BØGER PR. 1.6.2005

Kosmologisk Information
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sj.
Tlf. 5930 5272. Giro 925 4242
Email: kosmo-info@olsen.mail.dk

Kosmologisk Information
er en selvejende institution, der på non-profit-basis driver forlag, bladredaktion og bogcafe. Formålet er at udbrede kendskabet til den danske vismand Martinus' verdensbillede.
Ud over egne udgivelser forhandler Kosmologisk Information samtlige Martinus' værker, samt hvad der iøvrigt er udgivet med udgangspunkt i Martinus' åndsvidenskab. Derudover sælges enkelte andre spirituelle bøger.

Martinus' egne værker

Martinus' samlede værker har betegnelsen *Det tredie Testamente.* Det centrale værk er

Livets Bog
der giver grundlaget for en videnskab om livet. Her redegøres for de principper, som opretholder livets evige eksistens og fornyelse, hvad der former vor skæbne, og hvordan vi når frem til en ny verdenskultur, baseret på kærlighedsvidenskab.
Livets Bog er på 7 bind.

Livets Bog, bind 1
er den mest oplysende introduktion til Martinus' verdensbillede. Af indholdet bl.a.: Det guddommelige skabeprincip. Den ny verdensimpuls. Et internationalt verdensrige under skabelse. Fra dyr til menneske. Verdensaltets grundenergier. 260 sider. **340 kr**

Livets Bog, bind 2
Kosmisk kemi, som er det samme som skæbnevidenskab. Loven for stoffernes reaktion. Jeg'et bag energierne. Døden og den fysiske krop. Underbevidsthed, talentkerner og overbevidsthed. Indvikling og udvikling. Hvad er søvn? Kosmisk bevidsthed, urbegær og moderenergi. m.v..
320 sider. **340 kr**

Livets Bog, bind 3
Kredsløbsprincippet. Udødelighed. Reinkarnation. Den maskuline og den feminine pol. Seksualisme. "Syndernes forladelse". Talsystemets kosmiske symbolik. m.v. 380 sider. **400 kr**

Livets Bog, bind 4
Det levende væsen og det evige liv. Nuet og evigheden. Tid, rum, størrelse og afstand. Hvem er vor næste? Verdensgenløsningsprincippet. Nationalismens undergang. 380 sider. **400 kr**

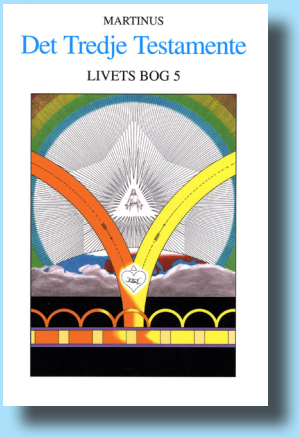

Livets Bog, bind 5
Den højeste ild. Den seksuelle polforvandling. Kristi genkomst. Ægteskabets degeneration. Den store fødsel til kosmisk bevidsthed og det rigtige menneske.
260 sider. **340 kr**

Livets Bog, bind 6
Loven for skabelse. Guds rige. Bøn og meditation. Mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos. Væsenets fri vilje. Tankekraft og livskraft. Elektricitet og ånd. Naturen som Guddommens sprog. 304 sider. **340 kr**

Livets Bog, bind 7
Evnen til at tilgive. "Det ubehagelige gode" og "det behagelige gode". De kosmiske analyser og næstekærligheden. Efterskrift.
200 sider. **280 kr**

Symbolbøgerne Det Evige Verdensbillede
For at anskueliggøre de kosmiske principper, som naturen og vor egen tilværelse bygger på, har Martinus skabt en række billedsymboler i farver, en slags kort over den kosmiske virkelighed. DET EVIGE VERDENSBILLEDE indeholder disse symboler med tilhørende udførlige forklaringer.

Bind 1 - 4: 340 kr pr stk.

Logik
Hensigten med bogen Logik er, at vi med udgangspunkt i vore egen erfaringer skal lære at tænke logisk, dvs i samklang med naturen, med kærligheden og livet. Bogen er en bred indføring i Martinus' logiske verdensbillede. 320 sider. **280 kr**

Bisættelse
Vor krop er et univers for og opbygget af myriader af levende mikrovæsner. Vort liv og sundhed er afhængig af deres liv og sundhed. De er også vor "næste" og er derfor vort ansvar, også efter vi har forladt kroppen. Bogen handler blandt meget andet om fremtidens begravelseskultur.
240 sider. **280 kr**

Småbøger af Martinus

Enhedspris: 100 kr

Småbog nr.1:
Menneskehedens Skæbne
En ny verdenskultur er ved at blive født. Videnskaben vil udvikle sig til åndsvidenskab, dvs "kærlighedsvidenskab". En kommende demokratisk verdensregering vil sikre fred og humane forhold for alle. 86 sider.

Småbog nr.2: ***Påske***
Verdensgenløseren Jesus og hans mission. Menneskehedens vej gennem mørket til lyset. 80 sider.

Småbog nr.3: ***Hvad er sandhed?***
Nutidsmenneskets evne til at tro på religiøse autoriteter aftager. Forholdet til sandhed baseres istedet mere og mere på fakta, viden og egen erfaring. 80 sider.

Småbog nr.4:
Omkring min missions fødsel
Her redegør Martinus for de dybtgående oplevelser, som totalt ændrede hans liv og satte ham i stand til at beskrive det kosmiske verdensbillede. 46 sider.

Småbog nr.5: ***Den ideelle føde***
Den vegetariske føde er den naturlige for mennesket på dets nuværende udviklingstrin og bliver mere og mere nødvendig, hvis det vil holde sig fri af sygdom og andre former for ulykkelig skæbne. 96 sider.

Småbog nr.6:
Blade af Guds billedbog
I et poetisk sprog skildrer Martinus vort liv i den verden og den natur, der er Guds organisme.
80 sider.

Småbog nr.7:
Den længst levende afgud
Forestillingen om en straffende Gud er ikke i overensstemmelse med virkelig kristendom, som er at leve med kærlighed til sin næste. Selviskhed er afgudsdyrkelse, uselvisked er gudsdyrkelse.
128 sider.

Småbog nr.8: ***Menneskeheden og verdensbilledet***
Naturvidenskaben kan kun registrere naturens ydre side. Livet er derimod noget indre, er oplevelse og bevidsthed. En videnskab om det virkelige liv viser, at alt er livsytringer. 136 sider.

Småbog nr.9: ***Mellem to verdensepoker***
Hvorfor er der mørke og lidelse i verden? Hvorledes livet selv gør reinkarnation til kendsgerning. Den nuværende mørke skæbnetilstand er et "tøbrud" før et kosmisk forår. 80 sider.

Småbog nr.10: ***Kosmisk bevidsthed***
Vejen til kosmisk bevidsthed går gennem udvikling af evnen til at forstå og tilgive sine medvæsner. *Mental suverænitet* behandler udviklingen fra selviskhed til uselviskhed. 96 sider.

Småbog nr.11: ***Bønnens mysterium***
Beretningen om "den fortabte søn" symboliserer forholdet mellem Guddommen og det levende væsen. Bønnens funktion er at etablere kontakt til det universelle væsen, som vi lever i. 80 sider.

Småbog nr.12: ***Vejen til indvielse***
Ydmyghed er det samme som selverkendelse og indsigt og er

vejen til visdom. *Omkring mine kosmiske analyser* viser, hvad der kræves for at kunne forstå de kosmiske analyser. *Gavekultur* betyder at kunne give uden at forvente gengæld. 136 sider.

Småbog nr.13: ***Juleevangeliet***
Juleevangeliet er en symbolsk beretning om menneskets skæbne, om menneskets gryende bevidsthed og udvikling fra staldens dyrerige til det rigtige kristusmenneske. 95 sider.

Småbog nr.14:
Bevidsthedens skabelse
Tanker omkring påske - og julelys. 96 sider.

Småbog nr.15: ***Ud af mørket***
Et glimt af verdensgenløsningen. Getsemane have. 104 sider.

Småbog nr.16:
Reinkarnationsprincippet
Universets mælkeveje. Unaturlig træthed. Gennem verdensaltets tomrum. 102 sider.

Småbog nr.17: ***Verdensreligion og verdenspolitik***
Pilatus, Kristus og barrabas. Hvorfor man skal tilgive sin næste. 104 sider.

Småbog nr.18: ***Livets skæbnespil***
Den store fødsel. Primitiv og intellektuel gudsdyrkelse. "Dyrets billede" og "Guds billede". 100 sider.

Småbog nr.19: ***Kosmiske glimt***
En kulminerende livsoplevelse hvor alt fornemmes som strålende lykke og glæde. Højintellektualitet og lavintellektualitet. Det femte bud. 72 sider.

Småbog nr.20: ***Meditation***
At meditere er at tænke over livet. På kærlighedens alter. Menneskeheden eet med Gud. 87 sider.

Småbog nr.21:
Hinsides dødsfrygten
Det psykiske tempel. Dømmer ikke. Vejen, sandheden og livet. 108 sider.

Småbog nr.22: ***Livets vej***
Fra mørke til lys i et kosmisk kredsløb. Mentale fængsler. Den sekundære og den primære opstandelse. 85 sider.

Småbog nr.23: ***De levende væseners udødelighed***
Livet er retfærdigt. Den endelige videnskabs nødvendighed. Primitivitet og overtro. 88 sider.

Småbog nr.24: ***Kulturens skabelse***
De faktorer som ligger bag kulturens udvikling. Om videnskab i livsindstilling. 90 sider.

Småbog nr.25: ***Vejen til paradiset***
Efter "døden" fortsætter livet i en verden opbygget i stråleformig materie. Tilværelsen mellem de fysiske liv kan lignes ved en ferie. 104 sider.

Småbog nr.26: ***Djævlebevidsthed og kristusbevidsthed***
Guds skabelse af mennesket. Verdenssituationen og "Guds billede". 120 sider.

Småbog nr.27:
Verdensfredens skabelse
Jeg'et og evigheden. 114 sider.

Småbog nr.28:
To slags kærlighed
I mennesket udvikles gradvis evnen til uselvisk kærlighed. Kærligheden er universets grundtone, som forvandler dyret til et rigtigt menneske, der er "Gud lig". 150 sider.

Udgivelser af Rådet for Martinus Institut:
Artikelsamling I.
Dette er artikler, Martinus skrev til bladet Kosmos i årene 1929-1972. 426 sider. **350 kr**

Samarbejdsstrukturen
Retningslinier for samarbejdet indenfor "sagen". Bygger delvis på udtalelser, Martinus fremkom med på rådets møder. 128 sider. **175 kr**

Den intellektualiserede Kristendom
Er sammensat af ufærdige manuskripter, som Martinus efterlod sig ved sin "død", og som bl.a.begrunder, hvorfor hans samlede værk skulle hedde "Det tredie testamente". 260 sider. **300 kr**

Der er desuden til nu udgivet 4 CD'ere med Martinus-foredrag - i god lydkvalitet - til **130 kr** pr stk:
Bevidsthedens giftstoffer
Intellektualiseret kristendom
Sjælelig underernæring
Om mig selv, min mission og dens betydning

Sekundær litteratur

- sådan benævnes alle de værker, der er skrevet med tilknytning til Martinus' verdensbillede.

Per Bruus-Jensen:
Martinus kosmologi - en kort præsentation - 80 sider. **65 kr**

Per Bruus-Jensen: **Eksistens og udødelighed 1 + 2**
Den naturvidenskabelige materialisme kan ikke give en tilfredsstillende forståelse af naturen og fænomenet liv. Videnskaben må derfor tilføres et nyt teoretisk udgangspunkt. 590 sider. **350 kr**

Per Bruus-Jensen:
Gud på anklagebænken
Når vi betragter tilstanden i verden, synes det meget svært at forstå, at der eksisterer en Gud, som skulle være både almægtig og kærlig. Med Martinus' gudsbegreb får dette paradoks sin logiske løsning. 80 sider. **65 kr**

Per Bruus-Jensen:
Livet og det lukkede rum
En skildring af evolutionen som et guddommeligt eksperiment i støv og ånd. 248 sider. **185 kr**

Per Bruus-Jensen:
Mennesket og livsmysteriet
Det kosmiske livssyn, som Martinus har lagt grunden til, giver et afgørende bidrag til vor forståelse af fænomenet liv.
123 sider. **140 kr**

Per Bruus-Jensen:
Projekt liv (svensk)
Naturvidenskabens tanke om, at liv er opstået af materien, stilles her i kontrast til Martinus' analyser af begrebet liv. Udviklingen er ikke tilfældig men afslører mening og hensigtsmæssighed.
148 sider. **145 kr**

Per Bruus-Jensen: **Slangens død**
Menneskeheden er på vej til at knuse "slangens hoved" og kommer til at indlede en ny lysende epoke i sin historie. Ragnarok vil afløses af det rigtige menneskerige. 144 sider. **125 kr**

Per Bruus-Jensen: **X (1,2,3,4)**
En komplet indføring i Martinus kosmologi. En systematisk og dybtgående beskrivelse. Velegnet for den, som vil trænge dybere ind i de teoretiske principper for det kosmiske verdensbillede. De fire bøger er på hhv 446 sider, 452 sider, 450 sider og 469 sider.
280 kr pr stk.

Per Bruus-Jensen:
I begyndelsen var tomheden
Behandler nogle af filosofiens nøgleproblemer. Den materielle verden er dybest set en illusion. Efter døden lever vi i en parafysisk stofverden. Urbegærets psykologi. 318 sider. **300 kr**

Per Bruus-Jensen: **Sol og måne**
Skildrer glimt af 10 års læretid hos Martinus, hvor undervisnin-

gen foregik som udveksling af spørgsmål og svar mellem lærer og elev. 108 sider. **195 kr**

Per Bruus-Jensen:
Mennesket og den skjulte Gud
Om Gud i mennesket og mennesket i Gud. Bogen skildrer i hovedtræk det førstehånds "billede" af Gud, Martinus tegner.
256 sider. **240 kr**

Gunder Frederiksen:
Alternativ økonomi
Vejen til økonomisk frigørelse kræver nytænkning. Bogen diskuterer systemer herfor på græsrodsplan. 80 sider. **30 kr**

Gunder Frederiksen:
Lyckan och lidandet (svensk - dansk udg. udsolgt)
Har lidelsen en mening? Hvorfor findes der ondskab? Martinus har et logisk svar, der viser den dybereliggende retfærdighed.
165 sider. **125 kr**

I.G.Hannemann:
Er Gud en realitet?
Efter mere end 50 års studium af Martinus' verdensbillede hævder professor Hannemann, at Martinus' "livshypotese" holder selv for den skarpeste logiske kritik.
156 sider. **50 kr**

I.G.Hannemann:
Mennesket, den absurde robot?
Bogen diskuterer begreber som fri vilje, kausalitet, determinisme og tilfældighed. 196 sider. **25 kr**

Niels Kalén: **Kosmisk Livssyn**
En kort og klar fremstilling af

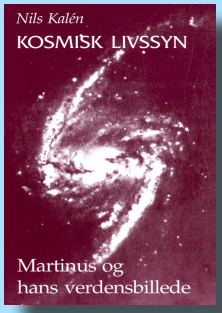

hovedtrækkene i Martinus' verdensbillede. Oversat fra svensk.
94 sider. **30 kr**

Harry Rasmussen:
H.C.Andersen, H.C.Ørsted og Martinus
En sammenligning mellem de tre "åndsfyrster" viser, at de alle har høstet af samme informationskilde - den intuitive inspiration.
175 sider. **50 kr**

E.O.Grevelund: **Lad de døde begrave de døde**
Et opgør med religiøse dogmer, som tolkes dybtgående og belyses ud fra moderne åndsvidenskab, bl.a. Martinus'. 204 sider **180 kr**

Rolf Kenneth Aristos: **Det guddommelige Kosmos** (norsk)
En kort overskuelig gennemgang af Martinus' kosmologi, hvori også indgår kritiske vinkler, set bl.a. på baggrund af de nyeste indsigter indenfor de forskellige videnskabsgrene.
156 sider. **250 kr**

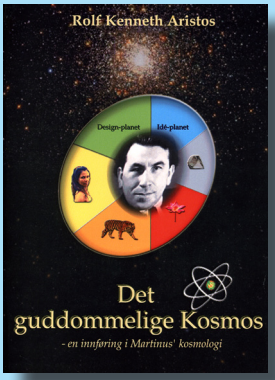

Sam Zinglersen: **Martinus' erindringer**
Martinus' egen beretning om sin barndom og opvækst og om de hændelser, som førte til hans omfattende forfatterskab om det kosmiske verdensbillede. Bogen illustreres af mange billeder fra Martinus' liv. Efterskrift af Tage Buch. 202 sider. **148 kr.**

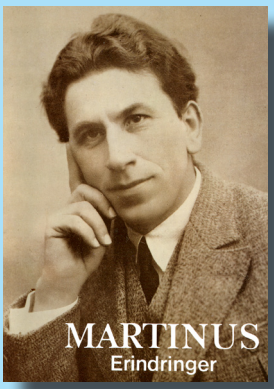

Sam Zinglersen: **Martinus som vi husker ham**
Tredive personer med nær kontakt til Martinus beretter her om deres oplevelser med ham som menneske og som formidler af sine kosmiske analyser.
290 sider. **170 kr**

Kurt Christiansen: **Martinus og hans livsværk** (en biografi)
Hvem var Martinus som menneske? Vi følger Martinus gennem hele hans 90-årige liv, ser på hans baggrund, hans samspil med skiftende omgivelser, og på hvordan han håndterede livets problemer.
Var han det alkærlige væsen, som er forudsætningen for kosmisk bevidsthed?
Ca. 1000 sider i A4-format, i to bind, rigt illustreret. **450 kr**

Sv.Å.Rossen: **Livets mening**
En psykologi på grundlag af Martinus' verdensbillede. Der beskrives den omfattende forvandling, som den menneskelige psyke undergår i vor tid.
236 sider. **180 kr**

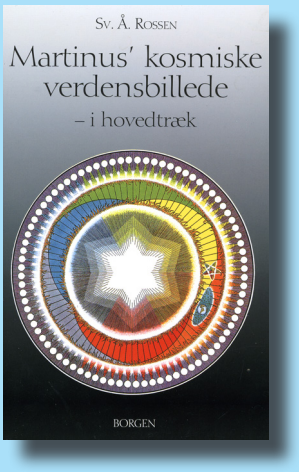

Sv.Å.Rossen: **Martinus' kosmiske verdensbillede**
Bogen giver en umiddelbar forståelse og et overblik over Martinus' lære om den guddommelige verdensorden og menneskenes udvikling. 262 sider. **250 kr**

Studieplaner til Livets Bog I-VII
Disse små hæfter systematiserer studiet og giver lejlighed til at kontrollere sig selv. De er udarbejdet af svenskeren Sigge Westerlund og oversat af Tove Asmussen. **20 kr pr stk**

Temahæfter

Indeholder tolkninger af specielle emner belyst udfra Martinus kosmologi. Enhedspris: **25 kr**

Temahæfte nr.1: **Skæbnen og den seksuelle polforvandling**
Mogens Møller giver ved hjælp af en klar skematisk opstilling en instruktiv fremstilling af menneskehedens lange vandring fra A til K -menneske. 32 sider. (svensk udgave nr.21)

Temahæfte nr.2: **Martinus - menneske og værk**
Gunder Frederiksen giver en kort introduktion til Martinus som menneske og til hans kosmiske visioner, diskuterer bl.a. om det er religion eller videnskab. 36 sider. (svensk udgave nr.22)

Temahæfte nr.3: **Angst.**
Den danske udgave er udsolgt, men den svenske **Ångest** findes stadig. 34 sider

Temahæfte nr.4:
Drømmen der brast
Olav Johansson sammenligner her med baggrund i Martinus' visioner den politiske og den ægte kommunisme, og hvorfor hidtidige politiske forsøg måtte kuldsejle. 32 sider.

Temahæfte nr.5: **Reinkarnation - en etisk udfordring**
Reinkarnationsprincippet udgør en udfordring til det moderne tænkende menneske - en udfordring som kræver frigørelse fra kirkelige og videnskabelige dogmer, og som fører til et optimistisk livssyn. 40 sider.

Temahæfte nr.6: **H.C.Andersen - hans forfatterskab i kosmologisk belysning**
Harry Rasmussen påviser de mange lighedspunkter mellem H.C.Andersens og Martinus' syn på livet og verdensaltet. Var Andersens omtale af "Den ny Aladdin" en bebudelse om Martinus' komme? 44 sider.

Temahæfte nr.7:
Martinus' sags historie i Indien
Knud Højgaard giver en levende skildring af Gerner Larssons mange forsøg på at skabe et fodfæste for Martinus' åndsvidenskab i Indien. 48 sider.

Temahæfte nr.8:
Det holografiske paradigme
Hans Olsson viser her med baggrund i sin omfattende viden indenfor adfærdsvidenskab, hvad et holistisk syn på mennesket indebærer for vor åndelige udvikling. 32 sider.

Temahæfte nr.9: **Opdragelse og undervisning i åndsvidenskabeligt perspektiv**
Eskild Kjær-Madsen giver med baggrund i et langt liv som underviser og Martinus-forsker gode råd om mål og midler til forældre og pædagoger til fremme af udviklingen mod et humant kultursamfund. 40 sider.

Jan Langekær: **Symbolhæfte**
Oversigt over Martinus' 44 kosmiske symboler med korte forklaringer. 28 sider. **25 kr**

Index
- over tidsskriftet Den Ny VerdensImpuls 1986-2004 fremsendes på opfordring. 36 sider. **20 kr**

Lydbånd og film

Sam Zinglersen: **Tegninger og gl. smalfilm omsat til video**
Martinus barndom, En sommerdag i Kosmos feriekoloni, Martinus på talerstolen 1956. ca. 1 time. **100 kr**

Alm. lydbånd med Sam Zinglersens og Ingrid Okkels erindringer fra samvær med Martinus. **50 kr** pr stk.

Per Bruus-Jensen: **Hvem var Martinus egenlig**, 2 CD'ere **196 kr**

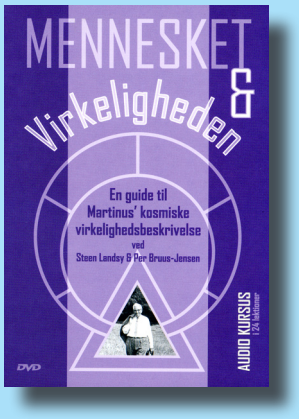

Per Bruus-Jensen og Steen Landsy: **Mennesket og virkeligheden**, 6 DVD'ere, 32 timers audiokursus i Martinus' kosmologi. **1950 kr**

Andre spirituelle udgivelser

Paul Vermehren:
Tegn cirkler i sandet
En samling kosmiske glimt i dråbeform. En smuk og finurlig digtsamling med tilhørende tegninger, inspireret af Martinus' kosmologi. 50 sider. **50 kr**

Helmer Fogedgaard:
Tilværelsens Mysterium
Livets og dødens gåder løses med åndsvidenskabelig indsigt. Man får forklaret. hvorfor virkelig død ikke eksisterer, og hvorfor religion og videnskab bør være to sider af samme sag. 80 sider. **70 kr**

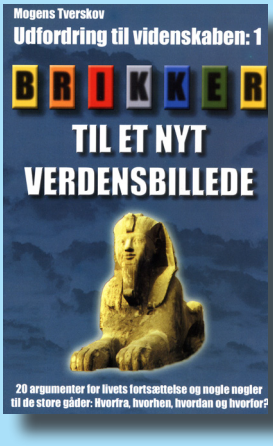

Mogens Tverskov: En trilogi under overskriften **Udfordring til videnskaben 1, 2 og 3:**
Brikker til et nyt verdensbillede viser, hvordan kirken og den etablerede videnskab blokerer for en fornyelse af vort verdensbillede, hvordan mængden af parapsykologiske fænomener ignoreres skønt de giver værdifulde brikker til en dybere forståelse af livet og universet. 320 sider. **100 kr**
Hjernen tænker ikke påviser, hvorfor de utallige hjerneforskere stadig ikke forstår, hvordan hjernen fungerer og hvordan bevidsthed opstår. Beskriver universets, Jordens og menneskets oprindelse og udvikling. 350 sider. **100 kr**
En ny tids fødsel handler om, hvordan den spirituelle udvikling nu accellererer, hvilke problemer det medfører og hvad der er målet for denne omvæltende udvikling. 380 sider. **100 kr**
Alle tre bind kan fås for tilsammen 250 kr!

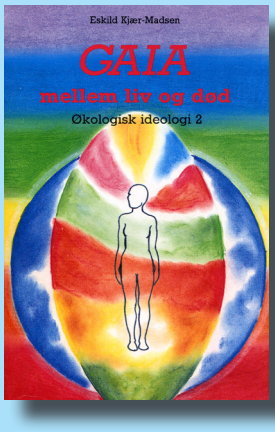

Eskild Kjær-Madsen:
Gaia mellem liv og død
Signalement af jordklodens og menneskenes økologiske og ideologiske krise i vor tid. Skildrer den faretruende situation men peger også på de muligheder, vi har til at vende udviklingen.
192 sider. **50 kr**

Tidsskriftet Den Ny Verdensimpuls

• er et spirituelt kvartalstidsskrift på 52 sider i A4-format. Med udgangspunkt i Martinus' kosmiske verdensbillede betragtes menneskets rolle i dette velordnede verdensalt og stimulerer således til et optimistisk livssyn.

• bringer aktuelle og inspirerende artikler om virkningerne af den nye verdensimpuls, der virker for skabelsen af en ny verdensorden.

• bringer boganmeldelser og en dialogbrevkasse, hvor alle kan komme til orde.

• bringer foredrags- og mødeliste samt korte nyheder af kosmologisk interesse.

• udsendes medio marts, juni, september og december.

Årsabonnement 180 kr
Løssalg 40 kr (+ porto)

Gratis prøvenummer udsendes på opfordring.

Bestilling:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104,
4500 Nykøbing Sj.
Tlf. 5930 5272
Giro 925 4242

Email:
kosmo-info@olsen.mail.dk

Åbent brev til Per Bruus-Jensen

v/Harry Rasmussen

Tak for din fine og tankevækkende artikel "Gud på anklagebænken" i det seneste nummer af Impuls (1-2005). Det er et velkomment aktuelt supplement til din fortræffelige bog fra 1989 med samme titel, og med en til stadighed vedkommende og relevant problematik. Men aktualiteten fremmes selvsagt af naturkatastrofer af et omfang, som f.eks. tsunamien i Asien i december 2004.

Problematikken drejer sig jo grundlæggende om, på hvilken måde virkeligheden er indrettet, et emne, du selv i høj grad har beskæftiget dig med og givet udtryk for i form af bøger, artikler mm. Men tillad mig her at give mit eget og måske knapt så kvalificerede bud på, hvad problemet drejer sig om: Så vidt jeg kan se, er der *forenklet* sagt i princippet tre på sin vis indbyrdes forskellige svar på spørgsmålet om virkelighedens natur, nemlig 1. virkeligheden er materiel (materialisme), 2. virkeligheden er åndelig (idealisme eller spiritualisme), og 3. virkeligheden er en identitet mellem ånd og materie (identitetslæren, dvs., at ånd og materie er to sider af samme til grund liggende 'substans').

Denne problematik omkring ånd og materie, sjæl og legeme, kendes som bekendt helt tilbage fra de klassiske indiske, kinesiske og græske filosofiske skoler, og senere fra renæssancens, oplysningstidens og romantikkens filosofier, og frem til en nyere tids naturalisme, symbolisme og realisme. I nyeste tid er materialismen dominerende kultur i vestlige lande og idealismen/spiritualismen subkultur. Modsætningsforholdet mellem ånd og materie betegnes som dualisme, og dualismen har som sådan været et filosofisk problem siden de ældste tider. At problemet ret beset hænger sammen med, ja, faktisk primært skyldes den måde, mennesketanken eller intellektet fungerer på, har vistnok ikke altid stået klart for de involverede parter. Deraf dualismen, som i tidens løb har givet anledning til megen strid.

Det er filosofisk set grundlæggende, at begreber altid optræder parvis, idet de samtidig er udtryk for et indbyrdes uforeneligt modsætningsforhold og et gensidigt udelukkelsesforhold. Men modsætningerne forudsætter og betinger dog også gensidigt og uløseligt hinanden. Man kan f.eks. ikke forestille sig lys uden på baggrund af mørke og omvendt. En del filosoffer har i tidens løb åbenbart haft vanskeligt ved at forstå, at det først er tilsammen, at modsætningerne udsiger noget afgørende og overordnet om den virkelighed, som de er udtryk for. Man har derfor efter behag eller behov 'valgt side' til fordel for enten tesen eller antitesen, og formentlig overset den tredje mulighed: syntesen.

En af de filosoffer, som har bidraget til at systematisere og derigennem klarlægge problemstillingen, er den tyske filosof Hegel, der som bekendt fastslog, at problemet som allerede nævnt har triplementær karakter, idet tese, f.eks. begrebet 'dag', automatisk stiller antitese, i dette tilfælde modbegrebet 'nat', som igen fordrer syntesen, i dette tilfælde 'døgnet', som 'sammenfatter' dag og nat, for at problemet kan løses på tilfredsstillende måde. Med sin vel nærmest geniale komplementaritetsteori bidrog Niels Bohr til yderligere at raffinere problemstillingen, idet han argumenterede for, at den komplementaritet, man møder i atomfysikken, er et grundvilkår for al erkendelse. En opfattelse og indsigt, som Bohr i øvrigt var kommet til gennem sine studier af især taoistisk filosofi med dens tao, yin og yang.

Det efter min mening velgørende ved den argumentation, du fremfører i den ovennævnte artikel, kære Per, er, at du i relation til det alternative problem, om virkeligheden er udtryk for tilfældighed eller for hensigtsmæssighed, ligeud erklærer at den materialistiske løsning på problemet rent umiddelbart forekommer dig mest plausibel eller sandsynlig. Altså at tilfældigheden, bortset fra de 'indbyggede' automatiske lovmæssigheder i materien og naturen, alt taget i betragtning forekommer mere sandsynlig, end den overordnede hensigtsmæssighed, som almindeligvis er så vanskelig at få øje på i tilværelsen. Dog tager du det forståelige forbehold, at antagelsen forudsætter, at der er set helt bort fra den virkelighedsbeskrivelse, Martinus er eksponent for, og som også du har viet dit liv og virke til omtrent en hel menneskealder.

I Den Ny Verdensimpuls nr. 4-2001 havde du en artikel, "Hvad skal vi med Martinus?", som dengang provokerede mig til at gøre indsigelse. Det skete i og med artiklen "Skyldig eller ikke-skyldig?" (Impuls 1-2002), hvori jeg – meget mod min vilje – tillod mig at opponere imod dine/Martinus' synspunkter, fordi jeg ganske enkelt syntes, at jeg ikke kunne få disse til at stemme med virkeligheden, sådan som jeg opfattede og opfatter den. Denne opfattelse var netop blevet aktualiseret af de tragiske begivenheder i New York 11. september 2001, hvor flere tusinde mennesker omkom under forfærdende omstændigheder som følge af et kynisk dobbelt selvmordsangreb på de to såkaldte tårnbygninger, udført ved hjælp af to kaprede passagerfly, fyldt med i den sammenhæng uskyldige passagerer. Det gode, udførlige og velmente svar på min artikel, du dengang gav på mine indvendinger, som i øvrigt kun var delvis retorisk ment, overbeviste og beroligede desværre ikke mit sind.

Den dybere baggrund for mine indsigelser, var den omstændighed, at jeg mente at have forstået på Martinus/dig, at risikoen for uretfærdig skæbne var til stede qua livets komplekse natur, dog kompenseret af skytsenglenes virksomhed og indsats. Det sidstnævnte havde jeg imidlertid af flere grunde besvær med at tro på, for det med 'kompensationen' kunne vel tænkes at 'smutte'?, og derfor var det min opfattelse, at det måtte bero på den tilfældighed, Martinus trods alt også indrømmede tilværelsen, at så mange helt almindelige og uskyldige mennesker, unge og lidt ældre, kvinder og mænd, blev berøvet livet, brændt ihjel ved selve angrebet eller kvast under sammenstyrtningen af de to tårne, så at man efterfølgende end ikke har kunnet finde mindste rester af deres lig.

Noget i mig protesterede kraftigt imod den opfattelse, at disse stakkels mennesker skæbnemæssigt set *selvforskyldt* var kommet ud for så voldsomme begivenheder, som der var tale om. For hvad adskilte i grunden de pågældende mennesker fra tusindvis, ja, millionvis af andre mennesker, som du og jeg, der – heldigvis og formentlig - har fået lov til at leve et relativt længere fysisk liv uden de helt store ydre eller indre ubehagelige endsige smertefulde og livstruende begivenheder. Mit point var – og er – at det i princippet lige så godt kunne have været mig eller dig, der havde siddet som passager i et af de to fly, eller som havde arbejdet eller opholdt sig i en af de to tårnbygninger under angrebet. Ville du mon da have følt, at det var selvforskyldt, og tilgivet Gud midt i det brændende helvede eller mens du blev mast til ukendelighed mellem sammenstyrtende jernbetonvægge? Nej, sikkert ikke!

De samme indvendinger og den samme argumentation kunne også bruges i forbindelse med den voldsomme flodbølge, den såkaldte tsunami, der den 26. december 2004 ramte store dele af landene omkring det indiske ocean, og som kostede omkring et par hundrede tusinde mennesker, børn, unge og ældre, piger, drenge, kvinder og mænd – og for øvrigt også mange dyr - livet i løbet af få minutter, og som mere eller mindre udslettede eller sønderslog hele landsbyer og turistområder ved de berørte landes kyster. Indtrykket af tragedie bliver for mig personligt ikke mindre af, at en af mine naboer, en stilfærdig, enlig og beskeden kvinde på 74 år, som jeg næsten dagligt vekslede ord med, og som hvert år ved juletid var på ferieophold hos venner i Thailand, og netop i det ramte område, er meldt savnet og hendes lig endnu ikke fundet og identificeret, da disse linjer skrives.

Men, som du skriver, hvilket alternativ har vi 'ikke-troende' trods alt til den materialistiske og den traditionelt religiøse verdensopfattelse? Ja, du er ikke i tvivl, og jeg egentlig heller ikke, ikke ret meget i al fald, for om noget repræsenterer Martinus' virkelighedsbeskrivelse syntesen af materialisme og idealisme/spiritualisme. Du mener, at valget mellem de nævnte opfattelser må være et spørgsmål om temperament, men er det nu også det? For dels har vi jo ikke absolut fri vilje til at vælge, hvilket du i anden sammenhæng har redegjort indgående for, og dels er vores erkendelse jo beroende på og betinget af hver vores individuelle 'kosmiske udsigtspunkt'. Men om det har noget med temperamentet at gøre, beror vel på, hvordan man definerer begrebet.

Din redegørelse i artiklen for, hvilke grunde eller præmisser, der findes for at acceptere og tilslutte sig den i og for sig geniale virkelighedsforklaring, som Martinus har beriget vort åndsliv med, er klar og for så vidt enkel. Men i sine konsekvenser kræver den, at vi må nære tillid til eller stole på eksistensen af de kosmiske faktorer og lovmæssigheder, du bl.a. påpeger i artiklen, men som i hvert fald nogle af os ikke selv umiddelbart evner at kunne se og mindre at forstå. Man skal være ualmindelig tillidsfuld, for ikke at sige noget i retning af 'troende', for at kunne acceptere, at dramatiske og i og for sig tragiske begivenheder, som f.eks. angrebet på WTC eller jordskælvene i Iran eller naturkatastrofen i Asien, dels "tjener til at opfylde de længsler og behov for en modsætning til lyset, harmonien og kærligheden" i de åndelige verdener, individet "af egen fri vilje" (?) har forladt engang i urtiden, og som dels også tjener "til at modne og kvalificere den enkelte gudesøn – det enkelte menneske – til en *tilbagevenden* til lysets regioner."

Denne opfattelse kan med lidt mindre god vilje tolkes som verdensfjern, og med ond vilje som udtryk for kynisme, også selvom pointet er, at det er kærlighed til overhovedet alt levende, og dermed til Gud, der kvalificerer mennesket til udfrielse fra mørket til fordel for lyset. Kærligheden, og især næstekærligheden, er utvivlsomt den bedste gave,

vi mennesker har fået muligheden for at udvikle og nære, og det uanset om det fører til udfrielse eller ej. Men set fra et 'lavpsykisk udsigtspunkt' kunne man fristes til at spørge, om den kosmiske udfrielse mon overhovedet er prisen værd!

Men jeg må altså på trods af al tvivl, skepsis og forbehold, der til stadighed nager mit indre, alligevel melde mig blandt de tillidsfulde og 'troende', der slutter op om den opfattelse, der forkynder tilværelsen som det større, guddommelige eventyr, hvori vi selv lever. Den forkyndelse finder vi som bekendt hos både H.C.Andersen og om muligt i endnu højere grad hos Martinus.

Svar til Harry Rasmussen

v/Per Bruus-Jensen

Med tak for dit fine og meget udførlige indlæg skal jeg indlede med at bekende, at jeg i princippet deler dine synspunkter fra først til sidst og derfor strengt taget kun har meget lidt at tilføje.

På den anden side: Det springende punkt i sagen ér og bliver, hvorledes virkeligheden de facto er indrettet, samt i hvor høj grad vi har indblik i denne indretning, idet disse to sæt parametre til enhver tid både vil regulere vort livssyn samt vor adfærd. Og i en mere eller mindre bevidst erkendelse af dette tegner den menneskelige historie en række tiltag, der sigter mod at løse gåden; religion, filosofi og sidst, men ikke mindst naturvidenskaben. Dog uden at nå et resultat, der dækker alle aspekter af menneskelivet, og derfor heller ikke virker hverken fyldestgørende eller tilfredsstillende. Igen og igen konfronteres vi med hændelser – menneskeskabte som naturskabte - der rejser spørgsmålet: Hvorfor? – Hvorfor? – Hvorfor?

Og hvad stiller vi så op i denne situation? Jamen, vi har jo ikke noget andet valg end enten at give fortabt på forhånd, eller at tolke de pågældende hændelser i lyset af det virkelighedsbillede eller den virkelighedsforståelse, vi hver især ud fra personlig indsigt og individuelt gemyt her og nu har kendskab til og nærer tiltro til – trods alt. Og det er jo også her, Martinus og hans kosmiske virkelighedsbeskrivelse kommer ind i billedet. Men med den meget vigtige tilføjelse, at vi indtil videre kun har Martinus' ord for, at virkeligheden er indrettet som han forklarer. For det er jo ikke på nogen måde **bevist** i videnskabelig forstand, og hvorfor det indtil videre må nøjes med at appellere til det enkelte menneskes personlige tillid og gemyt med alt, hvad der ligger i disse to begreber: erfaring, intellekt, intuition, moralprofil og temperament etc. Og her gælder det i hvert fald for mit eget vedkommende, at det kosmiske verdensbillede forekommer mig at være det bedste bud på en løsning, vi indtil videre har set, idet det både intellektuelt og emotionelt virker både konsistent og konsekvent og dertil 100% er forligeligt med de resultater, **naturvidenskaben** er nået frem til. Hvilket sidste forekommer mig yderst vigtigt. Ikke mindst set i lyset af det udsagn fra Martinus selv, at "*naturvidenskaben er åndsvidenskaben i svøbet…"*

Men hvad skal der mon til, for at naturvidenskaben træder ud af dette "svøb", og hvad består det pågældende svøb mon i?
Med hensyn til sidstnævnte består det utvivlsomt i naturvidenskabens fysisk-materialistiske grundholdning: at der KUN findes den fysiske materie og at denne i konsekvens heraf 100% tegner det fænomenkompleks, vi kalder virkeligheden – herunder også de såkaldte åndelige aspekter af denne, der får status som skinvirkelighed; som såkaldt *epi-fænomenal* virkelighed.

At naturvidenskaben er nået til denne på én og samme tid golde og magtfulde virkelighedsforståelse må ses som en konsekvens af de præmisser, naturforskningen helt fra sin begyndelse blev anlagt på, og som var begrundet i ønsket om en forskningspraksis, der frigjort fra Kirkens dogmer og indflydelse tillod en selvstændig og fuldstændig objektiv udforskning af den virkelighed, man umiddelbart havde for øje. Nemlig den fysiske materie og natur i alle dens former, fremtoninger og funktioner.

Dog rakte Kirkens oprindelige magt og indflydelse på dette tidlige stadium stadig langt nok til, at man som udgangspunkt betragtede alt i naturen som facetter af **Guds skaberværk**, og det var netop dette skaberværk, man nu ville kigge i kortene med en metode, der helt var frigjort

fra forudfattede subjektive opfattelser, mere eller mindre arvet fra Kirken. Og som det i dag lader sig konstatere, har samme metode i mellemtiden i form af bl.a. teknologien afsløret en enorm præstationskraft og praktisk nytte og har herved også tilkæmpet sig en betydelig position og autoritet som sandhedsvidne i spørgsmålet om virkeligheden og dens indretning. I praksis en position som kompromisløs fortaler for rendyrket materialisme med afstandtagen fra enhver snak om Gud og det åndelige som konkret virkelighed. Eller sagt med den tyske filosof Friedrich Nietzsches ord: "Gud er død…"

Anskuer man dette paradigme som det 'svøb', der p.t. afholder naturvidenskaben fra at træde i karakter som sand **åndsvidenskab**, må det rejse spørgsmålet om, hvad der skal til for at bryde denne situation og tilstand?

Svaret må fra undertegnedes side være, at det lykkes naturvidenskaben at bryde igennem til den verden af *parafysisk* energi, man i konsekvens af især kvantefysikens fremskridt længe har anet (og teoretisk beregnet) skjuler sig bag den umiddelbart håndgribelige fysiske materie. Man taler om et *virtuelt* energiocean så tæt, at blot én kubikcentimeter af det rummer mere energi end hele det fysiske univers tilsammen, og man ser i bl.a. de såkaldte "virtuelle partikler" et praktisk/objektivt vidnesbyrd om, at et sådant parafysisk energiocean virkeligt eksisterer. Problemet er bare, at det indtil videre ikke er lykkedes at bryde igennem til det på en sådan måde, at det bliver lige så konkret og håndgribeligt som tilfældet er med den fysiske materie og virkelighed. Hvilket i parentes bemærket ville løse Jordens energiforsyningsproblemer én gang for alle, men endnu vigtigere: skabe belæg for eksistensen af en **åndelig virkelighed**, der bl.a. muliggør og tillader overlevelse af døden i den fysiske verden for det enkelte individ. Ja, ikke blot dette, men også tillader registrering og lokalisering af sådanne 'afdøde' væsener på det parafysiske plan på en sådan måde, at der direkte kan kommunikeres med disse og via dette opnås indblik i den parafysiske virkelighed i dens rolle som **åndelige eksistenssfære** for levende væsener. Dog – så langt er man ikke nået endnu.

Men alt taler for, at man står på tærskelen til et gennembrud, og når den dag kommer, vil den materialistiske naturvidenskab helt naturligt af sig selv forvandle sig til en ultra frugtbar åndsvidenskab, der foruden at løse energiforsyningsproblemet med tiden også vil se sig i stand til på et videnskabeligt grundlag at besvare hele den række af eksistentielle spørgsmål, som p.t. hjemsøger menneskeheden, og som Martinus i sin egenskab af kosmisk sendebud og frontløber har givet et første bud på i sin enestående kosmologi. Herunder ikke mindst mht. det, der er pointen i eksistensen af en **fysisk** verden side om side med den langt mere omfattende åndelige/parafysiske verden og virkelighed 'bagved'.

Svaret på denne gåde er fra Martinus'side meget omfattende, men er fra undertegnedes side specielt blevet udmøntet i bogen **"Livet og det lukkede rum".** Som centralpointe (hvad enten man kan lide det eller ej) kan det imidlertid fremhæves, at den fysiske materiesfære er indrettet som en 100% **autonom** verden, der med behag og ubehag (alias godt og ondt) som virkemidler har til opgave at bearbejde de væsener, der af egen fri vilje vælger at leve her, på en sådan måde, at de på et tidspunkt i en fuldstændigt fornyet form og på helt nye udfoldelsesbetingelser kan genindtræde i den parafysiske/åndelige energisfære, hvor de også oprindeligt er kommet fra.

Det fremhæves imidlertid samtidig fra Martinus' side, at den fysiske verden til trods for sin autonome form er under indflydelse af den højere verden på en sådan måde, at **ingen** kan komme ud for noget som helst, der ikke klart og entydigt tjener ovennævnte formål, hvilket i samme forbindelse betyder, at man på forhånd er beskyttet mod alle sådanne uhensigtsmæssige påvirkninger (Martinus taler om 'kosmisk beskyttelsesgrad' og henviser samtidig til den personlige **aura** som regulerende faktor). At de enkelte skæbneforløb set fra den fysiske verdens udsigtspunkt ganske vist tit og ofte kan virke urimelige og tilfældige skyldes iflg. Martinus kun, at vi p.t. sansemæssigt er afskåret fra at se tingene i deres helhed – såvel i tid som i rum. Men så meget vigtigere er det at give agt på, at alle store vise og kosmisk indviede gennem tiderne uden undtagelse har erklæret, at ALT i tilværelsen sker i medfør af uendelig gudommelig kærlighed. Og heller ikke Martinus er her nogen undtagelse, hvilket vi nok i mangel af et bedre alternativ indtil videre må lade os nøje med…

Sjælskontakt

v/Birthe Thau

Den 19-årige Tom Helms fortæller i sin bog "På trods af Alt" om, hvordan han efter en bilulykke, hvor han brækker 3. og 4. halshvirvel, vågner op på hospitalet, totalt lammet fra halsen og ned. Han kan ikke tale men kun kommunikere ved at blinke med øjnene. Ved opvågningen får han nogle tanker og bliver for første gang i sit liv bevidst om sit oprindelige jeg.

"Jeg huskede noget, jeg tidligere var kommet til at tænke på. Tanken var ny for mig. Jeg havde troet, jeg forstod forskellen mellem sjæl og legeme, men denne forskels fulde betydning var først lige nu gået op for mig. Tom Helms var stadig den samme! Intet havde forandret sig i mit liv. Jeg var præcis, som jeg altid havde været. Jeg følte det samme. Mine tanker var de samme. Mine ønsker de samme. Min sult var den samme. Jeg tænker stadig på piger sådan, som jeg altid havde tænkt på dem. Jeg så stadig, hvad der var smukt, og hvad der var grimt og lod mig bevæge af det.

Jeg følte samme slags frygt, samme slags vrede, samme slags medlidenhed, samme slags sorg, samme slags glæde, jeg havde de samme behov. Intet havde ændret sig for mig, bortset fra, at en eller anden havde stjålet min krop. En eller anden havde taget mig og stillet mig ved siden af min krop. Og det var denne tanke, der fængslede mig. Der var ikke noget galt med mig. Jeg var ikke lam. Den krop, der lå i sengen var det, men *jeg var det ikke*.

Jeg havde altid tænkt på den krop som værende mig selv, men nu vidste jeg, at den ikke var det. Den havde i virkeligheden kun meget lidt med mig at gøre, bortset fra at jeg sad fast i den, at jeg ikke kunne komme ud af den. Det var som at sidde i en bil, der ikke kunne køre mere!

Faktisk havde min krop ikke ret meget mere med mig at gøre, end min bil havde. Nu jeg tænkte over det, forekom det mig, at en bil var præcis, hvad den var - et middel til at komme fra et sted til et andet. Min bil var gået i stå, og jeg var låst fast inde i den. Sandheden i denne tanke fascinerede mig. Jeg brugte den straks på alle andre og så livet som et latterligt panorama.

Hvert menneske var født i en bil og måtte tilbringe hele livet i denne bil. Der var mange slags biler - store 4-døre-modeller, smarte sportsvogne, gennemsnitsbiler og superbiler. Nogle af dem var nye og skinnende, andre gamle og rustne, nogle kørte hurtigt og let og kunne klare de mest indviklede manøvrer, mens andre hostede og spruttede af sted og truede med at stoppe hvert øjeblik. Enkelte uheldige sjæle fik biler med fabrikationsfejl, men de var født med dem og blev nødt til at rejse gennem livet med dem, så godt de kunne. Man kunne ikke skifte sin bil ud.

Hvis man kørte galt med den og ødelagde den, så var det bare ærgerligt, man fik ikke nogen ny. Der var værksteder langs vejen, men det var begrænset, hvad de kunne gøre. De kunne reparere visse ting og lappe andre sammen, men der var ikke ret mange dele, de kunne skifte ud. Hvis man f.eks. tabte et hjul, blev man simpelthen nødt til at halte afsted. Når en bil ikke kunne repareres mere, når den var færdig, forlod chaufføren den, og den blev begravet på en bilkirkegård, mens chaufføren tog et sted hen, hvor der ikke var nogen biler. Ingen vidste præcis, hvor det var henne.

Det var en mærkelig verden, jeg så, men det besynderligste af det hele var det værdisystem, der blev brugt mellem bilerne. Næsten alt blev sat i forbindelse med bilerne og næsten intet med førerne! Førerne blev hadet eller elsket, man søgte eller undgik deres selskab alene på grund af deres bils størrelse, form eller farve. Førerne blev meget opstemte, hvis en bil havde store kofangere eller bevægede sig på en bestemt måde.

Der var eksempler på biler, som mødtes og forelskede sig i hinanden og blev gift uden overhovedet at have kigget ind i bilen for at se, hvem føreren var, og så fandt de måske senere ud af, at de slet ikke brød sig om føreren. Selv bilernes farve havde stor betydning. Det var ligegyldigt, hvem der kørte. Biler med visse farver stod lavere på

rangstigen, og sådan var det bare. Der var biler, der betød noget. Man havde simpelthen ikke tid til at gå rundt og kigge ind i bilerne og se efter, hvem der kørte.

Det var ubehageligt og forvirrende. Der syntes hverken at være fornuft eller logik i det. Af og til blev små biler kørt af de rene kæmper, jævnligt havde kedelige, uinteressante førere store elegante biler. Påfaldende smukke biler kunne have dumme utiltalende førere, mens tiltalende, komplicerede menensker kørte rundt i rustne vrag ..”

Denne beskrivelse af krop og sjæl kan næppe gives bedre.

Tom Helms fik så stor styrke ved kontakten med sit jeg, at han besluttede sig for at blive helt rask på trods af, at lægerne sagde, at han aldrig mere ville komme til at bevæge sig. Han ville leve et helt naturligt liv med fuld førlighed. Snart blev han opslugt af en voldsom kamp med sin krop og var fast besluttet på at erstatte nervernes funktion og tvinge musklerne til at reagere med *viljestyrke* alene. I timevis kunne han ligge og trække vejret let og regelmæssigt, som om han sov fredeligt. Så med ét begyndte sveden at perle på hans pande. Det var frugten af hans anstrengelser.

I to uger anstrengte han sig, anspændte hver eneste fiber af sit væsen og koncentrerede sig så voldsomt om at bevæge sin storetå, at han begyndte at miste kontakten med sine omgivelser. Han fik besvær med at huske sygeplejerskernes navne og kunne ikke finde ud af, om det var dag eller nat. En enkelt gang måtte han stirre intenst på sin mor for at genkende hende. Han trak sig dybere og dybere ind i sig selv og kæmpede. En fysioterapeut kom to gange daglig for at afhjælpe det store svind af muskler.

En eftermiddag sad hans mor ved sengen, mens han havde været dybt koncentreret i timevis. Han blev pludselig gennemstrømmet af en vild, frydefuld men også panikagtig iver. Han mærkede ikke tåen, men vidste, at den bevægede sig. Han anstrengte sig for at føle det og prøvede at tvinge de døde nerver til at føle, kæmpede med de ubrugelige muskler for at få dem til at føle, lyttede intenst efter den mindste lyd, der kunne fortælle, at noget bevægede sig.

Men moderen måtte konstatere, at den ikke bevægede sig. Pludselig ser hun, at hans ene tommelfinger bevæger sig. Mange vrede følelser skyllede igennem ham, men de endte til sidst i en lang boblende latter. Den tog de lange ugers uudholdelige smerter og bitre vrede med sig, de endeløse nætters ensomhed, skuffelser og had. Latteren gjorde ham fri af det hele.

To dage senere kunne Tom bevæge sin tå og blev ved med at bevæge den dag og nat, hvad enten han sov eller var vågen. Han gjorde fremskridt hver dag og evnen til at føle vendte tilbage. Det tog tre dage at få tommelfinger og pegefinger til at mødes. I løbet af nogle uger kunne han ved store anstrengelser bevæge alle sine fingre og tæer, bøje knæ og albuer ganske let. Ved hjælp af koncentration og hård fysioterapi lykkedes det Tom at få sin *fulde* førlighed igen efter 2 år!

At det er selve tilværelsens mål, at vi lærer at bruge vor vilje, er Martinus et bevis på. I Livets Bog VI nr.2285 skriver han: “At tilegne det levende væsen evnen til fuldkommen viljeføring og den heraf følgende lykkelige skæbne er udviklingens mål.”
Og i Kosmos 1967: “Gennem sit evighedslegeme, som altid har eksisteret og som ikke kan dø, udsender jeget sine impulser, der sætter materien i bevægelse og omformer bevægelse til manifestation og skabelse.”

Om bøger

Nogle bøger skal smages, andre sluges og nogle få bøger tygges og fordøjes. (F.Bacon)

Et hus uden bøger er som et legeme uden sjæl. (Cicero)

Bøger har mange fordele - de sætter tanker i bevægelse og tier, når man ikke spørger dem. (G.Brandes)

En bog må være øksen til den frosne sø inden i os. (F.Kafka)

Bevidsthedsproblemet

Svend Åge Rossen har skrevet et omfattende værk om "Bevidsthedsproblemet" som en doktorafhandling i filosofi. Den påviser, hvordan Martinus faktisk har løst de problemer, filosoffer altid har bakset med og ikke kunnet forklare.

Det kunne Rossen imidlertid ikke blive "doktor" på, dvs afhandlingen blev ikke antaget. Det kan ikke undre, eftersom det ville forudsætte, at de bedømmende akademiske instanser skulle være åbne for et helt andet virkelighedsbillede end det, de hidtil har baseret deres erkendelse på. Martinus er for de, der er åbne og søgende, ellers er det nok svært at se "pointen" i hans værk.

For at sammenligne de forskellige filosofiske retninger med Martinus, har Rossen måttet sætte sig ind i utrolig megen abstrakt tænkning og bruge mange af de fremmedord, som hører den fagfilosofiske begrebsverden til. Og den forekommer mig meget teoretisk og kompliceret!
Jeg vil her bringe nogle små uddrag af afhandlingens resume, for at give en fornemmelse af indholdet. Ruth.

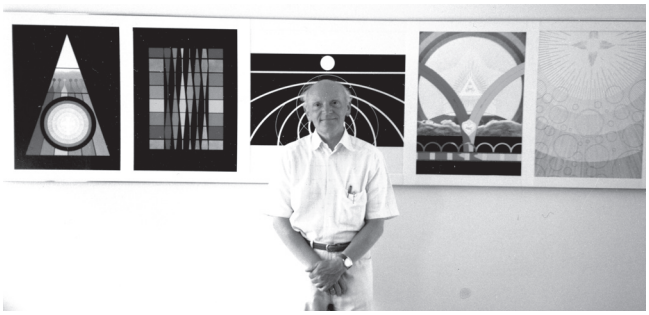

v/Svend Åge Rossen

Ånd og materie

Der er en tilsyneladende uforenelighed mellem begreberne ånd og materie. Til trods for at de to begreber har været bærepiller i religion og filosofi igennem hele historien, og i det moderne undervisningssystem har affødt hovedområderne humaniora og naturvidenskab, er der et indre modsætningsforhold i det livssyn, de bygger på. Fagene inden for humaniora bygger overvejende på menneskets motivation og frihed, medens naturvidenskaben bygger på kausalitet.

I filosofiens historie har de to synsvinkler afspejlet sig i forskellige filosofiske skoler, som har bygget på henholdsvis åndsprincippet og materieprincippet. Rationalismen, romantikken og eksistentialismen har således i særlig grad været eksponenter for åndsprincippet, medens empirismen og materialismen har satset på tilværelsens materielle princip.

Afhandlingen er et forslag til at løse dette fundamentale problem som en forudsætning for en løsning af selve bevidsthedsproblemet. I projektet inddrages de erfaringer, som er gjort af mystikere gennem alle tider med hensyn til jegets absolutte og universelle natur. I særlig grad hen vises der til den danske forfatter Martinus (1890-1981), som er en nutidig eksponent for de samme erfaringer.

Af deres erfaringer uddrages den hypotese, at der er tre irreducible principper i tilværelsen: et absolut jeg, materie og ånd. I denne sammenhæng anses ånd for at være vekselvirkningen mellem jeget og materien (og andre levende væsener) og den kvalitet, hvormed jeget udnytter materien. Denne løsning indebærer, at ånd og materie ikke er modsætninger, men er to værenskategorier eller to dimensioner, som er knyttet til hinanden i enhver skabelsesproces og i enhver forståelse.

Materien er det *materiale*, som jeget bruger til at tænke, skabe og kommunikere med, medens *ånd* er den måde, hvorpå jeget udnytter tilværelsens stoffer og energier. Det kan gøres mere eller mindre meningsfuldt, behageligt eller ubehageligt, smukt eller grimt, kærligt eller ukærligt, stupidt eller genialt osv.

.....

Filosofiens historie har vist forskellige løsningsforslag på bevidsthedsproblemet og det hermed sammenhængende psykofysiske problem. De har alle forgæves forsøgt at overvinde modsætningsforholdet mellem ånd og materie.
.....

Trods halvandet hundrede års bestræbelser i den moderne videnskabs og filosofi's regi er det ikke lykkedes at løse bevidsthedsproblemet tilfredsstillende. Hovedbestræbelserne har været at opløse og udrydde åndsbegrebet, formodentlig dels fordi det blev misbrugt i den forudgående romantiske og idealistiske filosofi, dels fordi åndsbegrebet blev for uhåndterligt for en fremrykkende og succesrig teknisk videnskab. Men åndsbegrebet har modstået disse angreb. Det lykkedes ikke ambitiøse og materialistisk orienterede filosofiske retninger at bortforklare åndsdi-

mensionen, fordi det menneskelige væsen ved roden er et åndsfænomen.

Bevidsthed

Bevidsthed er en vekselvirkning mellem jeget og materien (og andre levende væsener). Da den ene faktor i denne vekselvirkning er umanifesteret (jeget), får bevidsthed en mærkelig substansløs karakter. I denne vekselvirkning tematiseres normalt kun genstandsfeltet, hvilket har gjort nogle bevidsthedsteorier materialistiske. Men bevidsthed er et samspil mellem subjekt og objekt og kan ikke reduceres til genstandsfeltet. Det viser sig bl.a. i moralsk tænkning, hvor fokus er på forholdet *mellem* individer og i meditation, hvor fokus er på værensbevidsthed og jeg-bevidsthed.

Bevidsthed består af to helt forskellige, men samtidig uadskillelige kategorier, ånd og materie (energi). I herværende afhandling hævdes det, at *ånd er relationen mellem subjektet og dets genstandsfelt og de relationer, som subjektet skaber (og oplever) mellem ting i genstandsfeltet.* Disse relationer skabes primært i individets psyke. Her i sin indre bevidsthed skaber jeget holdninger, moral, idealer, meninger, projekter m.v., som evt. realiseres i omverdenen.

Den definition på ånd, som lægges til grund her, svarer til intentioner og kognitioner i almindelig psykologisk klassifikation. Følelser og emotioner hører derimod ikke med til gruppen af åndsprocesser ifølge distinktionerne i denne afhandling. De er mentale svingningstilstande ligesom fx toner og er derfor af fænomenologisk karakter. Følelser er mere i familie med sansning end med åndsfænomenerne.

Åndskategorien og stofkategorien er uadskilleligt knyttet sammen af jeget som deres forbindelsespunkt. Ethvert ønske, mening, tanke eller handling såvel i det private psykiske rum som i den offentlige fællesverden i individets omgivelser kræver stof eller energi.

Det absolutte *jeg*, samt *ånd* og *materie* er tre fundamentale irreduktible kategorier, som er nødvendige for at forstå bevidsthedens natur. Ånd defineres her som en immateriel side ved bevidstheden, men immateriel i afmystificeret form, eftersom der er tale om den *måde*, hvorpå energien eller stofferne bruges. Ånd er identisk med jegets holdning til ting og væsener, og dets forståelse af et hvilket som helst emne, samt erkendelse af sin egen bevidste ageren i verden.

Af de tre værenskategorier er jeget den højeste instans (det egentlig levende), ånden er den næsthøjeste, da den udtrykker jegets intentioner og erkendelse, medens materien "kun" er det materiale, som jeget anvender til at udtrykke sig med og til at skabe med.

Forholdet mellem ånd og materie sammenlignes med sprogets verber og dets substantiver. Substantiverne betegner genstande, medens verberne betegner, hvad der sker med genstandene. Forholdet mellem ånd og materie er ikke mere mystisk end forholdet mellem substantiver og verber.

D. 5. april 1948 talte Martinus om "Ordet" og sagde bl.a.:

"Er der en åndelig verden til? ... En af de mest fundamentale måder, hvorpå livet besvarer dette spørgsmål, er igennem "ordet". .... Er ordets verden nu en fysisk eller åndelig verden? Ordet i sig selv, vil man måske sige, er kun fysisk materie, hvadenten det fremtræder i form af skrift eller tale, som blæk, tryksværte eller lyd.
Javist er ord også fysisk materie, men de er da meget mere end det.

Hvis vi ser i en bog, der er skrevet på et sprog, vi ikke forstår, eller hører dette for os uforståelige sprog blive talt, virker ordene kun på vort syn eller vor hørelse. Vi kan gøre os visse tanker om dette sprog, men findes dets ord ikke i vort tankekatalog, vedbliver ordene med blot at være tryksværte eller lyde, noget rent materielt. Forstår vi derimod det talte eller skrevne ord, sættes tanker i sving i vor bevidsthed, altså noget immaterielt eller usynligt begynder at arbejde.

Dette immaterielle eller usynlige var skjult i det synlige ord, en tankens eller åndens verden blev materialiseret gennem det skrevne eller talte ord og igen dematerialiseret i læserens eller tilhørerens bevidsthed. Men så er der jo også en åndelig verden til, som kan gennemtrænge den fysiske og give den mening og liv."

Staten Israels horoskop

v/Carl V. Hansen

I en bog om astrologi fra 1965 står følgende, altså skrevet for 40 år siden:

Da den jødiske nationalforsamling i Telaviv d. 14/5-1948 kl.16.06 proklamerede den jødiske stats genopståen ved midnat, kunne den næppe have valgt et mere uheldigt tidspunkt, set fra et astrologisk synspunkt. Alle "ulykkesplaneterne", Saturn, Mars og Pluto samt Månen var i Løvens tegn og i 10. hus højt og imod zenith, medens Solen var på kanten af 8. hus, som repræsenterer død og undergang. Ydermere var planeterne Jupiter og Uranus i opposition til hinanden fra 3. og 9. hus.

Det er som om det jødiske folk stedse bliver forfulgt af en mørk og uheldsvanger skæbne. I det øjeblik, da både det selv og andre tænkte sig, at det nu efter 1878 års landflygtighed skulle finde et fristed i sit gamle hjemland, så træder de himmelske budbringere, stjernerne, frem og nedlægger deres uigenkaldelige veto.

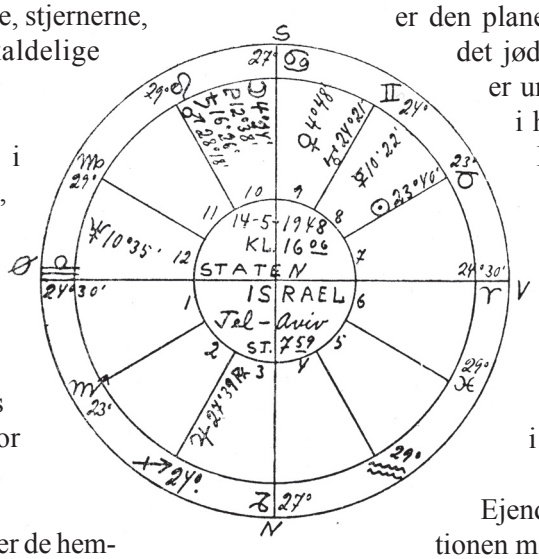

Betragter vi den nye stats historie i det tidsrum den hidtil har eksisteret, ser vi jo også, at det har været én eneste skæbnetung march på stedet. Krig for at holde ydre fjender borte fra grænserne, og krig mod indre fjender og hemmelige politiske organisationer, hvis rødder strækker sig langt uden for landets grænser, i øst og vest.

Planeten Neptun, der stiger op i øst, er de hemmelige intrigers planet, og samtidig hersker den, fysisk set, over substansen olie. I dette ord ligger sikkert for en stor del nogle af den nye stats vanskeligheder gemt. Det er meget vanskeligt at finde nogle heldige træk i dette horoskop. Solen, der repræsenterer regeringen, er i den uheldige kvadratur til krigsplaneten Mars og skæbneplaneten Saturn.

Pluto, pengemagtens planet, er også i 10. hus og viser, at store hemmelige finansinteresser også har en finger med i spillet, mens trigonen mellem Merkur og Neptun viser, at ungdommen og de intellektuelle kredse mere og mere vil bevæge sig i retning af socialisme. Et opgør mellem gammel doktrinær kapitalisme og revolutionær kommunisme truer indefra den nye stat.

Månen er også i Løvens tegn og nær zenith i horoskopet. Den repræsenterer her, sammen med Saturn, det jødiske folk. Dens ophøjede position op imod himlens midte i dette øjeblik betegner den særlige stilling, som det jødiske folk indtager blandt jordens nationer, og det ejendommelige forhold, det står i til en af de store verdensreligioner, kristendommen.
At Månen netop befinder sig her, viser den verdensomspændende opmærksomhed, som proklamationen af en selvstændig jødisk stat vækker indenfor en mængde kristne kirker og sekter, som heri ser en begivenhed af en særlig profetisk natur. Et tegn på, at de "sidste tider" skulle være nær. De sidste tider for den nuværende civilisation er nok ved at være nær, men det betyder ikke verdens undergang. En ny verdenskultur vil opstå af den gamle.

Den gamle strenge, doktrinære Saturn, Sabbatens herre, er den planet, som i særlig grad hersker over det jødiske folk, medens den ariske race er under krigsplaneten Mars. Saturn er i horoskopet i Løvens tegn i 10.hus. Løvens tegn repræsenterer magt og autoritet. Desværre er den ikke her alene. Krigsplaneten Mars og finansplaneten Pluto belejrer den fra hver side - en lidet misundelsesværdig position. Solens kvadratur til hele denne konstellation lover ikke godt for statens autoritet i fremtiden.

Ejendommeligt i horoskopet er oppositionen mellem Jupiter og Uranus fra 3. til 9. hus. Dette tyder på en voldsom modsætning mellem den gamle ortodokse og klerikale jødedom med alle dens dogmatiske sæder og skikke, repræsenteret ved Jupiter, og de nye revolutionære ideer, der udtrykkes af Uranus i 9. hus. Uranus styrkes af både Merkur og Venus, intellektualitetens og kunstens planeter, medens Jupiter, der er retrograd, modtager en trigon fra Mars.
Dette tyder på, at man endnu en tid, om fornødent med magt, vil forsøge at opretholde de gamle døde religiøse former. I hvert fald tyder oppositionen på, at spørgsmålet: gammelt eller nyt, er fyldt med sprængstof i Israel.

I det hele taget er horoskopet så fyldt med modsigelser og sprængstof, at det i sandhed kan siges, at Israel er et stridens tegn i dag såvel som i oldtiden. Efter horosko-

pet at dømme er det tvivlsomt, om denne statsdannelse har nogen fremtid for sig. Den er mere udsprunget af en religiøs ønskedrøm end af politiske realiteter.

Bibelen er ikke en bog, der skal læses historisk eller geografisk. Den er en okkult og symbolsk fremstilling af visse store sandheder i forbindelse med den menneskelige sjæls evolution. De store indviede, der skrev bibelen, benyttede personer, steder og nationer som symboler på tilstande og trin i menneskets åndelige udvikling. Israel er i bibelens symbolske sprog det guddommelige evige liv i menneskeslægten og det enkelte menneske.

At der er benyttet et jordisk bogstaveligt folk til at illustrere denne sandhed, er jo ikke ensbetydende med, at dette skal oprette en stat i almindelig bogstavelig forstand. Tværtimod er jøderne blevet spredt ud imellem alle folkeslag, netop for at illustrere den sandhed, hvis symbol de dem selv uafvidende er. Fremtidens udvikling går i retning af hele menneskehedens forening i ét folk og én verden. Og det er sikkert forsynets hensigt, at jøderne skal være et værdifuldt internationalt element i dette arbejde.
Oprettelsen af små nationale og religiøse grupper er utvivlsomt imod selve den store plan for menneskehedens fremtid, og har derfor ingen fremtid for sig. Det siges, at fra verdens indre styre er det hensigten, at jøderne skal gå op i og blive ét med den øvrige menneskehed, så at de kan leve i frihed og sikkerhed. De skal ikke skille sig ud som et særligt folk.

Problemet er stadig det samme. Det jordiske Israel blev i oldtiden klemt mellem to stormagter: Babylon og Ægypten. I dag er det åndelige Israel i klemme mellem de samme kræfter, inkarneret i de begreber vi kaldet øst og vest. Nationer såvel som mennesker inkarnerer gang på gang, indtil deres problemer er løst gennem den karmiske lov og udligning.

Det er muligt, at verden engang vil blive regeret fra Jerusalem, men ikke et jordisk Jerusalem. Det guddommelige Selv i menneskeheden, det åndelige Israel, er nu i færd med at oprette det verdensstyre og den verdensorden, som i de gamle bøger blev kaldt "Guds rige". For dette rige vil det åndelige Jerusalem, staden med de tolv porte, blive centrum. Men det jordiske Israel vil forgå, som alt andet der er skabt og timeligt vil forgå.

Er jøderne noget specielt?

Martinus beskæftiger sig med jøderne i Livets Bog IV og skriver i stk. 1308 bl.a.:

"Jødernes skæbne er alle jordmenneskers uundgåelige skæbne. Ideen om at være "Guds udvalgte folk", være en slags "herrefolk" på jorden, er et for alle folkeslag, for alle racer, for enhver nation eller stat fælles særkende på et givet tidspunkt i deres historie, ligesåvel som ideen om at være i "særlig gunst" eller "yndest" hos Guddommen er noget, det enkelte individ på et givet tidspunkt i dets passage af kredsløbet også uundgåeligt må ligge under for.

Den bibelske anskuelighedsundervisning i form af "det jødiske folk"s historie sammenlagt med den skæbne, vi i de senere århundreder har set er blevet dette folk som nation og race til del, er blevet en kolossal demonstration af, at "hovmod står for fald". Dette folks skæbne, dets tilværelse og fremtræden har stadigt været en "vandring i ørkenen".

Ifølge Martinus er jødernes historie altså en slags undervisning for alle andre. Mange jøder venter stadig på deres "Messias", deres befrier. Deres gamle profetiske skrift "Midrash" siger, at umiddelbart før "de sidste tider" vil Isaks efterkommere (jøderne) leve domineret af Ismaels (arabernes) efterkommere, men så kommer "messias" og den store fred opstår.

Datoen 23.juli er jødernes ulykkesdag. På den dag i år 586 f.kr. blev det første tempel i Jerusalem ødelagt, i år 70 blev det andet tempel ødelagt, 1290 blev jøderne fordrevet fra England, 1492 blev de fordrevet fra Spanien og 1942 begyndte det første gaskammer i Tyskland at udrydde jøder. Jo, det er virkelig en dårlig dato. Men ordet Israel skulle også betyde "at kæmpe mod, dvs bekæmpe, Gud". Og ordet "Ariel", den gamle betegnelse for Jerusalem, betyder "brændoffer".

Som en grafitti udtrykte det: "Jøderne har altid haft for megen historie og for lidt geografi."

VOR TIDS KORSTOG

v/Ruth Olsen

USA kæmper med våbenmagt for demokrati og menneskerettigheder, siges det. Nogle siger, at europæerne og deres efterkommere i USA blot er i gang med et nyt korstog for at udbrede deres egen verdslige ideologi, dvs at det stadig er "de hvide", der ved bedst, hvad der er godt for alle andre.

Lad os et øjeblik se bort fra, at USAs motiver nok ikke er helt så idealistiske, som det påstås, og metoderne ikke er velegnede. Er det så ikke ok at "missionere" for menneskerettigheder og demokrati? Alle nationer i FN har dog tilsluttet sig disse idealer, så må vi vel også gøre noget aktivt for at få dem overholdt.

Det er ikke alle enige om. Overalt er der voksende religiøse grupper, der mener, de ikke kan tage disse bestemmelser helt alvorligt og anse dem for bindende, fordi de kun er menneskeskabte og ikke Guds-skabte. Det er ikke kun i nogle muslimske samfund, man mener at kun Guds love er rigtig gyldige, også den danske præst Søren Krarup synes at have den holdning. Menneskeskabte love er for ham vedtaget af "syndere" og afspejler blot øjeblikkets magtforhold i et givet samfund.

Den katolske kirke med den nye pave i spidsen har også udtalt sig kritisk om det menneskelige hovmod, der efter oplysningstiden har ført til, at mennesker tror sig kompetent til selv at opstille universale moralske regler for menneskelig adfærd. Selv præsident Bush har udtalt, at Guds lov står over USAs menneskeskabte forfatning.

Spirituelt set er denne skelnen mellem menneskers love og Guds love interessant. For hvornår opleves lovregler som almengyldige og bindende, og hvornår kan de tilsidesættes, fordi andre regler er højerestående, dvs givet af en instans, der står over mennesket? Som eksempel kan vi tage præsten, der ikke accepterer de danske love om asyl for flygtninge, fordi de for ham strider mod Jesu bud om næstekærlighed.

Det drejer sig altså om, hvornår lovregler anses for så legitime, at alle må bøje sig for dem, og hvis de ikke gør det kan idømmes straf, visse steder endda dødsstraf. Det handler om magtens legitimitet.

Når visse religiøse mennesker især fordømmer oplysningstidens tanker, skyldes det, at dermed begyndte for alvor ideen at tage form om, at mennesket ikke behøvede nogen ydre autoritet men "ku' selv". Mennesket er, sagde man, født med "sund fornuft" og "moralsk samvittighed". Derfor ved vi godt, hvad der er "indlysende rigtigt". Det kaldte man "naturret".

Man satte "folkenes vilje" i stedet for "Guds vilje". For når alt kom til alt, var det jo også kun mennesker, dvs paver, præster og imamer m.v., der formidlede og fortolkede "Guds vilje". Det havde de gennem tiderne ofte gjort temmelig vilkårligt, alt mens de påstod, at deres magt var legitimeret af Gud.
Magtens legitimitet skulle nu i en oplyst tid bygges på det, man kaldte en "samfundspagt", dvs ved at mennesker afgav noget af deres personlige suverænitet til valgte repræsentanter, der ifald de misbrugte den kunne udskiftes. Altså demokrati. Det blev begyndelsen til enden på kirkens magt.

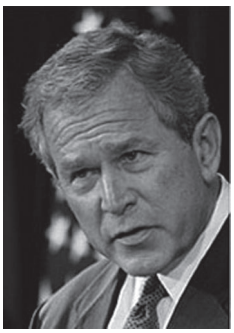

Når mange i dag er skeptiske overfor ideen om at udskifte "Guds vilje" med "folkenes vilje", skyldes det de hidtil dårlige erfaringer med, hvor megen "sund fornuft", mennesket endnu er i besiddelse af. De vælger f.eks. repræsentanter ud fra meget egoistiske hensyn, og repræsentanterne giver af og til højst inhumane love, når de først sidder med magten til det. Men fra Martinus ved vi, at vi kun er ved begyndervanskeligheder, udviklingen går trods alt fremad.

Også Martinus taler om "Guds vilje" kontra menneskets vilje, dvs at der findes "en højere instans" og nogle universelle "livets love", der ikke kan overtrædes uden konsekvenser. Men det er love på et andet grundlæggende plan, hvor vi ikke kan dømmes af andre, men dybest set kun kan dømmes af os selv. Ikke som straf men som læreproces.

Det er læreprocessen her på jorden, der har ført mennesket frem til det nuværende stadie af humanisme, som

igen har affødt kravet om menneskerettigheder. Derfor er de fuldt ud i overensstemmelse med "Guds vilje". Og faktisk bygger disse idealer dybest set også på det krav, der eksisterer i alle religioner her på jorden, nemlig kravet om ikke at gøre mod andre, hvad du ikke ønsker de skal gøre mod dig.

Således har kravet om menneskerettigheder en universalitet, der gør det rimeligt at "missionere" for det. Vi er trods alt allesammen "redskaber" for Guds plan om at udvikle det rigtige menneskerige her på jorden. Men vi kan ikke få mennesker til at efterleve regler, de endnu ikke er modne til at opleve som "indlysende rigtige", slet ikke ved hjælp af krig.

Kilder: "Tanken om menneskets ret", forlaget Anis 2004
Gilles Kepel: "Gud tager revanche", Gyldendal 1992

Guds billede under fremkaldelse

v/Flemming Martinussen

Oplevelsen af forskellen imellem begreberne: GUDS BILLEDE og GUDSBILLEDE kan variere uendeligt i bevidstheden. Størst forskel er, som jeg ser det, når GUDSBILLEDET er en forestilling om en gud som en overdimensioneret udgave af mennesket selv: en personlig gud – udenfor verden – skabt i menneskets billede.
Albert Einstein har i artiklen: "Religion og videnskab" fra 1930 (bragt i Impuls marts 2005) gjort rede for hvordan et primitivt gudsbegreb (-billede), udsprunget af frygt for en straffende gud udvikler sig frem til et gudsbillede hvor Forsynets Gud – på alfaderlig vis sørger for at belønne og straffe sine børn. Oprindelig "Frygtreligion" viser sig med tiden at udvikle sig til en overvejende social - moralsk religion – men fælles for disse religionsformer er stadig – (iflg. Einstein) gudsbegrebets – (gudsbilledets) menneskelignende karakter.

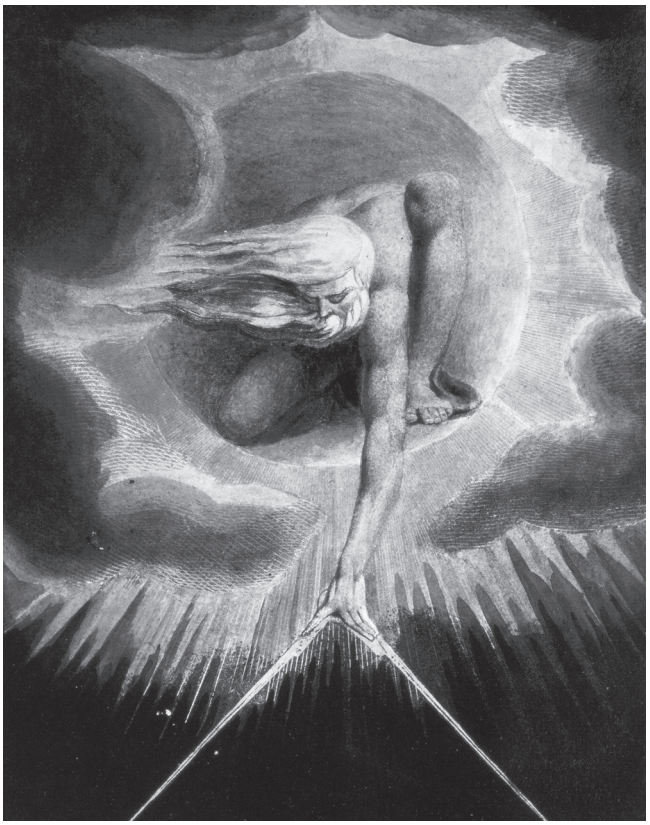

Også kristendommen kom til at henhøre under denne kategori af gudsbilleder ved den dominerende tro på Jesus Kristus som den personificerede guddom.
Det 3. gudsbillede, som Einstein beskriver, ser han "som affødt af en udviklet sans og følsomhed for den ædle og vidunderlige orden, som åbenbarer sig i tankernes og naturens verden".

Dette "kosmiske gudsbillede" – hvor begrebet: en personlig gud er endeligt ude af billedet, opstår for ham som en åndsvidenskabelig dimension, som indebærer inspiration til videnskabelig og menneskelig vækst.
I Martinus' terminologi kan man tale om en gradvis identificering med de guddommelige skabende kræfter, svarende til bibelens udsagn om mennesket skabt i Guds billede efter hans lignelse.

I denne lignelse er, iflg. Martinus, indeholdt "den kosmiske ilddåb", som vil resultere i syn for sagn, dvs. at ens personlige gudsbillede kommer i overensstemmelse med Guds Billede.

Jeg forestiller mig kosmisk indsigt som de helt afgørende aha-oplevelser, og indtil de begynder at indtræffe, må jeg finde mig i den abstraktion, som toner frem i bevidstheden, når jeg forsøger at fatte, hvad Gud er – ud over summen af samtlige levende væsener.
Ikke personlig – og dog? Martinus forklarer i "Bønnens Mysterium", at når "Fadervor" har "åbnet kanalen til den evige Fader" korresponderer vi direkte med åndelige væsener (Guds lytteorganer). Der er altså her tale om personlig betjening!

Altså - skønt kosmisk – ikke personlig – er Gud fuldt ud til stede også på det personlige plan!?

Om bøger

Rosens råb

Intelligent design i naturen
- opgør med Darwinismen

Af Jacob Wolf

Forlaget ANIS 2004

127 sider

179 kr.

Anm. v/Gunder Frederiksen

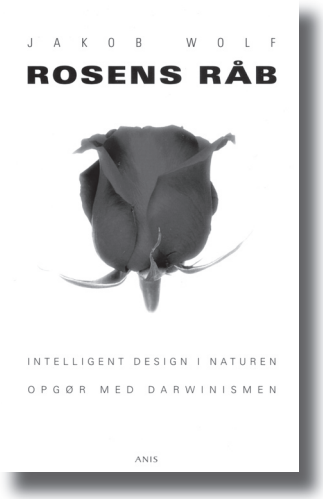

I bogens indledning fremhæver Wolf, at Darwinismen, som hævder, at naturens udvikling skyldes en naturlig udvælgelse af de bedst egnede organismer og teologien, som bygger på Guds skabelse, ikke begge kan have ret. Den første beskriver en immanent eller iboende naturlov, medens den anden beskriver en transcendent magt – altså en guddommelig magt, som i denne fremstilling anskues som eksisterende uden for naturen. Heroverfor skriver Wolf, at de ikke begge kan have ret – altså må den ene være sand og den anden falsk.

Allerede her støder vi på et begrænset virkelighedsbillede, idet der iflg. det kosmologiske virkelighedsbillede ikke er baggrund for denne skelnen: Eftersom Guddommen rent logisk må defineres som alvis, almægtig og alkærlig, så følger deraf, at Gud kun kan være identisk med hele verdensaltet – og altså ikke en transcendent magt, der eksisterer uden for verdensaltet. I bogens sprogbrug vil det hedde immanens – Kort og godt, man kan ikke skelne mellem Gud og naturen.
Wolf indfører et forståelsesbegreb, han kalder den analoge erkendelse og siger om den, at den består i, at vi "erkender noget ukendt i kraft af, at det ligner noget kendt".

Han siger om denne erkendelse, at "den står som selvstændig erkendelsesform i modsætning til såvel den naturvidenskabelige som den teologiske erkendelse, men er ikke i modsætning til naturvidenskaben og teologien. Derfor mener han, at den analoge erkendelse kan forene de to erkendelsesformer uden at antaste hverken naturvidenskaben eller teologien og deres resultater. I Wolfs model "adskiller man den naturvidenskabelige og den teologiske erkendelse som to forskellige perspektiver på naturen, men man bliver ikke stående ved adskillelsen; man forener dem også". Der gøres altså forsøg på at bygge bro mellem Darwinisme og teologi.

I dette forløb bringes der bl. a. e kritik af Darwinismen. Under overskriften Michael Behes kritik af darvinismen anføres, at M.B. mener, at de nyeste forskningsresultater inden for biologien viser, "at den darwinistiske teori ikke udgør en tilstrækkelig forklaring på komplekse, biologiske systemer. Han påstår, at komplekse biologiske systemer ikke kan reduceres "hvilket betyder, at de ikke kan være opstået gennem mange små gradvise forandringer, som Darwinismen antager". Og videre: "Dannelsen af irreducible komplekse systemer kræver en målrettet aktivitet, hvilket igen kræver en intelligent årsag, da kun intelligens kan handle formålsrettet".
Og her kan vi måske tillade os at gætte på, at vi møder baggrunden for "Rosens råb", for hvad kan den fuldendte skabelse, som rosen i kraft af såvel form, duft og farve præsenterer os for, råbe efter, andet end at blive anerkendt som resultat – ikke af Darwinistisk tilfældighed og alles kamp mod alle – men af en målrettet skabelse. Og kan det forekomme uden bagvedliggende intelligens? Nej, vel?

Wolf nævner som eksempel på et anskueligt irreducibelt system en musefælde. Musefælden er et system af samvirkende dele, der er nøje tilpasset hinanden, og den fungerer kun, hvis alle dele er tilgængeligt samtidig. Der skal være et lille bræt af træ, en hammer, en fjeder, en bøjle og en udløser. Udløseren skal være følsom, så den ved let berøring flytter sig og giver stangen fri. Det er ikke nok at angive komponenterne, de skal også være af en bestemt kvalitet. Det Wolf vil med dette eksempel er at vise, at et sådant komplekst system ikke kan skabes ved kontinuerlig forbedring af et andet system, som skulle være et forstadium til det system, der bliver til. Altså en kritik af Darwinismen, som normalt beskrives som modsætning til det, man kalder intelligent design eller resultat af en åndløs natur, hvor en ikke målrettet udvikling skulle kunne finde sted som resultat af den bedst egnedes overlevelse i en åndløs natur.

Her må vi stå af, for naturen er ikke åndløs, og udviklingen er ikke foregået uden det, man kalder intelligent design – snarere tværtimod på baggrund af målrettet og dermed intelligent design.
Darwins indsats for at påvise arternes opståen og udvikling var et mesterværk, men når det af åndløse materialistiske forskere er taget til indtægt for en skabelse uden

guddommelig medvirken, så går man galt i byen. Intet sker uden om Gud. Når Jesus udtalte: ”Ikke en fugl falder til jorden uden min faders vilje” og Martinus uddybede det med ordene: ”Såfremt blot et støvfnug kunne lægge sig tilfældigt, ville hele verden være af lave”, så viser det os, at tilfældighed ikke har nogen eksistens. Og der sker ingen skabelse uden om den altomfattende almægtige og alvise guddom, hvori vi alle ”lever, røres og er” Som det hedder hos Ingemann: ”Gik alle konger frem på rad, i deres magt og vælde, de mægted ej det mindste blad at sætte på en nælde”. I den standende debats terminologi vil det hedde intelligent design. Og det kan jo ikke være andet. Nu er det forår. Gå ud i skoven og pluk et enkelt bøgeblad eller egetræsblad og læg mærke til dets formfuldendte struktur. Er det ikke både intelligent og kunstnerisk design og sådan kan man i naturen blive ved at finde eksempler på ikke blot intelligent, men også kunstnerisk design. Når der er design, så må der være en designer. Og hvad kan det være andet end den gud, der omfatter alt eksisterende, og hvor vi alle efter bedste evne er guddommelige medarbejdere.

Darwin var genial – ingen tvivl om det, og han var flittig – enormt flittig. Han foretog lange rejser og indsamlede et kæmpemæssigt materiale for at udforske naturen. Materialet er af videnskaben taget til indtægt for en udvikling baseret på kampen for overlevelse, og hvor den bedst egnede overlever og giver sine arveegenskaber videre til næste generation. Darwin viser her en del af den guddommelige skabelse, og det er fint. Der er, som også Wolf og andre med ham påpeger, en del huller, som gør, at der ikke kan tales om en jævn udvikling fra det mest primitive til det stadig mere komplicerede. Men alligevel nok til at Darwin tages til indtægt for en ren og skær atheisme. Der eksisterer ingen Gud. –

For mig at se, er der tale om en fejlslutning. Darwins udviklingsteori står ikke i modsætning til intellektuel design-teorien – tværtimod. Guds skabelse er ikke en engangsforeteelse. Guds skabelse finder sted overalt her og nu. Og Darwin har efter bedste evne gennem alt det indsamlede materiale påvist et udviklingsforløb – eller lad os kalde det et guddommeligt skabelsesforløb – ganske vist, som Wolf gør opmærksom på: et forløb med en del huller. Men for mig at se nok til at vise, at menneskeheden er på vej. Hele den store guddommelige sandhed får menneskene ikke leveret fiks og færdig på et sølvfad. Og hurra for det. Vi skal søge og hedder det ikke: søger så skal du finde? Der er et fantastisk incitament i den omstændighed, at sandheden – den store sandhed om selve livets og tilværelsens mysterium er noget, vi selv skal søge at afdække – det er simpelt hen grundlaget for naturvidenskaben. Hvis ikke den intelligente design var indrettet således, at der var noget at søge efter, ja, så gik livet jo i stå. Men sådan er det ikke. Vi er immervæk på vej. Og det er godt.

Darwins udviklingslære er også kun på vej. Og den står ikke i modsætning til intelligent design. Vi skal ikke tale om et enten eller, men snarere et både og. Darwin er en del af intelligent design, som er på vej og derfor ikke fuldendt. Men Darwin og Gud er perlevenner. Der er blot et stort stykke arbejde, som andre kan arbejde videre på alt sammen i den stadige søgen, som gør livet værd at leve. For rosens råb er vor alle sammens råb – vi vil alle vide hvordan, hvorfor, hvorhen, hvornår osv. Og derfor er livet dejligt.

Profeten som ukendt geni

Af Ove von Spaeth

Reitzels Forlag

270 sider

270 kr.

Anm. v/Ruth Olsen

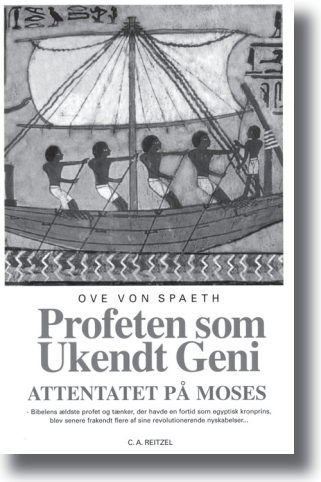

Dette er 5. og sidste bind i det store værk om Moses. Ove von Spaeth har gravet dybt i mange kilder og draget spændende ting frem, som andre historikere har ignoreret, dels fordi de intet kendskab har haft til esoterisk viden, dels fordi de har overset astrologiens betydning på Moses' tid.

Det begyndte med påvisningen af, at Moses var født til at være Farao i Egypten, dvs han var en indviet, men han blev fortrængt pga præsteintriger og magtkampe i familien. Det forhindrede ham dog ikke i at blive den kulturfornyer, har var inkarneret for at være. I dette 5. bind ses nærmere på, hvordan han konkret var fornyer på mange områder.

Han var en stor arkitekt, han opfandt mange tekniske ting og han indførte en kalenderreform på grundlag af sin viden indenfor astronomi. F.eks. indførte han 7-dages-ugen. Og ikke mindst m h t skriftsproget skabte han fornyelse, idet han menes at have opfundet alfabetet. At have nogle få bogstaver, der kan danne alle ordene, er et kæmpe fremskridt i forhold til hieroglyfernes billedsprog med et særligt tegn for hvert ord. Måske var det en væsentlig årsag til, at Europa kom foran udviklingen i Kina og Japan på et tidspunkt?
Men det var som lovgiver, han mest blev kendt i eftertiden. Hans love var et kulturelt fremskridt på hans tid. I bogen står (s.134): “I sin lovgivning forsøgte Moses, tusinde år før grækerne, at indføre en art demokrati med

folkevalgte "dommere" som ledere." Og for at sikre et udbredt kendskab til loven, indførte han undervisning i at læse og skrive og påbød, at mindst én person i hver familie havde lært det. Det gjorde jøderne til det mest skriftkyndige folk i området på den tid.

Nyt var også, at selv en konge var underlagt loven, så han ikke kunne gebærde sig vilkårligt overfor folket. Og loven gjorde ikke forskel på grundlag af social status. Problemet er bare, at når en lov påstås at være "givet af Gud", er den vanskelig at ændre, efterhånden som udviklingen kræver det. Den lovgivende magt er jo usynlig og ikke til at debattere med! Det har en tendens til at sætte udviklingen i stå, som vi i dag ser det i lande med islamisk lov.

Iøvrigt forbød Moses at tage renter. At der i næsten alle religioner altid har været noget suspekt ved at tage renter har som bekendt aldrig været taget alvorligt. Selv i Islam finder man snedige udveje for at omgå det forbud mod renter, Muhammed gav i koranen.

Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente - en biografi

Af Kurt Christiansen
Kosmologisk Information
ca. 1000 sider i
A4 format og i to bind
450 kr.
Anm. v/Ruth Olsen

Selv om biografien endnu ikke er trykt (første bind er færdig ca. 15.juni, 2.bind ca. 10.juli), har jeg læst den, fordi jeg har hjulpet forfatteren med at læse korrektur.
Kurt C. er en ihærdig sandhedssøger. Efter at have læst alle Martinus' værker, satte han sig for at vise, hvem mennesket Martinus var. Selv har han aldrig kendt ham personligt. Han vil her påvise, dels at Martinus ikke var nogen "falsk profet" men en sand verdensgenløser. Og dels at denne vor tids vismand faktisk levede, som han lærte.

Selv om Kurt C. ikke har fået lov til at få adgang til Martinus Instituttets arkiv, bygger biografien på et meget omfattende historisk materiale. Den række af forunderlige "tilfældigheder", der gav ham meget af dette kildemateriale i hænde, viser uden tvivl, at det just var meningen, at denne biografi skulle skrives.
Mens Martinus levede, ønskede han ingen fokus på sin person. Det var og er hans værk, det først og fremmest drejer sig om. Men meget af det, han fortalte om sig selv, viser også, at han ønskede at afmystificere sin person og undgå, der skulle opstå myter og persondyrkelse a la Jesus. Jeg er overbevist om, at Martinus for sit eget vedkommende ikke ønskede noget holdt hemmeligt for eftertiden.

Det som jeg, der heller ikke har kendt Martinus personligt, oplever ved at læse denne biografi, er en større forståelse for mange ting. (Jeg har også fået nogle løse rygter manet i jorden.) Biografien lægger ikke skjul på de genvordigheder, Martinus også måtte møde i sit liv, omgivet som han var af velmenende men dog ufuldkomne mennesker. Den tegner ikke kun et glansbillede af hans liv og virke.

Biografien begynder med en beskrivelse af Martinus' sociale og biologiske baggrund, som var noget af det mest ringeagtede på den tid, men som i dag vurderes helt anderledes. Hvorfor er det nu væsentligt at få med, kunne man spørge. Fordi sådan sikrede forsynet sig, at Martinus den dag, han skulle begynde sin mission, stadig var et "ubeskrevet blad". Således var der nemlig absolut ingen mulighed for, at Martinus fik en boglig uddannelse.

Hvis han var blevet fyldt med al for megen forkert viden fra tidens mangelfulde uddannelsessystem, ville nogle af de nedtransformerede fakta jo blive "forplumret" i videregivelsen. Det var heller ikke højlærde folk, han skulle have i tale. De har jo ofte alt for fastlåste meninger. Derfor skulle hans sprog så vidt muligt forblive som "den jævne mands". Til gengæld var det lidt af en kamp livet igennem at finde de rigtige og forståelige formuleringer, for det var nu engang kompliceret stof, der skulle formidles.

Det er begivenhedsrige 90 år, der beskrives, og der er mange billeder, især en del amatørfotos, som mennesker der var tæt på Martinus velvilligt har stillet til rådighed. Der er også eksempler på tegninger og malerier, som Martinus har udført før han fik sin kosmiske bevidsthed. Og der er hele det manuskript med Lars Nibelvangs beskrivelse af sine første år med Martinus, som aldrig blev trykt dengang, fordi Martinus ikke ønskede fokus på sin person.

Nogle har spurgt, hvorfor Kurt C. uden personlig fortjeneste, faktisk kun med en hel del udgifter, har udført dette store arbejde. Selv siger han, det var for også selv at finde ud af, hvem og hvordan mennesket Martinus var. Men dybest set tror jeg, det også handler om en slags kærlighedserklæring til det væsen, der har givet ham og verden en så kostelig "skat", en så stor pose "ædelstene", at vi med den er nået frem til at se mere fortrøstningsfuldt på verdens midlertidige elendighed og vore egne livs fortrædeligheder.

Bogen er iøvrigt trykt i Martineves i Tjekiet. Martin-eves betyder Martins by, og Martinus er den latinske udgave af Martin!

OM REINKARNATION

Kloge hoveder har en forening, der hedder Mensa. På deres hjemmeside beskæftiger de sig bl.a. med reinkarnation. Herfra er følgende citater taget:

"Hvis en asiat bad mig om en definition på Europa, ville jeg være tvunget til at svare: Det er den del af verden, der er hjemsøgt af den utrolige illusion, at mennesket blev skabt af intet, og at denne fødsel er den første indtræden i livet." (A. Schopenhauer)

"Reinkarnation rummer en særdeles beroligende forklaring på virkeligheden, hvormed indiske tænkere overvinder problemer, som forbløffer europæiske tænkere." (Albert Schweitzer)

"Mit liv forekom mig ofte at være en historie uden begyndelse og slutning. Jeg følte, at jeg var et historisk fragment, et uddrag hvorfra den foregående og efterfølgende tekst manglede. Jeg kunne sagtens forestille mig, at jeg kunne have levet i tidligere århundreder og dér mødt spørgsmål, jeg endnu ikke kunne besvare; at jeg var blevet født igen, fordi jeg ikke havde løst den opgave, der var givet mig." (Carl Jung)

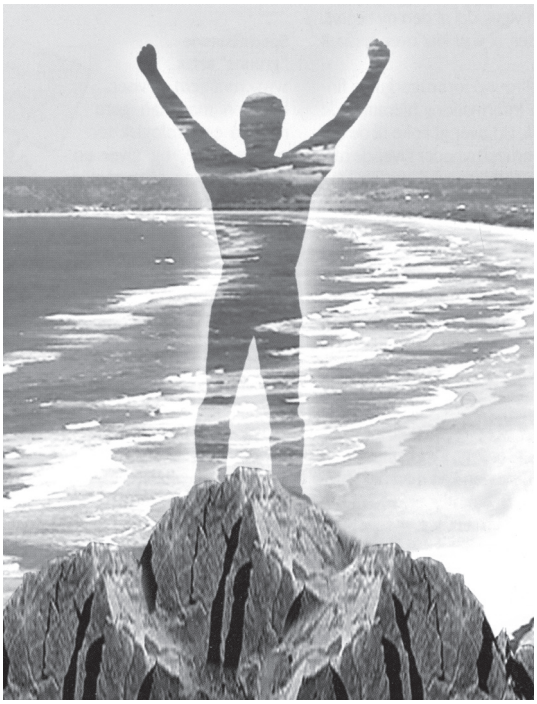

"Et menneske er en del af den helhed, vi kalder universet, en del som er begrænset i tid og rum. Han oplever sig selv, sine tanker og følelser som noget adskilt fra resten .. en slags optisk bedrag af hans bevidsthed. Dette bedrag er et slags fængsel for os, som begrænser os til vore personlige begær og til hengivenhed for nogle få personer nær ved os. Vores opgave må være at frigøre os selv fra dette fængsel ved at udvide vores hengivenhed til at omfatte alle levende væsner og hele naturen i dens skønhed." (A. Einstein)

"Vi vender alle tilbage. Det er denne vished, som giver livet mening, og det gør ikke den mindste forskel, om vi i en senere inkarnation husker det tidligere liv eller ej. Det er ikke individet og hans komfort, der tæller, men den store stræben efter det perfekte, som foregår i hver inkarnation." (Gustav Mahler)

"At blive født to gange er ikke mere overraskende end at blive født én gang. Alt i naturen er genopstandelse." (F. Voltaire)

Folk med særlige talenter har angiveligt ikke blot været heldige, men arbejdet bevidst på at opøve disse færdigheder i tidligere tilværelser. Mozart mente selv, hans særlige musiktalent var udviklet gennem flere liv.
"Så længe du ikke er opmærksom på den evige lov om at dø og blive til igen, er du blot en vag gæst på en mørk jord." (Goethe)

"Sjælen er udødelig - nuvel, hvis jeg altid skal leve, må jeg have levet før, levet en hel evighed." (Tolstoy)

"Lev, så at du kan ønske at leve igen - det er din pligt - for under alle omstændigheder vil du leve igen!" (Nietzsche)

"Jeg er blevet født flere gange end nogen undtagen Krishna." (Mark Twain)

"Vi føler og véd at vi er evige". (Spinoza)

"Alt hvad videnskaben har lært mig, styrker min tro på en fortsættelse af vor åndelige eksistens efter døden. Jeg tror på en udødelig sjæl. Videnskaben har bevist, at intet forgår til intet. Liv og sjæl kan derfor ikke forgå til intet og er derfor udødeligt". (Wernher von Braun)

Afsnittet hvoraf ovenstående kun er et lille uddrag, det meste refererer til forskning, slutter med flg:
Den seriøse læser vil så spørge sig selv, hvad der er mest sandsynligt: at alle de professionelle forskere i reinkarnation og bevidsthed tager fejl; at alle forsøgspersoner lyver; at alle tilhængerne er vildførte eller naive; at alle de relaterede fænomener er svindel og at de seneste naturvidenskabelige forsøg er fejlbehæftede - eller at der er realiteter bagved og at vores accept af reinkarnation kun forhindres af vores manglende viden?

I kildehenvisningerne optræder også Martinus!

Armageddon

v/Stig Boye Petersen

I de første lammende sekunder var der dødstille over hele kloden. Det var, som om Jordens puls var gået i stå. Kun himlen skælvede som en budding, og sære bølgemønstre af lys flakkede hen over den og udspændte et tæppe af ujordiske farver. Tavsheden spredte sine vinger overalt. De støjende radioapparater med deres multilinguale kværnen eller symfonier af alskens tonale mønstre blev tyste; elektronernes hidsige jagt efter en tolkende modtager stilnede af, blev cuttet som af et øksehug. TV-skærmene gik i sort; kommunikationssatellitterne råbte tappert, men forgæves på at blive hørt.

Men inde i hvert enkelt menneske var indbygget en transceiver, og i oversættelse lød det:
Vær ikke bange. Dette er ikke verdens undergang, men afslutningen på en drøm. En drøm, I alle har været medspillere i gennem æoner.

I tror, at jeres verden går under. Men det er bare en fiktion. For det er jer, der skaber og har skabt den verden, I lever i. I er guder, men har ikke gjort jer det klart. Alt, hvad I opfatter med det legeme, som I har iført jer, er resultatet af jeres tanker og skaberevne. Og ønsker I det stærkt nok og visualiserer, at livet på jeres klode skal fortsætte som hidtil, da vil det ske.

Men er I utilfredse med jeres værk og ønsker at omdanne det til en harmonisk verden med smilende landskaber, fred og harmoni mellem alt levende, da står også dette i jeres magt.

Da kan I skabe en ny drøm og leve i den, men nu med erfaringerne fra den gamle drøm, så at I aldrig mere tænker på at gentage jeres smertefulde erfaringer.
Vi er jeres Brødre og Søstre, og vi har valgt denne sidste udvej til at få jer til at standse op og tænke jer om, før I fører jeres nuværende drøm til dens ulyksalige afslutning og opløser jer selv.

Hvor ofte har I ikke gruet for døden uden at vide, at det blot er jeres jordiske legeme, der dør. Hvor ofte har I ikke sukket efter fred uden at gøre jer klart, at de uharmoniske tilstande, sådan som I oplever dem, blot er en konsekvens af jeres tanker. Harmoniske og kærlige tanker avler harmoniske forhold i legemerne og menneskene imellem. I véd det inderst inde, men lever dog i den falske tro, at de fysiske behov er en nødvendighed for at overleve. I har glemt, at I er engle og udødelige, og således har I ladet jeres fysiske redskab, legemet, styre jeres sind i stedet for at lade sindet styre legemet.

Hver for sig og sammen er vi ét – én stor familie eller det, I kalder for Gud. Enhver af jer er hele universet – alle universerne. Hvis I ændrer jeres synsvinkel en smule, vil I indse, at I er alt, hvad der eksisterer. Og accepterer I dette, og at I hver for sig er Lyset, Kærligheden og Skaberkraften, og ønsker I som følge heraf at ændre tankemønstre og praktisere disse principper, er I atter hjemme blandt de engle, I var engang.
Stig

Valget er jeres.

Djævelen er blevet arbejdsløs!

v/Gunder Frederiksen

Ifølge det ansete blad "Odsherreds-kysten" ser det ikke særlig godt ud for djævelen. Hvor utroligt det end lyder, ser det ud til, at han er blevet arbejdsløs. Helvede skulle være lukket. Det er den nøgterne konklusion af et højt præmieret svar på et eksamensspørgsmål, der er stillet ved University of Washington, USA. Svaret kom ud på nettet, hvorfor det med "Odsherred-kysten"s forventede tilladelse kan tildeles spalteplads Den Ny VerdensIMPULS.

Eksamenspørgsmålet lyder: *Er helvede eksotermisk* (dvs. afgiver varme) *eller endotermisk?* (absorberer varme). De fleste studenter argumenterede ud fra Boyles lov, dvs. gas køler ned, når det udvider sig og varmes op, når det bliver presset sammen.
En af de studerende skrev som følger: "Først skal vi finde ud af, hvorledes Helvedes masse forandrer sig gennem tiden. Så skal vi finde ud af, hvor mange sjæle, der ryger i helvede, og hvor mange sjæle, der forlader helvede og hvor hurtigt.

Studenten tror, at vi nogenlunde sikkert kan slå fast, at når en sjæl havner i helvede, så forlader han den ikke igen. Ergo er der ingen sjæle, der forlader helvede.
Når det så drejer sig om antallet af sjæle, der ryger i helvede, bør vi kigge på de forskellige religioner, der findes i verden.

De fleste af de religioner påstår, at hvis ikke du er medlem af deres religion, så havner du i helvede. Siden der er mere end en religion af den type, og siden folk som regel ikke tilhører mere end en religion, kan vi forudsige, at alle sjæle havner i helvede. Med fødsel- og dødstal kan vi forvente, at antallet i Helvede øges hele tiden.

Derpå kikker vi på hastigheden af forandringen af størrelsen af helvede, fordi Boyles lov siger, at for at temperaturen og trykket i helvede skal forblive det samme, bør størrelsen af Helvede forøges efterhånden, som der kommer flere sjæle til.

Dette giver os to muligheder:

1. Hvis Helvedes størrelse øges ved en langsommere hastighed end med den, antallet af sjæle i Helvede øges med, så vil temperaturen og trykket øges, indtil Helvede bryder løs.
2. Hvis Helvedes størrelse øges med en større hastighed end den, hvormed antallet af sjæle i Helvede øges, så vil temperaturen og trykket falde, indtil Helvede fryser til.

Hvilke muligheder er der så? I besvarelse af dette spørgsmål henviser studenten til, hvad hans veninde Teresa sagde til ham i løbet af hans første år som studerende. Hun sagde: **Det vil blive en kold dag i Helvede, før jeg går i seng med dig!** Når man samtidig går ud fra det faktum, at studenten rent faktisk gik i seng med Teresa, så må det være præmis nr. 2., der er sand, og på den måde kan man iflg. studenten være sikker på, at Helvede er eksotermisk og allerede frosset til.

Det logiske resultat af denne teori er, at siden Helvede er frosset til, modtages der ikke flere sjæle, og Helvede er derfor udslettet. Dette efterlader kun Himlen, og forklarer iflg. studenten, hvorfor Teresa blev ved med at jamre og råbe: "Åh Gud!" – Studenten fik karakteren 13 for sin fremragende besvarelse. Men djævelen bliver arbejdsløs.

Le dig rask!

v/Gunder Frederiksen

Glade mennesker er sundere end triste. Det skulle ikke blot være en løs påstand – men eksakt videnskab. I al fald hvis dagbladet "Politikken" d. 1. maj 2005 har ret. På forsiden af bladets videnskabssektion hedder det i en stor opsat overskrift **Latter er god medicin**. "Nye undersøgelser viser, at glade mennesker er sundere end triste – og at latter kan styrke folks helbred og gøre dem hurtigere rask". Og det er ikke blot vor psyke, der har det bedre.

Videnskaben påviser, at det også gælder vor fysiske habitus. I en undersøgelse fra University College London bad psykologiprofessoren og hans medarbejdere 216 midaldrende mænd og kvinder om at føre dagbog over deres humør i to dage. Og de skulle gøre det i løbet af dagen. Samtidig blev de udsat for små stressfremkaldende tests. For at undersøge hvilken indflydelse det havde på blodet, tog man blodprøver for at se hvilken sammenhæng der var mellem humøret og blodet tilstand.

Forskerne fandt, at de gladeste forsøgspersoner havde reduceret stresshormon, et stærkere immunforsvar og et mere robust hjerte-karsystem. De glade forsøgspersoner havde klart lavere mængder af blodproteinet fibrinogen, som spiller en vigtig rolle for blodets evne til at klæbe og klumpe – altså lavere risiko for blodprop. Undersøgelsen med konklusionen, at "glade mennesker har bedre chancer for godt helbred" blev publiceret i tidsskriftet "Proceedings of the National Academy of Sciences".

Logikken er faktisk ligetil: Når man kan blive fysisk syg af vrede, angst, depression og nervøsitet, hvorfor skulle man så ikke kunne blive sund og rask af de modsatte følelser? Som konsekvens af de opmuntrende forsøgsresultater har man på nogle hospitaler i USA indført hospitalsklovne som fast ingrediens for at hjælpe syge mennesker og ikke mindst børn ved hjælp af humor og latter.

Det understreges, at der er en markant forskel på cirkusklovne og hospitalsklovne. De første er underholdende, de sidste er terapeuter. Når det vitterligt er så sundt for sjæl og legeme at grine, så gælder det altså blot om at grine på livet løs!! Der oplyses da også i ovennævnte artikel, at der i dag er 4000 latterklubber over hele verden og 70 i Danmark, så der er masser af muligheder for at få et bedre helbred.

At grine på kommando er måske lidt kunstigt. Der skal helst være noget at grine af. Her følger mit bidrag til læsernes bedre helbred, nemlig et eksempel på den specielle humor som var det sparsomme våben mod besættelsesmagten under 2. verdenskrig:

En gammel mand gik og talte højt med sig selv. Han mumlede ustandseligt: *mm ... ti tusinde tyskere ... ti tusind tyskere* … En tysk officer lagde mærke til ham, og spurgte: *Taler De nedsættende om tyskerne?* – "*Tværtimod*", sagde manden "*jeg går netop og siger til mig selv, at jeg hellere vil arbejde for ti tusinde tyskere end for én englænder. Jeg er nemlig arbejdsløs"*. Tyskeren blev så fornøjet over svaret, at han tilbød at skaffe manden et job. – "*Hvad er De*? spurgte han". "*Graver",* svarede den gamle. (Frit fra Information den 7.maj 1955).

Humor som helbreder

KORT FORTALT

Ruth Olsen

Hvad er olie?

Vi tror sikkert alle på videnskabens "dogme" om, at olie er dannet af organisk plantemateriale, der i tidens løb er ophobet og ved at komme under tryk er omdannet til det, vi kender som råolie. Men hvorfor er man så sikker på det?

Det er trods mange forsøg aldrig lykkedes videnskabelige forskere at fremstille olie ved kunstigt at etablere et geologisk miljø, der svarer til det, man forestiller sig, i sin tid frembragte olien. Derimod har man fundet ud af, at den metangas der siver ud fra jordens indre, især under vulkanudbrud, indeholder samme isotoper som råolie, hvorfor oliens oprindelse ligesom metangassens må henføres til den indre del af jorden.

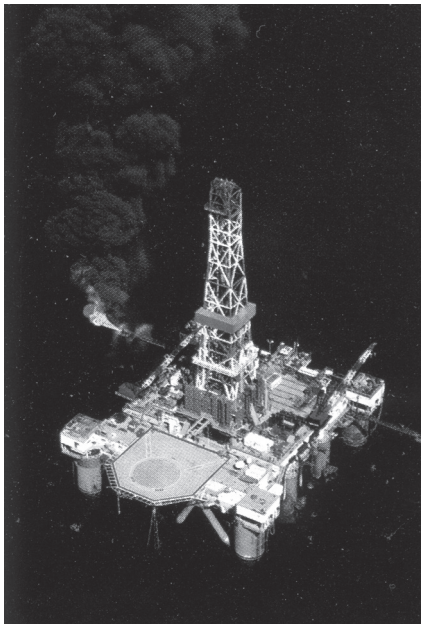

Råolie findes i store mængder i områder, hvor de kontinentale plader støder sammen, alle områder som ikke har sedimentære aflejringer, som kunne være grundlag for dannelse af råolie af organiske materialer. Disse områder hører til de mest bevægelige områder af jordens overflade, eller de ligger tæt ved strukturer, som strækker sig dybt ned mod jordens indre. I disse strukturer kan der dannes kanaler, ad hvilke råolie, som er under konstant dannelse dybt nede i jorden, kan undslippe til jordens overflade.

Geologen dr. Siegfred E.Tischler er gennem mange års forskning nået frem til at: *olie dannes ikke af organisk liv, men en kulbrinterproces dybt nede i jorden.*

Men som han siger, et geologisk dogme er lige så svært at ændre som et religiøst dogme. Og iøvrigt er olieindustrien godt tilfreds med betegnelsen "fossilt brændstof", for noget som er begrænset er altid mere indbringende. (Kilde: Diføt-nyt 79, maj 2005)

Hvem bliver den næste stormagt?

USAs tid som stormagt er ved at rinde ud og Kina vil tage over, spår mange. Det gør de ud fra økonomiske grunde, bl.a. fordi kineserne er mere stræbsomme og nøjsomme, indtil videre i hverfald.

Men der kan jo også være andre grunde. USA får stadig sværere ved at rekruttere soldater til at gå i krig og således manifestere magt i verden. Flere og flere af vestens unge mennesker kan i virkeligheden ikke længere nænne at slå ihjel. Og de der troede, de kunne, kommer hjem fra Irak eller Afghanistan med så store sår på sjælen, at de enten begår selvmord eller må have langvarig terapi. 1/6 af de hjemvendte må i terapi, det er ca. 200.000, og de vil ikke ud til kampen igen. (TV2 d.27/4)

På den måde vil krig ophøre - engang - måske ikke fordi de politiske ledere er blevet så meget klogere mht hvad der opnås med krig, men fordi næsten ingen længere med nok så høj løn kan lokkes til at kæmpe politikernes kamp. De vil ikke risikere at skulle leve med traumer i resten af deres indeværende liv.

Hvordan vil verden blive med Kina som evt. eneste stormagt? Ja, man kan ihverfald konstatere, at Kina som nation aldrig har draget ud i verden for at underlægge sig andre folkeslag, som de har gjort sig til herrefolk over, som Europæere, USA og Japan har gjort. Kinas ledere har altid været hårdest ved sine egne. (Tibetanerne anså de for "deres egne"!) På eet punkt må vi måske forudse globale fremskridt - det er kinesere og japanere, der synes mest interesseret i esperanto, fordi det er så meget enklere end deres egne sprog.

I vore internet-tider er det meget upraktisk med den form for "hieroglyf"-sprog, som Kina og en del andre lande stadig har. Og når USA ikke længere er stormagt og dollaren er gået "rabundus", vil engelsk som verdenssprog formodentlig

miste sin prestige. Så får esperanto sit gennembrud - gætter jeg på. Det har EU også hårdt brug for. Europas babelske sprogforvirring må jo finde en løsning før eller senere.

Sidste nummer af bladet "Esperanto-nyt" bragte en historie, som en journalist, der var øjenvidne til stormen på Falluja i Irak, havde berettet. De amerikanske soldater skød alle, der ikke adlød ordrer. Så alle der ikke forstod engelsk blev altså skudt! Før Jorden kan blive til eet verdensrige, må vi dog kunne tale sammen, så det varer desværre en rum tid endnu.

Verdslig kontra åndelig

Nogle muslimske aktivisters kritik af den vestlige verdens materialistiske gudløse kultur er ikke noget nyt fænomen. I en bog, "Aftenland" (forlaget Lindhardt og Ringhof 2004), oprulles konflikten

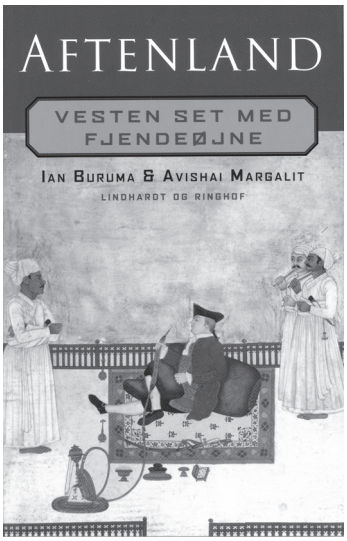

mellem verdslig rationalistisk gudløshed kontra "hellig" åndelig moral. En kulturel konflikt, der har eksisteret siden oplysningstiden, og som nu er ved at få en global opblomstring. Den ny myte, som nogle i "østen" er ved at skabe, gør "vesten" til nationer af fordærvede u-mennesker.

Sådan så mange intellektuelle i Japan på USA i 1942 og frydede sig over Pearl Harbour. Og sådan agiterede Hitler for sin krig med at sætte "arisk åndfuldhed" op mod jødisk "grådig materialisme". Det evige trick er at fratage "de andre" deres menneskelighed. De "rene" mod "de urene". Udrensning af "Sodoma og Gomorra" - "ondskabens akse". Eller storbyens moralske forfald kontra landlivets gode gamle dyder.

Bogen påviser iøvrigt en påfaldende lighed mellem Osama bin Ladens retorik og den, som tyske romantikere og japanske kamikaze-piloter brugte. At dø i en heroiske ærefuld opofrelse er en meget gammel ide. I Rusland har der været en stærk tradition for at anse det at tænke rationelt for en vestlig "sygdom" (Dostojevski bl.a.). I stedet for at søge viden, gælder det om at søge frelse og forløsning. Det gælder følelser og ikke forstand. Hamlet står for een, der tænker for meget, og derfor er handlingslammet! Mener nogle.

Vi må blot konstatere, at det er et kunstigt modsætningsforhold, nogle her skaber, for viden kan sandelig også føre til "forløsning". Og en gudløs humanist er kommet nok så langt i sin udvikling end den stærkt troende terrorist. Men dybest set handler det jo om balanceforholdet mellem følelsesenergien og intelligensenergien, og det balanceforhold har længe ikke haft det for godt.

Bibelkoden m.v.

Politikens forlag udgav 2002 en bog om "Det Alternative". De kalder den videnskabelig, og takker iøvrigt bl.a. tryllekunstneren James Randi for hjælp. Det er ham, der mener alt det alternative er fup! Det er ærkeateisten Mikael Rothstein, der har taget sig af det spirituelle, så det får altsammen et skud for boven. Han skriver dog forholdsvis neutralt om Martinus og kalder ham en "religiøs fornyer".

Han skriver bl.a.:"Det fortælles, at Martinus ingen personlige forudsætninger havde for at formulere sit filosofisk-religiøse system. Det er dog næppe helt sandt, for teosofiske og antroposofiske strømninger havde nået København i god tid, inden Martinus trådte ind på arenaen, og hans arv i så henseende er da også tydelig." Ja ja, også en Rothstein har lov at tage fejl.

Der er et forholdsvis stort afsnit om bibelkoden. Her påvises, hvordan en australsk matematiker Brendan McKay i fortællingen om Moby Dick kunne finde mange "beskeder" af samme type som dem, man fandt i biblen, ved at bruge samme fremgangsmåde. Her er vist et af hans eksempler - Attentatet på Indira Gandhi.

Deres konklusion er naturlig nok ud fra det, nemlig at hvis man søger længe nok i et stort materiale uden klart mål og med forskellige metoder, så vil der dukke et eller andet op. Vi har godt nok heller ikke hørt meget til den bibelkode siden. Da Drosnins bog om bibelkoden i sin tid udkom, skrev jeg til ham og spurgte, hvad han kunne finde omkring ordet "Martinus" i den. Jeg fik aldrig noget svar.

Endnu et spirituelt blad

Tre unge mennesker har startet et kvartalstidsskrift, de kalder LOGOS - et bevidsthedsmagasin. Det har et smart design, i farver og på lækkert glittet papir. Det er frisk i tonen og tager fat på mange af tidens spirituelle og filosofiske emner. Det første nummer har 2 sider om Martinus, eftersom de mødte Jan Langekær på en messe i København. Artiklen er rimelig seriøs, selv om den selvfølgelig er "skåret til" efter tidens journalistiske stil. Men forhåbentlig vil den få nogle til at ønske at vide mere og opsøge "honningen".

Bladet sælges for 40 kr (62 sider) i kiosker landet over og ved aktivt salgsarbejde på diverse cafeer m.v. Som udgiver står "Logosfonden", en almennyttig fond, der støtter tværspirituelle formål og bevidsthedsarbejde, skriver de. De mente, der manglede et samlende blad for globalbevidste mennesker, et blad der kunne skabe sammenhæng mellem vor ydre og indre verden, forene det lokale og det globale.

O	R	W	I	T	H	A	W	H	I	T	E	P
N	A	H	A	B	Y	O	U	N	G	M	A	N
K	L	E	S	H	I	S	G	R	A	N	D	D
D	S	Y	E	T	I	N	G	E	N	E	R	A
T	H	E	B	L	O	O	D	Y	D	E	E	D
E	R	M	W	H	A	L	E	S	H	E	A	D
T	T	O	I	M	P	O	S	S	I	B	L	E

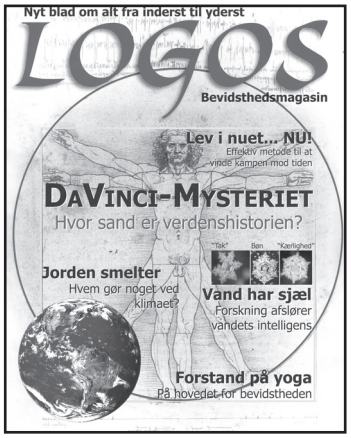

Det sidste vil redaktionen på Nyt Aspekt nok ikke være enige med dem i, eftersom de to blade ligner meget hinanden, og Logos således vil blive lidt af en konkurrent. Mon interessen for det spirituelle nu er ved at være så stor, at der i vort lille land er plads til endnu et blad, der henvender sig til den gruppe? Det vil vise sig. Man kan se nærmere på www.logosmagasin.dk

Teosofi som Universitetsfag

Siden efteråret 2004 har teologistuderende på Århus Universitet kunnet vælge faget "teosofi" og gå op til eksamen i det. Det er blevet lidt af et tilløbsstykke, mange meldte sig og man regner med at omkring 25 af dem vil gå op til eksamen i det i år. Det alternativt spirituelle er åbenbart ved at blive "stuerent". Nu venter vi bare på, at Martinus bliver eksamensfag.

Kongestjernen Basiliskos

Ove von Spaeth er en habil astrolog og har prøvet at tyde Nostradamus ud fra den kendsgerning, at dennes verdensbillede var meget præget af astrologien. "Det frygteliges konge", som han spåede ville komme på himlen i 7. måned 1999, handlede om de voldsomme astrologiske aspekter i juli det år og som afsluttedes med solformørkelsen 11.august. Især var

stjernen Regulus/Basiliskos fremtrædende på himlen på det tidspunkt.

Regulus betyder "konge" og Basiliskos er ifølge gamle myter et rædselsuhyre, så frygtelig at se på, at beskueren døde af rædsel. De fleste kender ikke en basilisk, men faktisk blev der i 1999 udstedt en dansk hundredkroneseddel med en basilisk på! Hvorfor mon? Nok ikke bare fordi basilisken har været Bornholms ældgamle våbenmærke.

Reinkarnations-problemer

Nu kommer 20% af danske børn til verden ved kejsersnit. I USA er tallet vist en del højere. Flere og flere kvinder har svært ved at føde på naturlig vis, ja overhovedet ved at blive gravide, og mænds sædkvalitet er dalende. Men ønsket om at få børn synes ikke at være blevet mindre, kun hvad angår antallet pr familie. Er der noget galt med planlægningen fra "højeste sted"? Vi skal jo dog stadig have mulighed for at reinkarnere her på jorden.

Martinus blev engang spurgt, om kvinders trang til at føde børn efterhånden ville formindskes. Efter en redegørelse for polforvandlingens mekanisme, siger han:
"Efterhånden som polforvandlingen finder sted, forvandles kvindens organisme noget til fordel for det i hende voksende maskuline princip og en tilsvarende vækst af det feminine princip i manden. Med denne forvandling får kvinden en mere og mere drengeagtig slank organisme, ligesom mandens grove og robuste maskuline organisme også arbejder sig frem til den samme drengeslanke legemsform.

Med denne kropsforvandling hos kvinden bliver hendes organisme mindre og mindre egnet til at føde børn. Ja, det kan endog være livsfarligt for en sådan kvinde at føde. Til sidst vil denne evne helt ophøre til fordel for en hel anden forplantningstilstand, den der hører menneskehedens kommende nye livsepoke eller det rige til, i hvilket man ikke tager til ægte."

Menneskeheden skal åbenbart igennem en meget problematisk overgangsperiode, hvor man nok ønsker børn, men ikke kan få det, eller nok kan udvikle fosteret, men ikke få det ud i dagens lys uden lægens operationskniv. Jeg synes, der mangler en naturlig logik på dette område. Men måske er skrækscenariet fra bogen "Fagre ny verden" en fremtidig realitet - børn frembragt i kunstige livmødre. Måske er det meningen, vi skal tage tekniske løsninger i brug i en overgangsperiode?

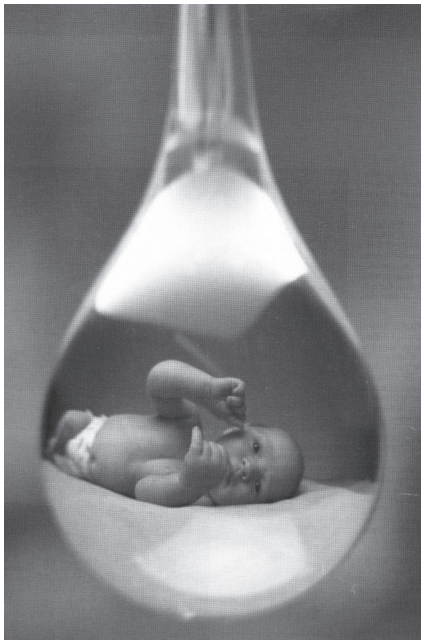

En ægte humanist

En stor historiefortæller, Ebbe Kløvedal Reich, har forladt det jordiske plan. Til Nyt Aspekt udtalte han i 1988 bl.a.: "Hvis jeg skulle udnævne et mål, skulle det være at åbne sig for Guds kærlighed."
"Kærligheden mellem mennesker er et aspekt af Guds kærlighed. Og hvis den har det dårligt i et samfund, bestyrkes privatiseringen. Jo mindre kærlighed, jo mere grådighed og angst kommer der blandt mennesker."

Han fortæller, at han oplevede, "nogen skrev med ham", ikke som automatskrift, men f.eks. synes han at have en vis kontakt med Grundtvig, da han skrev bogen om ham. På spørgsmålet om han ber til Gud, svarer han bekræftende og siger: "Det kan være en forkælet form for barnlig tro at fornægte Gud, fordi man synes, tilværelsen er for ond. At tro, at det at bede til Gud kun er at kaste sig fladt ned på maven, halleluja, og så ynkeligt bede om noget, som man godt kunne tænke sig skulle ske - det er ikke den eneste måde at omgås Gud på."

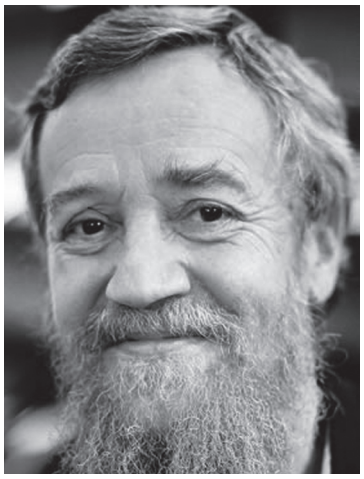

"Hvis der er noget sted, det er vigtigt ikke at stille sig an og hykle, så er det i sin bøn. Her er man mest frit stillet til at være sig selv. Men hvis man ber autoritært, som om Gud var direktør, er der noget, man har misforstået. Han er vor ligemand. Og meget mere selvfølgelig. Men i bønnen er det det, det handler om."

Det med reinkarnation og karma stillede han sig lidt tvivlende overfor, men lod det stå åbent. Nu hvor han er kommet til visdommens land, har han nok fået det afklaret. Han var en stor humanist og åndelig begavelse - og dog huskes han måske mest for, at han engang i sin ungdom sad og røg hash på kulturministerens trappe, fordi medierne fokuserer så enøjet på det sensationelle.

Pyramidefortolkninger

Carl V.Hansen, som "døde" i 1976 som 68-årig, var ikke til at placere i nogen bestemt spirituel bås. Han skrev til flere okkulte blade, men også en del artikler til bladet Kosmos i 1950-51. Det var åbenbart før Martinus mente, at det blad kun måtte indeholde "den rene lære". Carl skrev bl.a. om emner som alkymi og astrologi, men ud fra en grundlæggende åndsvidenskabelig holdning.

I Kosmos 10/1950 skrev han om "Den store pyramides hemmelighed". Her beskriver han, hvordan den er et symbol på den menneskelige udvikling, og mener den er bygget i forhistorisk tid af et broderskab eller samfund af indviede, som kom fra andre og mere højtudviklede kloder. Ifølge et gammelt arabisk sagn kom stenene flyvende gennem luften til pyramiden, skriver han.

Ifølge pyramidens symbolik stiger mennesket fra at have været "begravet i materiens dyb" opad trin for trin mod lyset, først til indvielsen i "dronningens kammer", dvs i det feminine princip. Dernæst ad den brede 7-foldige vej til den åbne klippegrav i "kongekammeret", hvor korsfæstelsen og opstandelsen sker.

Pyramidens topsten var engang skinnende hvid og symboliserede det guddommelige Jeg, den slutteligt opnåede kristusbevidsthed. Da er mennesket blevet en strålende sol. Afstanden mellem bundens firkant-omkreds og toppen svarer relativt til afstanden mellem Jorden og Solen. Den er det ny Jerusalem, "staden der ligger i en firkant", som der står i Johs. Åbenbaring.

I artiklen skriver han bl.a.:"I det gamle Ægypten blev Kristusmysteriet dramatiseret i Osiris-myten. Indvielserne i den store pyramide forklarer, hvorledes en række afgørende begivenheder og faser i Jesu liv allerede findes omtalt mange steder i det gamle testamente. I Salmernes bog finder man f.eks. ordret en mængder sætninger, som senere iflg. evangelierne blev udtalt af Kristus under det store indvielsesdrama på Golgatha.

Den 22.salme begynder f.eks. med ordene: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" I vers 8 hedder det: "Alle der ser mig spotter mig", og vers 17: "Hunde omgiver mig - og de har gennemboret mine hænder og fødder". I vers 19 står: "Mine klæder deler de imellem sig, og om kjortlen kaster de lod."

Carl mener, at forklaringen er, at meget af det gamle testamente indeholder dele af den gamle indvielseslære, det "guld og sølv", som israelitterne bragte med ud fra Ægypten. Og bibelen er ifølge ham symbolsk for den menneskelige åndelige evolution. Meget af det Jesus rent faktisk gjorde og sagde står hen i det uvisse, men de der forfattede evangelierne var ret velbevandrede i den gamle indvielseslære - og de "skar historierne til" efter den "opskrift".
Jesu' rolle var udstukket på forhånd. Men - intet er tilfældigt - hvad havde kristendommen været uden det dramatiske "krydderi"?

Lidt tal-symbolik

Skærtorsdag d. 24. marts fik jeg en mail med følgende: I dag den 24. marts faldt også for 84 år siden på en skærtorsdag - den dag Martinus fik sin egentlige kosmiske indvielse.
Planeten Uranus' cyklus om solen er 84 år, altså i dag for 84 år siden stod den i samme position i forhold til solen. Uranus står for det subtile, det højt åndelige, originalitet, uafhængighed.

I Martinus' hovedsymbol, Den evige Guddom og de evige gudesønner, nr. 11, er der 84 små hvide cirkler der symboliserer gudesønnernes/døtrenes jeg'er.

Sort humor

Den sydafrikanske ærkebiskop Desmond Tuto har engang sagt:
Da missionærerne kom til Afrika
havde de biblen med sig og vi havde jorden.
De sagde: Lad os bede. Vi sænkede blikket og bad.
Da vi så op igen var det os, der havde biblen,
og dem, der havde jorden.

DEN TABTE HORISONT

v/Martinus

Følgende er et uddrag af et foredrag holdt d.2/11-52:

I daglig tale forekommer ofte ordet "eventyrligt". Når noget karakteriseres som eventyrligt, mener man i virkeligheden, at det er overnaturligt eller mirakuløst, at det er noget, som er uafhængigt af naturlovene. I et eventyr er al ting muligt. Her forekommer feer med tryllestave, hvormed de udfører mirakler, og lampens ånd der gør lampens indehaver overlegen i enhver situation. Her forekommer trolde og troldkvinder, der også er i besiddelse af overnaturlige kræfter, ved hjælp af hvilke de kan forfølge og hævne sig på mennesker, ligesom de også kan hjælpe dem, hvis de vil. Her er ellefolk, huldrefolk, nisser og alfer, og her foregår de utroligste begivenheder, som kan more både børn og voksne, og børnene tror måske, det er virkelighed, men de voksne mener, det er kun fantasi og påfund, som ikke har rod i den virkelige verden.

Men hvorfra stammer da alle de ejendommelige tanker og hele den forestillingskreds, man møder i eventyrene? Man kan sige, at det er produkter af digteres fantasi. Men fantasi er dog ikke nok som forklaring af de fakta, som udgør eventyrets bevidsthedssfære. Vi kan nok sige, at eventyrets verden ikke eksisterer på samme måde, som den fysiske verden gør det. Eventyrets verden er skabt og digtet af mennesker. Men hvorfra henter digterens fantasi de overnaturlige væsner og begivenheder. Er de blot grebet ud af luften?

De fysiske foreteelser i eventyrene er opstået på basis af digterens indtryk fra den fysiske verden, som omgiver ham. Når han lader personer være onde eller gode, hadefulde eller elskelige, er det jo noget, han kender fra sin daglige tilværelse. Han har ikke opfundet det onde eller det gode, men kun den variation af had og kærlighed, han lader komme til udtryk i eventyret. Det såkaldte ondes og det godes princip er ingen digter ophav til.

Eventyret er en kombination af fysiske fakta og særlige variationer af åndelige fakta. Det er en fortælling, hvori to forskellige horisonter overskygger hinanden. Den ene horisont er den fysiske, og den anden horisont er den åndelige verden. Den psykiske eller åndelige verden er lige så lidt en opfindelse eller et påfund af digteren, som den fysiske verden er det. Kun variationerne og de forskellige kombinationer, han giver af de to verdner i eventyret, kan være han påfund eller opfindelse.

Jo mindre fysisk udviklet et folk er, desto mere fremtræder dets litteratur i form af eventyr, dvs sammenblandinger af fysiske og åndelige foreteelser. Men jo mere materialistiske eller fysisk udviklede menneskene er, desto mindre er der af de overfysiske eller åndelige fakta i deres litteratur. Det vil altså sige, at efterhånden som et folk udvikles i materiel henseende, går der noget tabt. Den ene af de to horisonter, der før vibrerede i menneskenes bevidsthed, virker ikke mere, medens den anden udvikles på dens bekostning.

Før jordmennesket mistede evnen til at opleve den psykiske verden, var det instinkt og primitiv følelse der forbandt det med de åndelige realiteter. Da havde alle, hvad enkelte mennesker endnu har, det man kalder psykiske evner. De var mere eller mindre mediumistiske og clairvoyante, eller de kunne høre stemmer, varsler og lignende. Nogle brugte endda deres evner til sort magi og var altså virkelig en slags hekse eller troldmænd.

Det var en sådan "synskhed" hos de gamle eventyrfortællere, der var årsag til den psykiske side ved eventyrene. Men på grundlag af instinkt og følelse var de ikke i stand til at kende de psykiske realiteter bag det, de så. Deres fantasi arbejdede med og udfyldte, hvad den manglende viden og indsigt ikke kunne udfylde, og derved opstod eventyrets bevidsthedssfære i mennesket. Man troede, at huldrene og nisserne og hvad man nu kaldte disse psykiske væsner, boede i stenene og bjergene, som jo måtte være hule, da man nærmest opfattede væsnerne som fysiske. Disse væsner var nemlig ofte helt materialiserede, når de kom i nærheden af mennesker, og dematerialiseredes igen et stykke tid efter, hvorfor man troede, at de forsvandt ind i stenene.

Det er ikke mediumisme eller instinkt- eller følelsesbetonet clairvoyance eller andre former af de evner, som engang var fremherskende i mennesket, der skal genudvikles, for at menneskeheden kan finde den lykke og fred, den længes efter. Alle disse evner er som vandpytter, der bliver tilbage i strandkanten, når tidevandet trækker sig tilbage. Intuitionen, gennem hvilken mennesket bevidst oplever og får fuld indsigt i de psykiske realiteter, er som før nævnt den kraft, der fører til "kosmisk bevidsthed" for det menneske, der i alt vil følge verdensgenløserens ord: "Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for at tjene."

Filosofiske krummer

Den sande vismand samler ikke til hobe. Jo mere han gør for andre, des mere får han. Jo mere han giver andre, des rigere bliver han.

(Lao-tse)

Døren til lægekunsten er naturens lys. Det højeste grundlag for lægekunsten er kærligheden.

(Paracelsus)

Mennesket ser kun det klart i omverdenen, som det kan bestråle med lyset fra sit indre.

(Rudolf Steiner)

Det er vor pligt at holde vore åndelige egenskaber, vore talenter, i stadig vækst.

(Martinus)

Det gælder ikke om at finde den rigtige lærer men om at gøre sig parat til at lære - af livet.

(Ric.Moss)

Fremtidens mennesker vil erkende, at det gode også indebærer den største hensigtsmæssighed.

(A.Schweitzer)

Du skal ikke bekymre dig om fremtiden, du skal skabe den.

(Anonym)

Det eneste, der kræves for at ondskaben skal sejre, er at gode mennesker ingenting gør.

(E.Burke)

....og så dem, der er mest til smilerynken:

Der findes kun få mennesker, der ved alting, men mange som ved alting bedre.

(Hohlenberg)

Problemet med denne verden er, at de dumme er skråsikre og de intelligente fulde af tvivl.

(B.Russell)

Den Gud giver et embede, giver han også forstand, siger et gammelt ordsprog. Dette giver mig anledning til at understrege, at det er statsministeren, der har udnævnt kulturministeren.

(Knud Overø)

Indfødte, der trommer for at uddrive onde ånder, bliver gjort til grin af folk, der tuder i bilhornet for at opløse trafikpropper.

(M.Kelly)

Indtil for nylig var det i Bombay forbudt ved lov at male skæg på en sovende dame. Man var bange for, at hendes sjæl ikke kunne genkende hende, når den vendte tilbage!

Faderen så opgivende på sin dovne søn og sagde: Jeg kan ikke fatte, at du blandt 100.000 sædceller var den hurtigste.

Irerne lod sig hurtigt kristne, da de hørte om grundlæggerens evne til at lave vand om til vin.

(MacHale)

Den eneste vinder af krigen i 1812 var Tjajkovski.

(Short)

Grækerne opfandt demokratiet, men har glemt, hvordan man bruger det.

(O'Rourka)

De første skulle blive de sidste og de sidste de første, men hvad med alle os andre?

(Benny Andersen)

Når under 50% af befolkningen deltager i valgene, kan man ikke tale om demokrati. Ergo har USA ikke demokrati.

(Drude Dahlerup)

.....men så kan de jo slås for demokratiet andre steder i verden!!

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sit store åndsvidenskabelige værk ”Det Tredie Testamente”.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: http://k-i.homepage.dk